

A woman with her hair styled up is seated on an ornate, red tufted chair with a gold-colored frame. She is wearing a strapless, floor-length green gown with a large bow at the waist. The background consists of dark red curtains. The overall mood is elegant and classic.

*Războiul
ducesei*

**COURTNEY
MILAN**

SERIA „FRAȚII TENEBRELOR“

Domnișoara Minerva Lane este o fată liniștită, cu ochelari, care se pierde în mulțime și nu vrea să schimbe nimic. La urma urmei, ultima dată când a fost în centrul atenției, totul s-a terminat prost – atât de prost încât și-a schimbat numele pentru a scăpa de trecutul ei scandalos. Poate că fetele neinteresante nu sunt cele mai frumoase flori din grădină, dar cel puțin nu sunt călcate în picioare. Așa că, atunci când un duce chipeș vine în oraș, ultimul lucru pe care și-l dorește este atenția lui.

DAR TOCMAI ASTA ESTE CEEA CE PRIMEȘTE.

Pentru că Robert Blaisdell, ducele de Clermont, nu se lasă păcălit. Când Minnie își dă seama ce pune la cale, el o remarcă, dincolo de ochelari și de felul ei liniștit de a fi, și este hotărât să îi dezvăluie toate secretele, înainte ca ea să le descopere pe ale lui. Dar, de data aceasta, o domnișoară timidă se poate dovedi a fi mai mult decât prada lui...

Cărțile lui Courtney Milan au primit recenzii foarte bune în *Publishers Weekly* și *Booklist*. Este o scriitoare de bestselleruri *New York Times* și *USA Today* și câștigătoare a premiului RITA[®]. Locuiește în Munții Stâncoși, alături de soțul ei, un câine perfect și o pisică de pradă.

COURTNEY MILAN

Războiul ducesei

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Pentru Carey, mare iubitoare de câini,
dar nu și de pâine

Capitolul 1

Leicester, noiembrie 1863

Robert Blaisdell, al nouălea duce de Clermont, nu se ascundea. Era adevărat că se retrăsese în biblioteca de la etaj din vechiul conac Guildhall, suficient de departe de mulțimea de dedesubt pentru ca zgomotul adunării să se transforme într-un vuiet îndepărtat. Era adevărat și că nu era nimeni prin jur. De asemenea adevărat: stătea în spatele unor draperii groase din catifea gri-albăstruie, care îl ascundeau vederii. Și fusese nevoit să mute canapeaua grea din piele maronie, cu nasturi, ca să ajungă acolo.

Dar nu o făcuse pentru a se ascunde, ci pentru că – iar asta era punctul-cheie din această logică anume a gândurilor sale – în această clădire veche de secole, din tencuială și lemn, doar unul dintre panourile de geam se deschidea, iar acesta se întâmpla a fi cel ascuns în spatele sofalei.

Așa că iată-l acolo cu țigara în mână, fumul ieșind rotocoale în aerul rece al toamnei. Nu se ascundea, era doar o chestiune de a feri cărțile vechi de fumul tutunului.

Ar fi putut chiar să creadă asta, dacă ar fi fumat.

Cu toate astea, prin panourile vălurite de sticlă veche distingea piatra întunecată a bisericii aflate chiar pe partea cealaltă. Un teanc de broșuri fusese odinioară stivuit de uși, dar vântul toamnei le ridicase și le împrăștiase pe drum, aruncându-le prin bălți.

Făcea mizerie. O afurisită de mizerie, splendidă. Zâmbi și își lovi țigara neatinsă de deschizătura geamului, trimițând scrumul spre pietrele din pavaj aflate dedesubt.

Scârțâitul ușor al ușii îl făcu să tresară. Se întoarse de la fereastră, auzind apoi scârțâitul podelei. Cineva urcase scările și intrase în camera alăturată. Pașii erau ușori – poate o femeie sau un copil. Erau straniu de ezitanți. Cei mai mulți oameni care veneau în

biblioteca în mijlocul unei serate muzicale aveau un motiv să o facă. Poate o întâlnire clandestină sau poate căutarea unui membru al familiei care dispăruse.

Din punctul lui de observație din spatele draperiilor, Robert vedea doar o parte a bibliotecii. Oricine ar fi fost, se apropia pășind ezitant. Ea nu era în raza vizuală – cumva era sigur că era o femeie – dar îi putea auzi pașii ușori, ca de felină, oprindu-se destul de des ca să examineze împrejurimile.

Femeia nu strigase pe nimeni și nici nu căuta în mod decis pe cineva. Nu părea ca și cum ar fi căutat un iubit ascuns. În schimb, ea înconjură perimetrul camerei. Robert avu nevoie de o jumătate de minut ca să își dea seama că așteptase prea mult ca să își facă simțită prezența. Își imaginează cum ar fi putut să exclame ieșind din spatele draperiilor:

– Aha! Tocmai admiram tencuiala. Cât de neted este aplicată aici în spate, știți asta?

Ar crede că e nebun. Și deocamdată, nimeni nu ajunsese încă la concluzia asta. Așa că, în loc să vorbească, bărbatul dădu drumul țigării pe fereastră. Se rostogoli spre margine și apoi în jos, cu vârful portocaliu sclipind, până când ateriză într-o baltă unde se stinse.

Tot ce putea vedea din încăperea era o jumătate de raft de cărți, spatele canapelei și o masă alături, pe care fusese aranjat un joc de șah. Jocul era în desfășurare. Din puținul pe care și-l amintea din reguli, negrul părea să câștige. Robert se retrase mai mult, sprijinindu-se de fereastră. Ea intră în raza lui vizuală.

Nu era una dintre acele tinere domnițe pe care le întâlnește mai devreme în sala de bal. Acelea fuseseră toate niște frumuseți care sperau să îi atragă atenția. Iar ea, oricine ar fi fost, nu era o frumusețe. Părul ei negru era strâns într-un coc simplu, fără pretenții, la ceafă. Buzele îi erau subțiri și nasul ascuțit și puțin cam lung. Era îmbrăcată într-o rochie albastru-închis cu margini ivoar – fără dantelă, panglici, doar materialul simplu. Chiar și croiala era destul de severă: talia așa de strâmtă încât se întreba cum de putea să mai respire, mânecile de la umeri până la încheieturi fără nici un pic de material în exces ca să mai îmblânzească imaginea.

Nu îl văzu pe Robert stând în spatele draperiilor. Își înclinase capul într-o parte și se uita la jocul de șah în felul în care un membru al Ligii Abstenenților s-ar uita la o ladă cu sticle de coniac, de parcă

ar fi fost ceva rău care trebuia alungat cu rugăciuni și psalmi – iar dacă asta nu funcționa, cu legea marțială.

Făcu un pas înainte, apoi încă unul. Apoi băgă mâna în săculețul care îi atârna la încheietură și scoase o pereche de ochelari. Ochelarii ar fi trebuit să o facă să pară și mai severă. Dar de îndată ce îi puse, privirea ei păru să se îmblânzească. Bărbatul o apreciasse în mod greșit. Ochiul ei nu fuseseră mijloc de supărare, ea pur și simplu își mija ochii ca să vadă mai bine. Nu era severitate ce văzuse el în privirea ei, ci complet altceva – ceva de care nu reușea să își dea seama. Ea întinse mâna, luă calul negru și îl întoarse în mână iar și iar. El nu vedea nimic la acele piese care să merite o asemenea atenție. Erau din lemn solid, sculptate cu pricepere. Cu toate acestea, ea îl studia, cu ochii mari și luminoși.

Apoi, inexplicabil, îl duse la buze și îl sărută. Robert privi scena în tăcere. Se simțea aproape ca și cum ar fi întrerupt o aventură dintre o femeie și amantul ei. Aceasta era o lady care avea secrete și nu voia să le împărtășească. Ușa de la încăperea îndepărtată scârțâi din nou, deschizându-se.

Ochii femeii se făcură mari și sălbatici. Se uită frenetic în jur și se aruncă peste canapea în graba de a se ascunde, aterizând într-un morman jenant la nici două picioare de el. Ea nu îl văzu nici atunci pe Robert. Se făcuse ghem, trăgându-și fustele în spatele barierei de piele a canapelei, trăgând sacadat și ușor aer în piept. Era bine că mutase mai devreme canapeaua cu o jumătate de picior mai în față. Nu ar fi avut cum să își ascundă altfel volumul fustelor în spatele ei.

Avea pumnul strâns în jurul piesei de șah și împinse puternic calul sub canapea.

De data asta în încăperea pătrunse o pereche de pași mult mai apăsați.

– Minnie? zise o voce de bărbat. Miss Pursling? Ești aici?

Ea strâmbă din nas și se lipi de perete. Nu se strădui să răspundă.

– Doamne, omule, se auzi o altă voce pe care Robert nu o recunoscu – tânără și ușor împleticită de la băutura. Chiar nu te invidiez pentru asta.

– Nu vorbi de rău despre aproape-logodnica mea, zise prima voce. Știi că e perfectă pentru mine.

– Șoricelul ăla timid?

– O să țină o casă bună. Va avea grijă de confortul meu. Se va ocupa de copii și nu se va plânge de amantele mele.

Se auzi scârțâitul unor balamale – sunetul inconfundabil pe care-l auzai când deschidea cineva ușile de sticlă, care protejau rafturile de cărți.

– Ce faci, Gardley? Întrebă bărbatul băut. O cauți printre cărțile în limba germană? Nu cred că s-ar potrivi.

Comentariul fu însoțit de un râs dezagreabil.

Gardley. Acesta nu putea fi bătrânul domn Gardley, proprietarul distileriei – nu cu un glas așa de tânăr. Acesta trebuia să fie domnul Gardley cel tânăr. Robert îl văzuse de departe – un individ banal, de înălțime medie, păr castaniu banal și trăsături care îi aminteau vag de cel puțin alte cinci persoane.

– Dimpotrivă, zise tânărul Gardley. Cred că s-ar potrivi foarte bine. Ca soție, Miss Pursling va fi exact ca aceste cărți. Când voi vrea să o iau de pe raft și să o citesc, ea va fi acolo. Când nu, va aștepta răbdătoare, exact acolo unde am lăsat-o. Îmi va fi o soție confortabilă, Ames. În afară de asta, mamei mele îi place.

Robert nu credea că îl cunoscuse pe acel Ames. Ridică din umeri și se uită în jos la – Miss Pursling, bănuie el – ca să vadă cum reacționează la această revelație.

– Va trebui să te duci în patul ei, să știi, zise Ames.

– Adevărat. Dar, slavă Domnului, nu foarte des.

– E un șoricel. Ca orice rozătoare, îmi imaginez că va chițâi dacă e împunsă.

Se auzi o bubuitură ușoară.

– Ce e? Țipă Ames.

– Vorbești de viitoarea mea soție, zise Gardley. Poate că individul nu era chiar așa de rău. Dar apoi Gardley continuă: Eu sunt singurul care are voie să se gândească la cum va împunge acea rozătoare.

Miss Pursling își strânse buzele și ridică privirea, de parcă ar fi implorat cerurile. Dar în interiorul bibliotecii nu existau ceruri care să fie implorate. Însă când se uită în sus, prin deschizătura draperiilor...

Privirea ei o întâlnește pe a lui Robert. Ea făcu ochii mari și rotunzi. Nu țipă, nu scoase nici măcar o exclamație de surpriză. Nu tresări nici măcar un pic. Pur și simplu îl fixă cu o privire care era plină de acuzație tăcută, veninoasă. Nările îi fremătară.

Robert nu putu face altceva decât să ridice mâna și să o salute ușor cu un fluturat.

Ea își scoase ochelarii și se întoarse cu spatele, într-un gest disprețuitor, că el trebui să se uite de două ori ca să își amintească de faptul că ea stătea grămadă la picioarele lui. Că din acel unghi ciudat, el putea vedea direct în jos în decolteul ei – direct spre o parte din ea care nu i se părea deloc severă, ci moale...

„Lasă asta pentru mai târziu”, se certă el pe sine și își ridică privirea cu câțiva centimetri. Pentru că ea se întorsese, el văzu pentru prima dată și cicatricea palidă de pe obrazul ei stâng, ca o pânză albă de păianjen, cu linii întretăiate.

– Oriunde a dispărut șoarecele tău, aici nu e, zise Ames. E foarte posibil să fie în camera de odihnă a doamnelor. Aș zice să ne întoarcem să ne distrăm. Poți să-i spui mamei tale că te-ai certat cu ea în bibliotecă.

– Adevărat, zise Gardley. Și nu trebuie să amintesc că ea nu a fost de față la discuție – nu e ca și cum ar fi spus ceva drept răspuns chiar dacă ar fi fost aici.

Pașii se îndepărtară; ușa mai scârțâi o dată și bărbatului ieșiră.

După plecarea lor, Miss Pursling nici măcar nu se uită la ei, nici măcar ca să ia act de prezența lui printr-o căutătură supărată. În schimb, se ridică în genunchi, strânse pumnul și lovi cu el tare în spatele canapelei – o dată, de două ori –, lovind așa de tare că o împinse în față de la forța loviturii, toată greutatea ei de aproape cincizeci de kilograme.

El îi prinse pumnul înainte să mai lovească și a treia oară.

– Ei acum, făcu el. Nu merită să vă răniți din cauza lui. El nu merită.

Ea se uită în sus la el cu ochii mari.

Nu știa cum putea un bărbat să spună că femeia asta era timidă. Practic, aproape că trosnea de sfidătoare ce era. Îi dădu drumul la braț înainte ca furia ei să urce spre mâna lui și să îl consume. Avea suficientă furie a lui acumulată.

– Nu țineți cont de mine, zise ea. Se pare că nu prea pot să mă controlez.

El aproape că tresări. Nu era sigur cum se așteptase să fie vocea ei – tăioasă și severă, așa cum sugera apariția ei? Poate că își

imaginase că vorbea cu un chițait subțire, de parcă ar fi fost rozătoarea de care vorbiseră cei doi. Dar vocea ei era joasă, caldă și profund senzuală. Era genul de voce care îl făcu dintr-odată să-și dea seama că ea era în genunchi în fața lui cu capul la nivelul șlițului său.

Lăsă și asta pentru mai târziu.

– Sunt o rozătoare. Toate rozătoarele chițăie când sunt împunse. Bătu din nou canapeaua cu pumnul. Avea să își învinețească mâna dacă mai continua. Intenționați să mă împungeți și dumneavoastră?

– Nu.

Slavă Domnului, gândurile izolate nu contau. Dacă ar fi făcut-o, bărbații ar arde pentru totdeauna în iad.

– Întotdeauna stați pitit în spatele draperiilor în speranța de a surprinde conversații intime?

Robert simți cum i se încing urechile.

– Întotdeauna săriți în spatele canapelei când vă auzi logodnicul venind?

– Da, zise ea sfidător. Nu ați auzit? Sunt ca o carte care a fost rătăcită. Într-o bună zi, unul dintre servitorii lui mă va găsi acoperită de praf în mijlocul curățeniei de primăvară. Aha, va spune majordomul, aici a sfârșit Miss Wilhelmina. Uitasem cu totul de ea.

Wilhelmina Pursling? Ce nume îngrozitor!

Trase adânc aer în piept.

– Vă rog să nu spuneți nimănui despre asta.

Închise ochii și își puse degetele pe degetele lui.

– Vă rog să plecați, oricine ați fi.

Dădu draperiile la o parte și ocoli canapeaua. De la câțiva pași distanță nici nu o putea zări. Și-o putea doar imagina făcută ghem pe podea, furioasă până la punctul de a izbucni în lacrimi.

– Minnie, zise el.

Nu era politicos să îi spună pe numele așa de intim. Cu toate astea, voia să îl audă pe limbă.

Ea nu răspunse.

– Vă dau douăzeci de minute, zise el. Dacă nu vă văd la parter până atunci, voi veni sus să vă caut.

Preț de câteva momente nu veni nici un răspuns.

Apoi:

- Lucrul frumos la căsătorie este dreptul pe care mi-l dă la monogamie. Un bărbat care intenționează să îmi dicteze unde să fiu e de ajuns, nu credeți?

El se uită nedumerit la canapea înainte să-și dea seama că ea credea că el amenință să o târască afară de acolo.

Robert se pricepea la multe lucruri, dar nu și să comunice bine cu femeile.

- Nu asta am vrut să spun, bombăni el. Doar că...

El se duse înapoi la canapea și se uită peste spătarul acesteia.

- Dacă o femeie la care țin s-ar ascunde în spatele canapelei, aş spera că se găsește cineva care să își facă timp să se asigure că e bine.

Urmă o pauză lungă. Materialul foșni și ea se uită în sus spre el. Părul începuse să îi scape din cocul sever în care era strâns; îi atârna în jurul feței, îmblânzindu-i trăsăturile, subliniind paloarea cicatricei ei. Nu era frumoasă... dar era interesantă. Și ar fi putut să o asculte vorbind toată noaptea.

Se uită confuză la el.

- O, zise ea plat. Încercați să fiți amabil. Vorbi de parcă posibilitatea asta nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte. Slobozi un oftat și îi oferi un scuturat din cap. Dar amabilitatea dumneavoastră e inutilă. Vedeți, asta - zise ea și făcu semn cu capul spre ușa unde dispăruse aproape-logodnicul ei - este cel mai bun rezultat la care pot spera. Mi-am dorit așa ceva de ani buni. Și de îndată ce voi reuși să suport ideea, mă voi căsători cu el.

În glasul ei nu era nici urmă de sarcasm. Se ridică. Cu o mână exersată, își netezi părul înapoi în coc și își îndreptă fustele până când înfățișarea ei era din nou cum se cuvenea.

Doar atunci se lăsă în jos și pipăi sub canapea, ca să găsească locul unde aruncase calul. Studie tabla de șah, își înclină capul și apoi puse, cu foarte mare grijă, piesa la locul ei.

În timp ce el rămase acolo, privind-o și încercând să îi înțeleagă vorbele, ea ieși pe ușă.

Minnie coborî scările care duceau de la bibliotecă spre curtea întunecată chiar în fața Sălii Mari, cu pulsul încă foarte agitat. Preț de o clipă se gândi că bărbatul va începe să o interogheze. Dar nu, scăpase fără să i se pună vreo întrebare. Totul era exact așa cum

era mereu: tăcut și năucitor de plictisitor. Exact de ce avea nevoie. Nimic de care să se teamă aici.

Sunetele slabe de la concertul interpretat prost, cu priceperea indiferentă a cvartetului local de coarde, abia dacă răsunau în curte. Întunericul scâldea curtea deschisă într-o paletă de nuanțe de gri. Nu că ziua ar fi fost foarte multe culori de văzut: doar gri-albastrul dalelor cu care era pavată curtea și tencuiala veche de pe pereții din lemn. Câteva buruieni rezistente se ițiseră printre crăpăturile pietrelor din pavaj, dar acum erau doar niște firicele în nuanță de sepia. Abia dacă aveau un pic de culoare în albastrul întunecat și aspru al nopții. Câteva siluete întunecate stăteau la intrarea în sală cu pahare de puncti în mână. Totul era amuțit aici – sunetele, imaginile și toate emoțiile agitate ale lui Minnie.

Serata muzicală atrăsese surprinzător de multă lume. De ajuns pentru ca încăperea principală să fie plină și toate locurile ocupate. Erau și destui oameni înșirați pe margine. Straniu că acordurile slabe ale unui Beethoven cântat prost îi atrăseseră pe atât de mulți, dar mulțimea venise în forță. O privire aruncată înăuntru, și Minnie se retrăsese cu stomacul încordat în noduri strânse. Nu putea intra în încăperea aia.

Poate că putea să se prefacă bolnavă.

În realitate, nici măcar nu ar trebui să pretindă.

Dar...

În spatele ei se deschise o ușă.

– Miss Pursling. Aici erați.

Minnie tresări la auzul vocii și se întoarse iute.

Guildhall din Leicester era o clădire veche – una dintre puținele structuri din lemn din vremuri medievale care nu pierise într-un incendiu sau altul. În decursul secolelor căpătase un talmeș-balmeș de utilități. Era o sală de adunări pentru evenimente ca acesta, o sală de audiențe pentru primar și consilierii săi municipali, depozit pentru cele câteva obiecte de ceremonie ale orașului. Ba chiar convertiseră una dintre încăperi într-o celulă pentru prizonieri; o parte din curte era din cărămidă și nu din tencuială și era locuința contabilului-șef.

În seara asta însă, Sala Mare era în folosință – de asta nici nu se așteptase să vadă pe cineva de la birourile primarului.

O siluetă îndesată se apropie de ea cu pași iuți și siguri.

– Lydia vă caută deja de o jumătate de oră. La fel și eu.

Minnie răsufală ușurată. George Stevens era un om decent. Mai bun decât cei doi nesimțiți de care tocmai scăpase. Era căpitanul poliției locale și logodnicul celei mai bune prietene ale ei.

– Căpitane Stevens. E așa de înghesuială acolo. Pur și simplu simțeam nevoia de aer.

– Așa să fie?

El veni spre ea. La început nu era nimic mai mult decât o umbră. Apoi se apropie destul pentru ca ea să îi vadă trăsăturile în detaliu și fără ochelari, trăsături familiare: mustață jovială și favoriți stufoși.

– Nu vă plac mulțimile, nu-i așa? vorbi el pe un ton preocupat.

– Nu.

– De ce nu?

– Niciodată nu mi-au plăcut.

Dar ei îi plăcuseră odată. Avea o amintire vagă cu un stol de bărbați care o înconjurau, strigând-o pe nume, vrând să vorbească cu ea. Nu exista pe atunci posibilitatea de cochetării – ea avea opt ani și era îmbrăcată ca un băiat –, dar fusese o vreme când energia unei mulțimi o încânta în loc să îi facă stomacul să se strângă în noduri.

Căpitanul Stevens veni să stea lângă ea.

– Nu-mi place nici zmeura, mărturisi Minnie. Mă gândilă pe gât neplăcut.

Dar el se uita înspre ea, cu mustața lăsată în jos de la greutatea încruntării sale. Se frecă la ochi de parcă nu era sigur de ce vedea.

– Haideți, zise Minnie cu un zâmbet. Mă cunoașteți de atâția ani și în tot timpul ăsta nu mi-au plăcut niciodată adunările mari.

„Nu“, zise el gânditor. „Dar vedeți, Miss Pursling, s-a întâmplat să fiu săptămâna trecută la Manchester cu treabă“.

Să nu reacționezi. Instinctul ăsta îi era bine înrădăcinat; Minnie se asigură că zâmbetul îi era la fel de relaxat, că își netezea în continuare fustele fără să încremenească de frică. Dar în urechi îi răsuna un vuiet și inima începu să îi bubuie mult prea repede și prea tare.

– O? se auzi spunând. Propria voce îi răsună în urechi mult prea veselă și cam sacadată. Vechiul meu cămin. A trecut prea mult timp. Cum l-ați găsit?

– Destul de straniu, răspunse el și făcu un pas spre ea. Am vizitat vechiul cartier al strămătușii voastre Caroline. Intenționam doar să fac conversație politicoasă și să le transmit vești celor care

își aminteau de dumneavoastră din copilărie. Dar nimeni nu își amintea de sora lui Caroline să se fi căsătorit. Iar când am căutat, nu exista nici o însemnare despre nașterea dumneavoastră în registrul parohiei.

– Cât de straniu, zise Minnie și se uită la pietrele din pavaj. Nu știu unde a fost înregistrată nașterea mea. Va trebui să o întrebați pe strămătușa Caroline.

– Nimeni nu a auzit de dumneavoastră. Ați locuit în același cartier în care a crescut și ea, nu-i așa?

Vântul șfichiuia prin curte cu un fluierat îndurerat pe două tornuri. Inima lui Minnie bubuia într-un ritm de acompaniament.

Nu acum, te rog să nu te pierzi cu firea acum.

– Niciodată nu mi-au plăcut mulțimile, se auzi vorbind. Nici măcar atunci. Nu am fost prea cunoscută în copilărie.

– Hmm.

– Eram așa de mică atunci când am plecat, încât mă tem că nu vă pot ajuta. Abia dacă îmi amintesc de Manchester. Strămătușa Caro pe de altă parte...

– Dar eu nu-mi fac griji cu privire la strămătușa dumneavoastră, zise el încet. Știți că păstrarea păcii este o parte din îndatoririle mele.

Stevens fusese mereu un tip serios. Deși poliția fusese chemată o singură dată anul trecut – și asta ca să ajute la stingerea unui incendiu –, el își lua sarcinile foarte în serios.

Femeia nu mai fu nevoită să pretindă că e nedumerită.

– Nu înțeleg. Ce are asta cu păstrarea păcii?

– Astea sunt vremuri periculoase, intonă el. Ba chiar, eu am fost parte a poliției care a înăbușit demonstrațiile chartiste în 1842 și nu am uitat cum au început.

– Asta tot nu are nimic de a...

– Îmi amintesc de zilele de dinainte să izbucnească violențele, continuă el pe un ton rece. Știu cum încep. Începe cu cineva care le spune muncitorilor că ar trebui să aibă vocea lor, în loc să facă ce li se spune. Întruniri. Discuții. Fluturași. Am auzit ce ați spus ca parte din Comisia pentru Igiena Muncitorilor, Miss Pursling. Și nu îmi place. Nu-mi place nici un pic.

Vocea lui devenise foarte rece, într-adevăr, și Minnie simți cum îi urcă un fior pe brațe.

– Dar n-am spus decât...

-Știu ce ați spus. La momentul respectiv am crezut că e vorba doar de naivitate. Dar acum știu adevărul. Nu sunteți cine susțineți că sunteți. Mințiți.

Inima ei începu să bată și mai tare. Se uită spre stânga, spre micul grup aflat la zece picioare distanță. Una dintre fete bea punct și chicotea. Cu siguranță dacă țipa... Dar să țipe nu i-ar servi la nimic. Oricât de imposibil părea, cineva descoperise adevărul.

-Nu pot să fiu sigur, zise el. Dar simt în adâncul meu că ceva nu e în regulă. Sunteți parte din asta.

Cu aceste vorbe, el împinse o bucată de hârtie spre ea, aproape până în coșul pieptului.

Luă hârtia de la el, gânditoare, și o ridică în sus ca să o vadă în lumina care se revărsa pe ferestre. Preț de o secundă se întrebă la ce se uita - era un articol de ziar? Fuseseră destule, dar hârtia nu era ca aceea de ziar. Sau poate că era certificatul ei de naștere. Asta ar fi destul de rău. Își scoase ochelarii din buzunar.

Când reuși să citească în sfârșit, ea aproape că izbucni în râs de ușurare.

Dintre toate acuzațiile pe care el i le-ar fi putut aduce - dintre toate minciunile pe care ea le spusese, începând cu propriul nume -, el credea că ea era implicată în asta?

MUNCITORI, scria în rândul de sus cu litere mari. Și apoi dedesubt: **ORGANIZAȚI-VĂ, ORGANIZAȚI-VĂ, ORGANIZAȚI-VĂ!!!!!!**

-O, nu, protestă ea. N-am văzut asta niciodată în viața mea. Și chiar nu e genul meu de lucru.

În primul rând, era destul de sigură că orice propoziție care folosea mai multe semne de exclamare decât cuvinte era o abominație.

-Sunt peste tot în oraș, mârâi el. Cineva e răspunzător pentru ele. El ridică un deget. V-ați oferit să faceți fluturași pentru Comisia pentru Igiena Muncitorilor. Asta vă oferă scuza de a vizita fiecare tipografie din oraș.

-Dar...

El ridică un al doilea deget.

-Ați sugerat ca muncitorii să fie implicați în comisie.

-Am spus doar că are sens să îi întrebăm pe muncitori cu privire la accesul lor la apă de fântână! Dacă nu întrebăm, facem toată treaba doar ca să descoperim că sănătatea lor nu s-a schimbat în bine. E cale lungă de aici la a sugera să se organizeze.

Al treilea deget.

- Strămătușile dumneavoastră sunt implicate într-o îngrozitoare cooperativă de hrană și se întâmplă să știu că ați fost principalul artizan al acesteia.

- E o tranzacție comercială! Ce contează unde ne vindem varza? Stevens arată cu cele trei degete spre ea.

- E un stil de lucru. Sunteți înțelegătoare față de muncitori și nu sunteți cine susțineți că sunteți. Cineva îi ajută să tipărească fluturașii. Trebuie să credeți că sunt prost ca să le semnați așa.

El făcu semn spre partea de jos a fluturașului. Era un nume acolo la final. Ea își miji ochii prin ochelari.

Nu era un nume. Un pseudonim.

De minimis, citi ea. Nu învățase niciodată latină, dar știa puțină italiană și destulă franceză și se gândi că însemna ceva de genul „fleacuri”.

- Nu înțeleg, scutură ea din cap nedumerită. Ce are asta de a face cu mine?

- *De Minnie. Mis.* El rosti cele trei silabe separat, dând numelui ei un înțeles sălbatic. Trebuie să credeți că sunt prost, Miss Minnie.

Era o logică oribilă, așa de sucită că ea ar fi putut izbucni în râs. Doar că nu era deloc amuzantă de consecința acestei glume.

- Nu am dovezi, zise el. Iar cum prietenia dumneavoastră cu viitoarea mea soție e cunoscută, nu-mi doresc să vă văd umilită în public și acuzată de răzvrătire criminală.

- Răzvrătire criminală! făcu ea fără să-i vină să creadă.

- Așa că asta e un avertisment. Dacă veți continua cu această... el plesni hârtia din mâinile ei -, voi descoperi de unde veniți și cine sunteți. Voi dovedi că sunteți în spatele acestei acțiuni. Și asta vă va distruge.

- Eu n-am nicio legătură cu asta! protestă ea, dar era inutil. Bărbatul se întorcea deja să plece.

Strânse fluturașul în pumn. Ce întorsătură afurisită a evenimentelor! Stevens pornise de la o premisă falsă, dar nu conta cum găsi-se calea. Dacă o urma, avea să descopere totul. Trecutul lui Minnie. Numele ei adevărat. Și mai ales, păcatele ei... de mult îngropate, dar nu moarte.

De minimis.

Diferența dintre ruină și siguranță era un lucru mic. Un lucru foarte mic, dar ea nu avea să îl piardă.

Capitolul 2

- Minnie!

De data asta vocea care răsună în curte nu o făcu pe Minnie să tresară. Și nici inima nu i-o luă la galop. În schimb, constată că de-veni mai calmă și pe față îi apăru un zâmbet adevărat. Se întoarse spre cea care o strigase cu mâinile întinse.

- Lydia, zise ea cu căldură. Mă bucur să te văd.

- Unde ai fost? întrebă Lydia. Te-am căutat peste tot.

Ar fi putut să mintă pe oricine altcineva. Dar Lydia...

- Mă ascundeam, răspunse Minnie. În spatele canapelei din bibliotecă.

Oricine altcineva ar fi considerat că era ceva în neregulă. Lydia însă o știa pe Minnie cât de bine o putea ști cineva. Pufni doar și scutură din cap.

- Asta e așa de... așa de....

- Ridicol?

- Deloc surprinzător, răspunse prietena ei. Dar mă bucur că te-am găsit. E timpul.

- Timpul? Timpul pentru ce?

Astăzi nu se cânta nimic în afară de Beethoven.

Dar prietena ei nu spuse nimic. O luă pur și simplu pe Minnie de cot și o conduse pe ușa spre salonul primarului.

Minnie se propti pe picioare.

- Lydia, vorbeam serios. E timpul pentru ce?

- Știam că nu vei suporta să fii prezentată în Sala Mare cu toți oamenii aceia în jur, zise Lydia cu un zâmbet. Așa că l-am rugat pe papa să stea de pază în salon. E timpul să fii prezentată.

- Prezentată? Curtea era aproape goală în spatele lor. Cui să fii prezentată?

Prietena ei o dojeni cu degetul.

- Trebuie să fii la curent cu bârfele. Cum e posibil să nu știi? Are doar douăzeci și opt de ani, știi, și are reputație de om de stat - este

considerat de multă lume autorul Compromisului Comercial din 1860.

Lydia spuse asta de parcă ar fi știut ce era – de parcă toată lumea știa ce era Compromisul Comercial din 1860. Minnie nu mai auzise de asta până acum și era destul de sigură că nici Lydia nu auzise.

Lydia slobozi un oftat încântat.

– Și el e aici.

– Da, dar cine e el? întrebă Minnie și îi mai aruncă prietenei ei o privire. Și ce vrei să sugerezi cu acest oftat. Doar ești logodită.

– Da, zise Lydia. Și chiar foarte, foarte fericită.

Cam mulți de foarte ca să fie credibilă, dar cum Minnie argumentase de prea multe ori pe subiectul ăsta, nu avea rost să mai deschidă discuția acum.

– Dar tu nu ești logodită, o trase Lydia de mână. Nu încă. Și în orice caz, ce are realitatea de-a face cu imaginația? Nu poți să visezi că ești îmbrăcată în mătase roșie superbă, coborând spre masele adoratoare cu un bărbat chipeș alături de tine?

Minnie își putea imagina, dar masele din imaginația ei nu erau adoratoare. Ele strigau. Și aruncau cu lucruri. Îi aruncau insulte și ea trebuia doar să aștepte un coșmar ca să retrăiască aceste scene.

– Nu spun că trebuie să rezervi fonduri pentru un mic dejun de nuntă în clipa asta. Doar visează. Un pic.

Zicând asta, Lydia deschise ușa.

În încăperea se aflau doar câțiva oameni. Domnul Charingford stătea chiar lângă ușă, așteptându-le. Își salută fiica cu o înclinare a capului. Încăperea era mică, dar pereții erau placați cu lemn și ferestrele erau cu vitralii, iar șemineul avea decorațiuni sculptate. Stema orașului Leicester stătea mândră pe peretele îndepărtat și fotoliul greu al primarului stătea în partea din față a camerei.

Acolo se adunaseră cele câteva persoane – primarul, soția lui, Stevens, un bărbat pe care nu-l cunoștea și... lui Minnie i se opri răsufierea.

Era el. Bărbatul cu părul blond și ochi albaștri care îi vorbise în bibliotecă. Arăta mult prea tânăr să fie cineva important. Ba mai mult, părea mult prea drăguț pentru asta. Să îl vadă pe primar învârtindu-se în jurul lui ca să-i facă pe plac...

– Vezi? zise Lydia cu voce joasă. Cred că până și tu ai putea visa. Chipeș, și bun, și important.

Imaginația i se declanșă aproape ca un lucru visceral, conducând-o pe cărări pavate cu fantezii la lumina lunii.

– Uneori, zise Minnie, dacă crezi în imposibil...

Era foarte tânără când tatăl ei fusese destul de admirat ca să fie invitat peste tot. Viena, Paris, Roma. Nu avea alt credit în afară de vechiul nume al familiei, un stil relaxat de a face conversație și un talent pentru jocul de șah care era aproape neîntrecut. El visase la imposibil și o contaminase și pe ea cu nebunia lui.

„Nu trebuie decât să crezi, îi spusese el când avea doar cinci ani. Nu avem nevoie de avere. Nu avem nevoie de bogății. Noi, cei din familia Lane, credem doar mult mai tare decât oricine altcineva, și lucrurile bune ni se întâmplă.“

Așa că ea crezuse. Crezuse în el așa de tare încât nu mai rămăsese cu altceva în afară de credința goală când toate schemele lui se sfărâmaseră.

– Dacă crezi în imposibil, zise Lydia și se întoarse în prezent, s-ar putea să se întâmple.

– Dacă crezi în imposibil, zise Minnie acru, dai drumul la ce ai deja. Nu existau cărări sub razele de lună care duceau spre acest bărbat. Există doar un domn care îi vorbise cu bunătate. Asta era tot. Fără visuri. Fără fantezii.

– Și ai așa de multe de pierdut, rosti Lydia pe un ton ironic.

– Am multe de pierdut, într-adevăr. Nimeni nu mă arată cu degetul și nu șoptește despre mine când merg pe stradă. Mulțimi furioase nu mă urmează căutând răzbunare. Nimeni nu aruncă cu pietre.

Și bărbați străini încă îi mai arătau bunătate. El era destul de chipeș – fără îndoială că asta explica sclipirea din ochii Lydiei. Din ce spusese Lydia despre importuri comerciale, era implicat în politică. Un membru al parlamentului, poate? Părea prea tânăr pentru asta.

– Așa de serioasă, zise Lydia și făcu o grimasă. Da, ai dreptate. Ai putea fi scuipată și considerată un monstru. Și poate că ai putea fi mâncată de dragoni. Fii rezonabilă! Nimic din toate astea nu e nici pe departe posibil. Cum nu poți să îți imaginezi asta pentru tine, o voi face eu. Pentru următorul minut o să-mi imaginez că el se va întoarce, se va uita o dată la tine...

Nu era nevoie să-și imagineze asta. El, oricine era, se întoarse fix în acel moment. Se uită la Lydia, care era agitată de încântare. Făcu o reverență adâncă. Apoi ochii ei se opriră asupra lui Minnie.

Iată-te, păru să spună privirea lui. Sau ceva de genul ăsta. Pentru că scânteia recunoașterii pătrunse prin ea. Nu era ceva așa de simplu ca a-i vedea fața și a-ți se părea familiară. Era un sentiment care le spunea că se cunoșteau, că se cunoșteau mai profund decât ar fi permis cele câteva clipe petrecute împreună în spatele canapelei.

Ochii bărbatului se mutară spre dreapta, aprinzându-se la vederea tatălui Lydiei, care stătea lângă ele.

El făcu câțiva pași în față, abandonând persoanele care stăteau în jurul lui.

– Domnul Charingford, nu-i așa? întrebă el.

În timp ce se apropia, el îi surprinse privirea lui Minnie și îi aruncă un zâmbet ușor chinuit – unul care îi stârni o amintire de mult ascunsă.

Dacă agitația domnului Charingford nu i-ar fi fost de ajuns, zâmbetul ar fi convins-o. Bărbatul ăsta era cineva important. Avu nevoie de o clipă ca să plaseze expresia ciudată de pe chipul lui – zâmbetul acela mic, dimpreună cu ochii care se încrețeau în ceva care aducea a tristețe.

Ea mai văzuse expresia cu opt ani în urmă pe fața lui Willy Jenkins. Willy Jenkins era mai mare decât alți băieți de vârsta lui, avea peste un metru și optzeci de centimetri și aproape 83 de kilograme. Avea și forța corespunzătoare staturii sale. Îl văzuse ridicându-și cei doi frați mai tineri, unul în fiecare mână.

Willy Jenkins era mare și puternic și ceilalți băieți ar fi fost speriați de el dacă nu ar fi fost zâmbetul lui.

Domnul Charingford făcu o plecăciune umilă, așa de adâncă încât aproape că se plie. Abia dacă reuși să vorbească.

– Îmi permiteți să vă prezint...?

Domnul Charingford nici măcar nu presupuse că acest bărbat va permite prezentările – părea să creadă că era cât se poate de în ordine să spună nu.

– Desigur, răspunse bărbatul și îi întâlni privirea lui Minnie, care se uită iute în altă parte. Cercul meu de cunoștințe nu e așa de mare încât să nu poată include încă două tinere.

Din nou zâmbetul ca de scuză – zâmbetul lui Willy. Era cel pe care-l oferea Willy când câștiga un joc de skanderbeg –, iar el câștiga mereu la jocurile astea. Era cel care spunea: „Îmi pare rău că sunt mai mare și mai puternic decât tine. O să câștig mereu, dar voi încerca să nu-ți fac rău când o fac“.

Era zâmbetul unui bărbat care știa că poseda o putere incredibilă și găsea asta ușor jenant.

– Așa de amabil, făcu domnul Charingford. Aceasta este fiica mea, Miss Lydia Charingford și prietena ei, Miss Wilhelmina Pursling.

Bărbatul blond făcu o plecăciune peste mâna Lydiei – o înclinare ușoară a capului și se întinse să ia degetele lui Minnie.

– Tinere domnișoare, zise domnul Charingford, acesta este Robert Alan Graydon Blaisdell.

Ochii lui – un albastru așa de lipsit de culoare încât îi amintea de apele unui lac iarna – îi întâlneau pe ai ei.

Zâmbetul se curbă în sus la colțuri, mai întristat ca oricând. Degetele lui le atinseră pe ale ei și chiar și prin mânășă îi simți căldura intensă. În ciuda fiecărui gram de rațiune, Minnie nu se putu abține să nu reacționeze. Zâmbetul ei se accentuă ca să semene cu al lui. În imaginația ei, cel puțin pentru o clipă, chiar apărură cărări sub clar de lună. Și lumina argintie picta fiecare aspect întunecat al vieții ei cu magie.

Alături de ea, domnul Charingford înghiți în sec.

– El este, desigur, Înălțimea Sa, ducele de Clermont.

Minnie aproape că își trase degetele. Un duce? Un afurisit de duce o găsise în spatele canapelei? Nu. Nu. Imposibil.

Charingford indică spre celălalt bărbat de lângă el.

– Iar acesta este omul de afaceri...

– Prietenul meu, îl întrerupse ducele.

– Da, înghiți Charingford. Desigur. Prietenul său, domnul Oliver Marshall.

– Miss Charingford. Miss Pursling, zise ducele făcând un semn din cap spre Lydia peste umărul lui Minnie.

– Toată plăcerea prezentării este cu siguranță a mea.

Minnie își înclină capul ușor.

– Excelență, reuși ea să rostească gătit.

Întreaga noapte conspira să o distrugă. Logodnicul celei mai bune prietene ale ei credea că se ocupă de revolte, iar ducele de Clermont putea să o distrugă cu un singur cuvânt. Cam asta despre imaginația ei trădătoare. Cam asta despre cărări sub raze de lună. Cam asta pentru chiar și un moment în care să se gândească la romantism. Visuri eșuate, când fugeau lăsau în urmă o realitate tot mai rece.

Excelența Sa se uită la ea înainte ca Minnie să se scuze și să plece. Și din nou el îi oferi zâmbetul acela jenat. De data asta, ea știe ce însemna.

Ea nu era nimic. El avea totul. Și oricât de puțin ar fi însemnat, el era jenat de propria putere.

Trăsura se legănă, nu foarte ușor, ci cu mișcări grele de înainte și înapoi. Pe vremuri, presupuse Minnie, arcurile fuseseră noi și fiecare denivelare din drumul înapoi la ferma strămătușilor ei nu ar fi fost amplificată în zdruncinăturile care îi scuturau maxilarul. Dar banii erau puțini și reparațiile erau un lux pe care strămătușile ei nu și le puteau permite.

Strămătușa ei Caroline ședea pe bancă vizavi de Minnie, cu bastonul sprijinit pe genunchi. Alături de ea ședea Elizabeth, mai puțin adusă de spate, dar mai încărunțită. Nu puteau arăta mai diferit nici dacă ar fi fost alese la întâmplare dintr-o mulțime. Caro era înaltă și durdulie, în vreme ce Eliza era mică și colțuroasă. Părul lui Caro era neted și negru, cu doar câteva șuvițe albe, părul odinioară blond al Elizei devenise alb și înfoiat.

La vârsta lor ar fi trebuit să se odihnească acasă lângă foc într-o noapte rece de noiembrie, nu să iasă să participe la serate muzicale. Dar veniseră cu ea și acum aveau amândouă aceeași expresie de încruntare nemulțumită.

În întunericul nopții, ascunse de vederea bărbatului care conducea trăsura, ele se luaseră de mână în căutare de consolare.

- Strămătușă Caro. Strămătușă Eliza.

Vocea ei era înceată în noaptea de catifea, aproape acoperită de zgomotul roților.

- Trebuie să vă spun ceva. Este despre căpitanul Stevens.

Cele două femei schimbară o privire lungă.

- Știm, zise strămătușa Caro. Ne întrebam dacă să îți spunem sau nu.

– Îmi investighează trecutul.

Cele două femei mai schimbă o privire lungă. Dar Caro fu cea care vorbi în cele din urmă.

– E un pas în spate, cu siguranță, dar am trecut peste momente mai dificile.

Minnie scutură din cap.

– Știe. Sau va ști. Curând. Nu știu ce să fac.

Eliza se întinse și o bătu pe Minnie pe genunchi.

– Intri în panică, zise ea ușor. Nu intra niciodată în panică, asta le spune celorlalți că e ceva în neregulă. Amintește-ți că adevărul este mult prea ieșit din comun ca să fie luat în considerare. Nimeni nu va ghici vreodată.

Minnie luă o înghițitură de aer și apoi încă una.

– Dar...

– Ca să descopere adevărul, zise Eliza, ar trebui să pună întrebările corecte. Și crede-mă, draga mea, nimeni, dar nimeni nu o să întrebe dacă tatăl tău te-a prezentat drept băiat în primii tăi doisprezece ani de viață.

– Chiar și așa, el trebuie doar să bănuiască...

– Încetează. Minnie. Respiră. Nu are rost să te agiți, pentru că așa nu rezolvi nimic.

Era ușor să vorbească. Cu ochii închiși, aproape că vedea mulțimea apropiindu-se de ea, înconjurând-o, strigătele aspre, discordante emanând de pe chipuri schimonosite de furie...

– Nu e nimic, zise Eliza, rearanjându-se neîndemânică în trăsură ca să stea lângă Minnie.

Își puse o mână pe umărul lui Minnie.

– Nu e nimic. Nu e nimic.

Cu fiecare repetiție, ea îi netezea părul lui Minnie. Fiecare șoptă aducea și mai mult calm, până când Minnie reuși să își oprească panica tot mai puternică. Ascunse amintirea undeva în trecut, unde îi era locul, o ținu acolo până când vederea încetă să îi mai fie încețoșată și respirația îi reveni la un ritm normal.

– Așa e mai bine, zise Eliza. O să rezolvăm asta. Stevens a vorbit și cu mine. El crede că ne minți – de fapt, a sugerat că s-ar putea să nu fii cine susții că ești și că profiți de bunătatea noastră.

– O, Doamne, zise Minnie și își luă capul în mâini.

- Nu, nu, zise Caro. Povestea asta e ușor de combătut pentru că este așa de evident falsă. Nu e nici măcar nevoie să mințim. Am spus că am fost acolo în ziua în care te-ai născut și i-am promis mamei tale pe patul de moarte că mă voi ocupa de bunăstarea ta și că nu apreciez că își bagă nasul unde nu îi fierbe oala. Când i-am spus că nu ești un pui de cuc care ne-a fost pus în cuib fără să ne dăm seama, m-a crezut.

Caro dădu din cap hotărâtă.

- Știe că ești strănepoata mea - nu există nici un semn de întrebare în privința asta. Bănuiește că ceva nu e în regulă, dar l-am făcut să fie foarte nesigur. Nu va face nimic.

- Dar nu sunt, făcu Minnie și trase aer în piept. Nu sunt strănepoata ta. Eu sunt...

Caro se întinse cu bastonul și o bătu pe Minnie iute pe picior.

- Să nu vorbești așa. Știi cum stă treaba.

Ea știa. De când își putea aminti Minnie, ea le spusese lui Caro și Elizei strămătuși, deși doar Eliza era ruda ei de sânge.

Cu aproape cincizeci de ani în urmă, cele două femei fuseseră la școală împreună. Debutaseră în același timp în societatea londoneză. Iar când, după mai multe sezoane, nu reușiră să găsească bărbați pe care să-i iubească, refuzaseră să se mărite din conveniență. În schimb, se retrăseseră împreună la mica fermă pe care Caro o deținea la marginea orașului Leicester - prietene și fete bătrâne pentru restul vieții. Erau la fel de apropiate ca două surori. Ba chiar mai apropiate, bănuia Minnie.

- Să nu îți faci griji, zise Eliza. Chiar i-am promis mamei tale. Amândouă i-am promis. Vocea îi tremură. Am greșit o dată față de ea, spre marea mea rușine. Nu se va repeta.

Minnie întinse mâna și își atinse cicatricea de pe obraz. Când era mică, se credea invulnerabilă. Alți oameni puteau să ezite și să greșească, dar ea nu. Îndrăzneala a ceea ce realizase era pe măsura căderii pe care o suferise după aceea. Încă își mai amintea cum zăcea în întuneric, întrebându-se dacă își va mai putea folosi ochiul vreodată. Atunci veniseră strămătușile ei după ea.

- Dacă vii cu noi, îi spusese Caro, vei avea o șansă.

Ele nu îi oferiseră viața sclipitoare la care visau cele mai multe dintre fete. Dacă mergea cu mătușile ei, se putea aștepta la o viață frugală. La un nume fals. Ar avea încă niște ani ai copilăriei, urmați

de un pic de timp ca să cunoască bărbații din oraș. Ar putea să se mărite și să aibă copii. Nu ar exista faimă sau adulație. Dar puteau să-i ofere un singur avantaj: un viitor fără mulțimi furioase.

Strămătușile ei sacrificaseră foarte multe ca să îi ofere această șansă. Strânseseră fiecare bănuț ca să îi ofere o garderobă respectabilă de îndată ce ajunsese la vârsta la care să iasă în companie mixtă. Nu s-au plâns niciodată, dar Minnie știa de ce nu era zahăr în ceaiul lor. Ea știa de ce nu își mai reînnoiseră – din păcate – abonamentul la bibliotecă. Sacrificaseră orice confort la bătrânețe pentru Minnie.

Iar ea nici măcar nu avea bunăvoința de a vrea ceea ce câștigaseră ele cu atâta generozitate pentru ea.

– Poate, sugeră ea, poate dacă îi spunem adevărul căpitanului Stevens...

Mătușile ei se uitară la ea șocate.

– Minnie, zise Eliza încet. Draga mea. După tot acest timp! Știi că nu trebuie să faci asta niciodată.

Caro reluă acolo unde se oprise Eliza.

– Aceste reguli au fost făcute pentru tine, dar nu sunt menite să fie îngrădiri. Sau pedepse. Le-am făcut pentru că te iubim. Pentru că vrem să ai un viitor. Nu îți place lui Walter Gradley de tine? Pentru că dacă l-ai putea prinde și să te căsătorești iute cu el... asta ar fi o idee bună.

– Da, zise și Caro dând din cap. Asta ar fi o idee foarte bună. Toate ideile nebunești ale lui Stevens își vor pierde din forță dacă te căsătorești cu băiatul proprietarului distileriei. Căsătoria îți-ar asigura nu doar viitorul, dar și referințele.

Nimic la ce nu se gândise și ea mai devreme.

Ea știuse ce realizare era să obțină chiar și asta. Pentru o fată fără zestre și cu un aspect mediocru, orice bărbat era o realizare. Chiar dacă el o voia pentru că se gândea că ea îi va suporta comportamentul nesimțit în tăcere. Și ea nu reușea să se entuziasmeze nici măcar un pic cu privire la perspectiva asta.

– L-am auzit vorbind, reuși să rostească Minnie gâtuit. A zis că sunt un șoarece... și că nu o să protestez dacă își ia amantă.

Caro și Eliza se uitară una la alta.

- Nu trebuie să te măriți cu el, zise Eliza încet. Sigur că nu, dacă asta te va face nefericită. Dar înainte să refuzi, te rog să te gândești care ar fi opțiunile. Te-aș sfătui să aștepti.

Asta fu rostit cu o încruntare îndoită, care spunea că o a doua cerere, preferabilă, nu o să apară pe măsură ce Minnie îmbătrânește.

- Dacă există cea mai mică șansă ca Stevens să descopere adevărul... Se opri.

Nu era nevoie să rostească la ce se gândea. Dacă ieșea adevărul la iveală, nu avea să mai existe o a doua cerere.

Minnie nu îl mințise pe ducele de Clermont. Gardley era cel mai bun lucru la care putea spera - un bărbat care știa doar că ea devenea tăcută în mulțime. Un bărbat care prefera ca ea să fie tăcută. Nu se ostenise să afle absolut nimic despre ea: culoarea ei preferată, mâncarea preferată. Dar, pe de altă parte, ar fi mai sigur să se mărite cu un bărbat care nu voia să știe nimic despre ea.

Miss Wilhelmina Pursling ar fi patetic de recunoscătoare lui Gardley pentru oferta de căsătorie. Dar Minerva Lane, pe de altă parte...

- El nici măcar nu știe cine sunt, zise ea. M-a numit o rozătoare mică. Minerva Lane nu a fost niciodată o rozătoare.

- Nu rosti numele ăla, se auzi vocea Elizei înceată, dar alarmată. Mâna ei o apăsă pe Minnie pe genunchi și o strânse.

- Taci, zise Caro. Nu e bine să rostești adevărul.

Să taci. Să nu intri în panică. Să nu spui nimănui adevărul. Ea trăise doisprezece ani după regulile lor și pentru ce? Ca să aibă norocul într-o bună zi să fie uitată complet.

Amintirea Minervei Lane - a ceea ce fusese, ce făcuse - se simțea ca un cărbune fierbinte acoperit de cenușă rece. Fumega încă mult timp după ce focul fusese stins. Uneori, toată acea dogoare se ridica în ea și ea simțea nevoia să fluiera ca un ceainic. Până când voia să facă scrum resturile cenușii ale personalității ei distruse. Se ridica din nou în ea acea rebeliune înfocată. Partea din ea care încă mai era Minerva - partea care nu fusese netezită până la dispariție - îi șoptea tentații în ureche. „Nu trebuie să păstrezi tăcerea. Ai nevoie de o strategie.”

Fără strategii. Strămătușile ei chiar ar protesta dacă ar ști că ea se gândea să acționeze. Trecuseră ani de când își permisesese să facă așa ceva.

„Stevens crede că scrii pamflete. Tu știi că nu o faci. Așa că trebuie să afli cine o face.“

Era o prostie. O nebunie. O tâmpenie. Imposibil.

Dar nu conta cum se certa în sinea ei; gândul insidios nu era de alungat. Cum putea să afle cine o făcuse? Ar putea fi oricine.

„Nu, nu putea. Știi că nu e căpitanul Stevens. Nu sunt mătușile. Nu ești tu.“

Dacă putea să-și dea seama cine n-ar fi putut să o facă, atunci ar rămâne doar cei vinovați. Prin procesul de eliminare...

„Nu, proasto! Sunt sute care ar putea fi de vină. Mii.“

Dar cum își dăduse o treabă de făcut, gândurile îi erau imposibil de oprit. Erau acele majuscule, semnele de exclamare. Paragrafe de text descriind proprietari de fabrici și progeniturile lor. Ceva era ciudat aici.

Iar apoi, fără nici un motiv, ea se gândi la complet altceva. Minnie știa de ce se ascunsese în spatele canapelei. Ea evita mulțimea și cererea lui Gardley.

Dar de ce naiba fusese ducele de Clermont acolo?

ORGANIZAȚI-VĂ, ORGANIZAȚI-VĂ, ORGANIZAȚI-VĂ!!!!

Și ce straniu era acel zâmbet al lui – acel zâmbet prietenos, ușor jenat? Când să fi învățat vreodată un duce să se scuze pentru ceea ce era? Nu, aici era în mod evident ceva ciudat. Ceva... Înțelegerea o izbi cu o forță așa de orbitoare, că trăsura păru să dispară într-un fulger de lumină. Momentele ca acestea erau unul dintre motivele pentru care fusese așa de minunat să fie Minerva Lane. Erau momente în care simțea că vorbele erau doar niște fire, complet nepotrivite pentru a reține enormitatea gândurilor ei. Peisajul din mintea ei se rearanjă, adunându-se laolaltă cu o certitudine care era mai mare decât abilitatea ei de a explica.

Și exact așa, deși ea știa că nu ar trebui – deși știa cât de periculos era să conceapă strategii –, Minnie știu ce trebuia să facă. Planul îi năvăli în brațe cu putere.

Nu era genul de lucru pe care l-ar face rozătoarea de Miss Pursling. Dar Minerva Lane – ei bine, ea știa ce era de făcut.

Și, slavă Domnului, ea nu trebuia să se mărite imediat cu Walter Gardley.

Poate că, într-o bună zi, o va face. Dar dacă putea să îl împiedice pe Stevens să o suspecteze, ar putea să îl evite luni la rând. Și poate – doar poate – ar putea apărea ceva mai bun în calea ei.

Capitolul 3

Era aproape nedrept, se gândi Minnie când ducele de Clermont intră în salon, cât era el de chipeș. Lumina soarelui de dimineață pătrundea prin ferestre și se reflecta în părul lui blond, care ar fi fost prea lung dacă nu ar fi avut tendința puțin dezordonată de a se cârlionța. Se opri în prag și își trecu mâna prin păr, în timp ce o studia, căzut pe gânduri. Dar orice expresie de blândețe pe care părul său ciufulit o genera era contracarată de ochii lui. Erau tăioși și reci, de un albastru pătrunzător, ca un pârâu inundat de apele înghețate ale primăverii. Ochii acela aterizară asupra ei, adăstară câteva secunde, iar apoi fugiră spre Lydia, care stătea lângă ea.

Lydia chicotise când o auzise pe Minnie că intenționa să îi facă o vizită ducelui de Clermont – și ea nu bătuse nici măcar din gene când Minnie îi explicase că trebuia să vorbească în privat cu el. Doar în imaginația lui Minnie privirea ducelui străpunse prin fațada pe care ea o prezenta restului lumii. El arăta doar de parcă ar fi știut totul. Nu avea cum să știe totul, pentru că în timp ce se uita la ea, el zâmbi cu expresie ca de plăcere. Doar o ușoară curbare a buzelor, dar mai era și o schimbare subtilă în privire – o trecere de la albastrul palid al apei înghețate la albastrul-deschis al cerului de vară. Aspectul său de bărbat chipeș avea ceva băiețesc: o urmă de timiditate, o siluetă zveltă. Sau poate că era felul în care își feri iute privirea de la ea și apoi se uită din nou.

Dacă nu l-ar fi auzit pe Packerly, membru al parlamentului, vorbind cu o seară în urmă și descriind eforturile tânărului duce în parlament, ea ar fi putut să creadă că e o păcăleală. Chipeș, tânăr, modest? Prea bun ca să fie adevărat. Ducii erau în realitate burtoși, bătrâni și pretențioși.

–Miss Pursling, zise el. Ce plăcere neașteptată!

Neașteptată, asta putea să creadă. Plăcere – ei bine, avea să se răzgândească după ce terminau.

– Excelență, zise Minnie.

El îi luă scurt mâna într-a lui – prin mânușile lor ea simți o senzație de căldură – și își înclină capul spre ea.

– Miss Charingford.

Clermont făcu o plecăciune peste mâna prietenei ei, de parcă era cea mai importantă lady.

În timpul ăsta, Lydia îi aruncă o privire piezișă lui Minnie și strânse buzele de parcă și-ar fi înăbușit un chicotit.

– Ce vă aduce aici, domnișoarelor? întrebă el.

Lydia aruncă o privire sugestivă spre Minnie, așteptând ca totul să fie dezvăluit.

– Dacă întreabă cineva, zise Minnie, am venit să cerem donații pentru Comisia pentru Igiena Muncitorilor.

Ea își ținu răsufarea, întrebându-se cât de repede va pricepe. Ducele cumpăni câteva minute.

– Consider că am primit cererea, zise el. Voi face cu siguranță o donație, dacă îmi dați detaliile necesare. Cât despre restul... dacă e vorba de seara trecută, puteți să stați liniștită pentru că voi fi cât se poate de discret.

Lydia ridică din sprâncene la sugestia că vorbiseră mai înainte, iar Minnie scutură din cap.

– Nu, Excelență. Trebuie să discut altceva cu dumneavoastră. Mă tem că Miss Charingford a venit doar ca însoțitoare, dar ce trebuie să vă spun nu este pentru urechile ei.

– Adevărat, zise Lydia veselă. Nu am idee despre ce e vorba.

– Înțeleg.

Zâmbetul lui se transformă într-o răceală prevăzătoare.

Fără îndoială că își imagina ceva neplăcut și scandalos – vreun plan ca să îl prindă în capcana căsătoriei. El era un duce chipeș cu o avere considerabilă; probabil că se întâlnea cu asemenea planuri în mod regulat. Dar nu o dădu afară.

În schimb, își frecă bărbia și se uită prin încăpere.

– Ei bine, dacă puteți conversa mai încet, Miss Charingford poate să stea aici. El făcu semn spre un scaun de lângă ușă. Vom lăsa ușa deschisă și ne putem așeza lângă fereastră. Ea va putea să vadă totul, să asigure buna-cuviință și nu va auzi nimic.

El pregăti un scaun pentru Lydia. Era un gentleman perfect, manierele lui erau așa de firești încât ea aproape că se îndoii de

instinctele ei. Ducele sună dintr-un clopoțel – ceru ceai pe două tăvi când o servitoare băgă capul pe ușă. În timp ce așteptau, el puse o mână pe spatele lui Minnie și o conduse la fereastră. Era un punct de contact minuscul – doar căldura mâinii lângă coloana ei, estompată de straturi de material –, dar ea tot o simți până la pulsul care începu să îi bubuie în gât.

Era așa de nedrept încât ea ar fi putut țipa de frustrare. El era bogat, chipeș și în stare să îi facă inima să bată mai tare doar din atingerea unui deget. Ea era aici ca să îl șantajeze, nu să flirteze cu el. Dincolo de fereastra din față putea să vadă piața de afară.

Piețele erau mai puțin obișnuite în Leicester ca la Londra. Asta era foarte prost întreținută. Exista un copac, așa de subțire că nici nu merita numit astfel. Iarba murise dem ult și făcuse loc pietrișului cenușiu. Dar, pe de altă parte, asta era una dintre puținele zone din Leicester unde erau piețe. Cei mai de succes negustori își construiseră casele la mică distanță pe drumul Londrei în Stoneygate. Mica nobilime locuia pe terenuri mari, pe domenii aflate în apropierea orașului. Toată lumea cu avere reală și poziție importantă își construia sau alegea casele în afara orașului.

Dar ducele nu o făcuse. Minnie pipăi bucata de hârtie din buzunarul ei și adăugă asta pe lista de lucruri stranii cu privire la el. Când ducii veneau în regiune, ei se instalau în Quorn sau Melton-Mowbray pentru vânătoarea de vulpi. El, în schimb, închiriasă o reședință aflată la doar câteva străzi distanță de fabrici.

– Cum aș putea să vă fiu de folos? întrebă el.

Erau prea multe lucruri care nu se potriveau. El mințea. Trebuia să mintă. Ea doar nu știa de ce. O tablă de șah era așezată pe o masă laterală. Minnie încercă să nu se uite la ea, să nu simtă atracția inevitabilă. Dar... Albul câștiga. Mai erau șase mutări până la șah-mat, poate doar trei. Ea putea vedea finalul, cleștii formați din tură și nebun, linia formată din trei pionii albi care tăiau tabla în două.

– Jucați șah? întrebă ea.

– Nu, făcu el și flutură din mână. Pierd la șah. Rău de tot. Dar... unul dintre bărbații de aici joacă șah prin corespondență cu tatăl său. Aici își ține tabla de șah. Doar nu o să mă provocați la o partidă, nu-i așa?

El îi zâmbi spunând asta.

Minnie scutură din cap.

– Nu. Era o întrebare pusă într-o doară.

Servitoarele veniră cu ceaiul. Minnie așteptă până plecară. Apoi duse mâna în buzunarul rochiei și scoase fluturașul pe care Stevens i-l îndesase în mână cu o seară înainte. Marginile, ude de la ploaia de seara trecută se răsuciseră și se îngălbeniseră la uscare, dar ea i-l întinse oricum.

El nu-l luă. Se uită curios la hârtie – suficient de mult cât să citească titlul cu majuscule care ocupa primul sfert al paginii – și apoi se uită din nou la ea.

– Ar trebui să mă intereseze fluturași cu pamflete radicale?

– Nu, Excelență. Ei nu-i venea să creadă că putea fi așa de îndrăzneată. Nu vă interesează pamfletele radicale. Doar le scrieți.

El se uită la hârtie. Încet, își mută privirea asupra ei și ridică din sprâncene. Minnie își feri privirea, interiorul ei se strânse tot la cercetarea lui intensă. În cele din urmă, el luă o chiflă și o rupse în două. Aburul se ridică din ea, dar căldura nu păru să-l deranjeze.

Nici măcar nu trebuia să răspundă. Acuzația ei era caraghios de absurdă. Stătea în fotoliul lui confortabil, înconjurat de mobila care era ceruită și lustruită în fiecare zi de servitori care nu aveau altceva de făcut decât să sară pe cocoloși de praf de îndată ce îndrăzneau să apară. Ducele de Clermont închiriasse o casă și angajase doisprezece servitori pe o perioadă de două luni. Domeniile lui erau răspândite prin întreaga Anglie și avea o avere despre care ziarurile de scandal puteau vorbi doar cu răsufierea tăiată ca despre zeci, dacă nu sute sau milioane. Un bărbat ca el nu avea nici un motiv să publice pamflete radicale care să fie răspândite pe fluturași.

Dar, pe de altă parte, ea deja știa că el nu era ce părea.

De parcă ar fi vrut să sublinieze toate astea, el luă relaxat o înghițitură mare din chiflă și îi făcu semn să facă și ea la fel.

Nu exista nici o șansă să facă asta. Stomacul i se strângea doar la gândul de a sorbi ceai. Exact când ea se gândea că el va îngheța acuzația ei, ducând-o în uitare refuzând pur și simplu să vorbească despre ea, el se întinse și netezi hârtia.

– Muncitori, citi el. Organizați-vă, organizați-vă, organizați-vă, totul urmat de multe semne de exclamare. Ducele scoase un sunet disprețuitor. Urâsc semnele de exclamare excesive. De ce credeți că aş avea ceva de a face cu asta. Minnie nu avea o dovadă sigură

de oferit, doar senzația felului în care toate piesele se potriveau. Dar chiar și așa era sigură de ea. În cel mai rău caz se înșela. Asta însemna că s-ar face de râs în fața unui bărbat pe care nu-l va mai vedea vreodată. Ea își împreună mâinile în poală și așteaptă. Dacă el putea să o facă să se simtă prost prin tăcere, atunci putea și ea să facă același lucru.

Și, într-adevăr, el vorbi primul.

– Este pentru că tocmai am ajuns în oraș și nu vreți ca vina să cadă pe vreunul dintre prietenii dumneavoastră?

Ea tăcu în continuare.

– Pentru că arăt ca un agent provocator?

Ducele arăta – și suna – complet diferit. Vocea lui era netedă și fluidă, trăgându-și silabele în cea mai frumoasă engleză a reginei. Avea un zâmbet ușor pe față, o expresie condescendentă, care îi transmitea că îi făcea pe plac.

– Sau pentru că ați auzit povești despre înclinațiile mele radicale?

Nu existau astfel de povești. Reputația lui era aceea a unui om de stat, un bărbat care era în același timp vicelan și blând.

– Atunci de ce ați venit? întrebă Minnie în schimb. Am auzit ce ați spus, dar un bărbat de rangul dumneavoastră, care dorește să investească în industria din Leicester, și-ar trimite expertul în afaceri, în loc să vină el însuși, ca să uimească pe toată lumea.

– Am prieteni în apropiere.

– Dacă ar fi prieteni așa de buni, care trebuie vizitați, atunci ați locui la ei.

El ridică din umeri.

– Nu-mi place să deranjez lumea.

– Sunteți duce. Deranjați mereu.

El făcu o grimasă, părând ușor jenat.

– Asta, Miss Pursling, este ceea ce urăsc să fac. Aveți vreo dovadă pentru acuzațiile dumneavoastră?

Ea luă hârtia.

– Dacă trebuie să știți, sunt două paragrafe în acest fluturaș care m-au convins că pamfletul a fost scris de dumneavoastră.

– Vă rog.

El întinse mâna cu palma în sus.

– Citiți-le și dezvăluți-mi identitatea.

Minnie își scoase ochelarii din buzunar și găsi locul exact în text.

- De ce câștigă stăpânii partea leului din roadele afacerii? Ei supervizează. Dețin. Și pentru această sarcină - pentru ea nu e nevoie de gândire sau de muncă - sunt plătiți cu sume așa de mari că nu mai trebuie să miște un deget de la vârsta de paisprezece ani, sunt liberi să facă ce vor; fiii lor trebuie să se îngrijească doar de nivelul lor de desfrâu.

Nici o reacție de nici un fel din partea ducelui. El rămase pur și simplu așezat în fotoliu și se uită la ea cu acei ochi albaștri, ca de gheață, bătând ușor cu degetele pe braț.

- Credeți că un duce a scris asta? Întrebă el în cele din urmă pe un ton ușor amuzat.

- Nu a fost un muncitor.

- Ați fi surprinsă de gradul de cultură al...

- Sunt implicată în Comisia pentru Igiena Muncitorilor, îl întrerupse Minnie. Nu subestimez pe nimeni. E un bărbat cu o memorie ca o enciclopedie, care citește cele mai recente foiletoane Dickens în fiecare seară și le recită apoi prietenilor a doua zi. Nu e vorba doar de primul paragraf, și al doilea vă trădează. E vorba de îmbinarea celor două paragrafe.

- O, zise el încă zâmbind. Un al doilea paragraf, care e și mai clar. Sigur, pamfletul nu are decât două paragrafe. Așa că, vă rog, citiți.

- Nu pot să fac asta, zise Minnie și puse hârtia jos, la fel și ochelarii. Al doilea paragraf, Excelență, este cel pe care nu ați reușit să-l scrieți. Ați scris tot ce nu fac stăpânii. Niciodată nu ați amintit ce fac muncitorii. Un muncitor s-ar fi concentrat pe cum își petrece el ziua - ce a făcut, cine a beneficiat de pe urma muncii lui -, nu cum își petrece altcineva ziua. Textul a fost scris de cineva care, indiferent de intențiile sale, gândea ca un stăpân.

Clermont făcu o pauză și-și înclină capul. Apoi se întinse, luă hârtia și o citi pe toată. Când începu, buzele îi erau aranjate într-o expresie încruntată. Citi iute, ochii scrutând pagina. Dar ea văzu cum i se schimbă expresia - de la uluială la surpriză. Încet, gura i se curbă într-un zâmbet. Când își ridică privirea, ochii lui - mai devreme așa de întunecați și de reci - sclipeau.

- Ei bine, zise el în cele din urmă. Fir-aș să fiu! Aveți dreptate.

- Știind asta, e doar o chestiune de logică simplă.

Minnie își împreună mâinile.

- Un stăpân nu ar scrie asta - are prea multe în joc. Vă ascundeți aseară în spatele draperiilor. Nu sunteți ce păreți a fi. Sunteți singura posibilitate care are sens bazat pe dovezile existente.

Ea se aștepta ca el să nege în continuare că el ar fi autorul. Ce îi prezentase ea erau dovezi cât se poate de slabe.

Dar el nu intră cu ea în dispută. Se uită în partea cealaltă a camerei la Lydia care își sorbea ceaiul și arunca priviri încărcate de curiozitate în direcția lor. Apoi vorbi cu voce chiar mai joasă.

- Dacă intenționați să mă denunțați public, ați fi spus magistratului, care ar fi venit aici urmat de câțiva stăpâni furioși să ceară să nu îi mai ațâț pe muncitori. Nu ați făcut-o. De fapt... el își înclină capul spre Lydia... v-ați asigurat să ascundeți adevăratul scop al vizitei dumneavoastră față de toată lumea. Ce doriți, exact, de la mine?

Mâna îi rămăsese în buzunarul vestei, unde bărbații își țineau de obicei punga cu bani.

- Vreau să încetați.

El o sfredeli cu privirea.

- Vă rog. Ea înghiți în sec. - Vedeți, fluturașii ăștia întărită pe toată lumea. Oamenii se pândesc între ei. Eu sunt implicată în distribuirea fluturașilor pentru societatea de binefacere pentru muncitori - nu conțin nimic radical, sunt doar despre holeră. Totuși, bănuiala ar putea cădea asupra mea. Cu siguranță dacă ați ajunge să fiți bănuită, v-ar șterge iute de pe listă. El făcu o pauză. Doar dacă nu aveți altceva de ascuns. Poate că nu vreți ca toată lumea să întrebe de ce o tânără lady pe cale să se mărite sare în spatele unei canapele de îndată ce îi apare pețitorul.

El ridică din sprâncene.

Minnie nu mai reuși să îl privească în ochi.

- Așa stau lucrurile, șopti ea, privind în ceașca de ceai.

- Ce surpriză, făcu el cu voce joasă, tachinatoare. Să nu spuneți că dumneavoastră aveți ceva în trecut ce doriți să ascundeți.

Ea se uită la lichidul maroniu din ceașcă.

- E ușor pentru dumneavoastră să găsiți totul așa de amuzant. Dar viitorul meu nu e o joacă. Am muncit din greu să ajung unde sunt și mă voi lupta să păstrez puținul confort pe care mi l-am câștigat, oricât de mic ar părea. Nu vreau să mi se examineze prea

îndeaproape acțiunile. Bănuiesc că nici dumneavoastră. Dacă vă opriți, amândoi vom fi în siguranță.

– Siguranță, rosti el cuvântul târăganat, parcă l-ar fi savurat. Nu prea țin foarte mult la siguranță, eu. Și v-aș face un favor dacă v-aș despărți de petitorul dumneavoastră.

Ea nu prea putea nega asta. Dar scutură din cap.

– Nu e o favoare să faceți imposibil să îmi gălesc altul. Trăiesc din mila sortii, Excelență. Când va muri strămătușa mea, ferma va trece în proprietatea vărului ei. Strămătușa Elizabeth și eu nu vom avea unde să mergem. Trebuie să mă mărit. Ea își ridică privirea acum spre el, privindu-l direct în ochi. Nu am de ales.

Privirea lui se împlânzi.

– Trecutul dumneavoastră... e așa de rău că vă îngrijorați că cineva ar putea să scormonească în el din pricina unui fluturaș?

Îi trecu prin cap să îi spună toată povestea. El arăta așa de deschis, cu capul înclinat într-o manieră primitoare, captivantă. Cu siguranță ar putea... Chiar și gândul unei mărturisiri aduse răcoare în aer și îi încordă plămânii.

Ea se uită din nou la ceai.

– Știți ce înseamnă să fii femeie în aceste vremuri moderne? Gentlemanii se căsătoresc tot mai rar în zilele noastre. Am citit că treizeci și patru la sută din tinerele lady ajung la douăzeci și șapte de ani fără să se mărite. Nu am nevoie de ceva rușinos în trecut. Orice e dincolo de banal, indiferent cât de nevinovat poate părea, e o catastrofă.

El se așeză mai bine în scaun și analiză cele spuse de ea.

– Atunci văd o soluție alternativă la problema noastră comună. Se pare că și eu am nevoie de un motiv mai credibil ca să rămân în oraș. Dacă nu ați crezut ce am spus, alții nu vor crede nici ei. Aveți nevoie oricum să fiți în cele șaiszeci și șase de procente de femei care ajung să se mărite. El ridică din umeri. Așa că voi începe un flirt cu dumneavoastră cât voi sta aici. Mă puteți respinge. O să stau bosumflat și întristat. Toată treaba va face minuni pentru reputația dumneavoastră. Eu continui să scriu, dumneavoastră câștigați un soț.

Ducele o spusese așa de firesc, dar la imaginea care îi apăru în minte – el dansând cu ea, mâna lui peste a ei la vals –, stomacul începu să i se agite nesigur. Ea scutură sălbatic din cap.

– E o idee foarte proastă. Nimeni nu va crede că prezint interes pentru dumneavoastră.

– Aș putea să-i fac să creadă. Nici unul din zece mii nu și-ar fi dat seama ce am făcut. Nimeni. Aș putea să fac pe toată lumea să creadă că fata tăcută, și da, poate un pic timidă în societate...

Minnie scoase un sunet nepoliticos, dar el o făcu să tacă.

– Aveți oțel în coloana vertebrală și rarul talent de a vedea ce e direct în fața dumneavoastră. Aș putea face pe toată lumea să vadă asta.

Ochii lui erau intenși, sfredelitori. Nu aveai unde să scapi de ei se părea. El vorbi cu voce mai joasă.

– Aș putea face pe toată lumea să vă vadă.

Oare stomacul i se agita? Nu. Întregul ei corp părea gata să înceapă să tremure. Trecuseră ani întregi de când cineva pretinsese că era interesat de ea. Să simtă atenția lui astfel asupra ei, într-o manieră așa de concentrată... era prea mult.

Dar el nu terminase.

– Mai e și părul dumneavoastră. Părul nu ar trebui să-și schimbe culoarea doar cârlionțându-se, dar marginile par să capteze lumina și nu sunt sigur dacă e blond sau castaniu, ori chiar roșcat când se întâmplă. Aș putea să stau să mă uit ore întregi, încercând să-mi dau seama.

Inima îi tresări în piept. Nu bătea mai repede, doar mai tare, de parcă sângele ei ar necesita mai multă muncă pentru a se mișca.

Dar acesta a fost un exercițiu de ipoteze, iar Minnie era prea disperată pentru a fi altceva decât a fi practică.

– Continuați cu dumneavoastră, zise ea.

Își dorise ca aceste cuvinte să fie respingătoare, dar vocea îi tremura.

– Ce ați spune când sunt doar bărbați în jur? Când v-ar întreba ce naiba ați găsit în acea cenușie domnișoară Pursling? Îndrăznesc să spun că nu le veți spune niciodată că v-au fascinat bucelele mele. Acesta este genul de lucruri pe care le spune un bărbat pentru a convinge o femeie, dar bărbații nu vorbesc așa între ei.

Evident, se așteptase ca ea să-i înghită acele vrăjeli despre păr, pentru că se opri, ușor uimit. Dar apoi îi făcu semn din cap și zâmbi.

– Haide, Miss Pursling, spuse el. Bărbații nu ar întreba așa ceva. Știu deja ce mi-a atras atenția.

Se aplecă spre ea.

– E vorba de țâțe, șopti el pe un ton conspirativ.

Ea rămase cu gura căscată. Dintr-odată, fu foarte conștientă de țâțele menționate – calde și furnicături provocate de nerăbdare, chiar dacă el nu era nicăieri lângă ele.

– Sunt magnifice, murmură el.

El nici măcar nu se uita la ele, dar pe Minnie o mâncau palmele să se acopere – nu pentru a-i bloca vederea, ci pentru a-și explora propriile rotunjimi. Pentru a vedea dacă, poate, pieptul ei era magnific – dacă fusese magnific în toți acești ani și pur și simplu nu observase niciodată.

Dacă un alt bărbat ar fi spus că țâțele ei erau magnifice, ar fi făcut-o într-un mod pasional – unul care i-ar fi făcut pielea să se încrețească. Dar ducele de Clermont era zâmbitor și vesel și îl aruncase acolo, ca și când ar fi fost doar un fapt de mai mult de povestit. *Vremea este frumoasă. Străzile sunt pavate cu pietriș. Țâțele tale sunt magnifice.*

– Nu protestați, îi spuse el. Ați întrebat într-adevăr și, după ce ne-ați apropiat prin acest mic șantaj, nu este nevoie să dăm dovadă de falsă modestie.

Minnie se îndreptă de umeri, foarte conștientă de faptul că actul de a face acest lucru îi ridică sânii ușor.

– Uitați-vă din când în când în oglindă, sugeră el. Priviți dincolo de asta. El îi atinse obrazul, pe locul de unde se întindea cicatricea. Uitați-vă uneori la dumneavoastră, așa cum sunteți acum, tot foc și pară, gata să luptați cu mine. Dacă v-ați fi uitat vreodată la propria persoană așa, nu ați pune la îndoială că vreau să flirtăm. Ați ști că vreau să o fac.

Întregul ei corp se simțea în flăcări – o flăcără rece, sclipitoare, scânteietoare. Nu fusese niciodată atât de conștientă de propria sa piele – fiecare centimetru din ea, de la vârfurile sânilor ei, care ar fi putut sau nu să fie magnifici, până la călcâie. Ochii lui o sfredeleau.

Ea înghiți în sec.

– Nu e frumos din partea dumneavoastră să încercați să mă zăpăciți înainte de a fi de acord cu planul dumneavoastră.

Și chiar dacă s-ar fi gândit o clipă să o facă, mica demonstrație avea nici o treabă să flirteze cu ea.

Se încruntă, apoi își frecă fruntea.

- Haideti, Miss Pursling, îi spuse el rânjind. Sunteți cea mai interesantă persoană pe care am întâlnit-o de când am ajuns. Ar fi o plăcere să petrec mai mult timp în compania voastră.

Pentru el, asta însemna că putea apoi să plece spre alte orașe. Pentru ea... Pentru ea însemna o perioadă scurtă în care acest bărbat să o curteze și să-i facă pe plac. O lună de complimente ale lui și câteva săptămâni de zâmbete amețitoare. Ar însemna zi după zi minunată în care să cadă pradă farmecelor lui. Și uite ce îi făcuse doar în zece minute.

Minnie scutură din cap, alungând pânzele de păianjen pe care el le răspândise cu atâta artă. Ar însemna ca toată lumea să se uite la ea la orice eveniment. Nu putea suporta o asemenea cercetare.

- Nu ar fi nimic în beneficiul meu în acest plan, Excelență. Dacă eu vă ajut și suntem descoperiți, dumneavoastră veți fi scuzat ca fiind bogat, și excentric, și puternic. Eu voi fi femeia - trădătoarea! - care a renunțat la tot pentru dumneavoastră. Și dacă veți flirta ca mine, toată lumea va crede că am fost iubita dumneavoastră. Aș fi distrusă. Iar când...

Fu cuprinsă de un val de tristețe și nu reuși să termine propoziția.

Nici nu voia să se gândească la dispariția strămătușii Caroline. Trase adânc aer în piept.

- Până la urmă, eu voi fi pe drumuri și dumneavoastră veți fi tot duce.

- Îmi tratez iubitele mai bine de atât. Chiar și pe cele inventate. Ea își ridică bărbia și îi oferi o privire lipsită de expresie.

- Viitorul meu nu e un subiect de glumă, Excelență.

El scânci.

- Abordez chestiunea absolut prost. Uitați, Miss Pursling, oftă el. Nu încerc să mă amuz pe seama situației dumneavoastră. Dar nu sunt aici în Leicester dintr-o toană. Tatăl meu a făcut niște greșeli pe care eu trebuie să le îndrept. Nu vreau să vă fac rău, dar nici nu voi înceta doar pentru că m-ați rugat. Nu are rost să fim certați.

- Iar eu nu doresc să tot fac sugestii discrete și să adun o sumedenie de dovezi care vă vor indica inevitabil drept autor, zise ea. Dar o voi face dacă e nevoie. Dacă o fac în felul meu, oamenii vor spune, ei bine, Minnie și-a păstrat calmul chiar și cu un duce prin preajmă.

- Iar bărbații vor vrea să se însoare cu dumneavoastră din cauza asta? Întrebă el cu îndoială.

- Am nevoie ca doar un bărbat să o facă, îi replică Minnie. Mai mulți ar fi ilegal.

Lui îi reapăru zâmbetul pe față.

- Nu ratați prea multe, nu-i așa? Nu-mi vine să cred că Gardley v-a numit rozătoare. Sunteți cel mai impresionant șoarece pe care l-am întâlnit.

El puse degetul arătător pe mâna ei. Nu era o dezmierdare. Nu avea cum să fie o dezmierdare. Cu toate astea, întreaga ei ființă îngheță, fixată pe acel singular punct de contact.

- Draga mea, zise el. Vă dau cuvântul meu că veți avea o cerere în căsătorie înainte să plec. Chiar dacă va trebui să mi-o asum eu. Minnie sări în picioare și se îndepărtă de el.

- Asta nu e amuzant, zise ea, fără să se ostenească a-și controla tonul. Nu e o glumă, indiferent ce credeți dumneavoastră și v-aș ruga să nu o tratați ca atare.

Răsturnase ceașca de ceai de pe masă și pe picior în încercarea de a scăpa de el și de propunerea lui oribilă. Simțea lichidul cum i se scurgea în ciorap. Dar el nu făcu nici un comentariu; pur și simplu îndreptă tava de ceai pe masă. În spatele lor, Lydia încruntase din sprâncene și îi privea neliniștită.

- Ei bine, atunci, zise el cu voce joasă, eu o voi face în felul meu, dumneavoastră veți încerca metoda dumneavoastră - și vom vedea cine câștigă.

- Asta e imposibil, zise ea plat. Nu puteți flirta cu mine. O să fiu în război cu dumneavoastră.

- Ba nu, nu veți fi, zise el politico. Încercați să fiți în război cu cineva care e combatant de bunăvoie. Nu cred că veți reuși așa ceva.

- Nu știți ce pot.

- Nu.

El îi oferi un zâmbet larg care îi aprinse scânteii în abdomen.

Iar apoi se ridică și îi luă mâna. De data asta se aplecă asupra ei - se aplecă așa de jos, că buzele îi atinseră curbura palmei. Ea își dăduse jos mânușile și simți sărutul ușor care îi atinse pielea din cap până-n picioare.

- Nu știu, zise el. Dar abia aștept să aflu.

Capitolul 4

Ploaia bătea în fereastra biroului de la etaj al lui Robert, dizolvând lumea de afară în rotocoale noroioase. Cele două femei de pe stradă păreau ca niște pete cu fuste fluturânde sub umbrele întunecate. Albastru-deschis – asta era Miss Charingford – și maro-închis – asta era inimitabila Miss Pursling. De sus, nimic nu o diferenția pe Miss Pursling de celelalte umbrele de pe stradă. Dacă nu i-ar fi văzut rochia cu câteva minute în urmă, el nici nu și-ar fi dat seama cine era.

Se simțea de parcă tocmai s-ar fi trezit, slăbit și confuz, doar ca să i se spună că petrecuse ultimele trei săptămâni la pat, cu febră – și că în timpul bolii sale, regina Victoria abdicase de pe tron și fugise cu un împlânzitor de lei din Birmingham.

Lumea părea un loc complet diferit.

Cu toate astea, iat-o pe Miss Pursling oprindu-se sub o copertină de la colț, întorcându-se spre prietena ei și răsucind umbrela de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

De parcă ea nu i-ar fi răscolit toate așteptările.

Ușa se deschise încet în spatele lui și se auziră pași apropiindu-se. Nu trebui să vadă cine venea, servitorii din casa asta erau încă prea intimidăți de el ca să se apropie fără să ceară permisiunea.

Asta lăsa doar o singură posibilitate – domnul Oliver Marshall.

-Deci, zise Oliver din spatele lui. A fost așa de rău cum te-ai temut?

Robert bătu darabana pe pervazul ferestrei și cântări cum să răspundă.

- Două tinere lady au venit să solicite o contribuție pentru Comisia... O, la naiba, nu-mi amintesc. A, da – Comisia pentru Igiena Muncitorilor.

Existau destul de puține secrete pe care Robert le păstra față de Oliver. Nu o amintise pe Miss Pursling seara trecută. În primul

rând pentru că nu păruse important și în al doilea rând, dacă era un secret aici, acesta îi aparținea ei, nu lui. Asta însă... Asta avea legătură cu unul dintre puținele secrete pe care nu avea de ales decât să le ascundă de Oliver.

– Înțeleg. Au venit să caște gura la tine.

În glasul bărbatului mai în vârstă se simțea o urmă de umor, iar acesta veni să stea lângă el. Se uită și el pe fereastră, încruntându-se când nu văzu nimic interesant.

– Nu, de fapt nu.

Pe cealaltă parte a străzii, Miss Pursling și prietena ei trecuseră de copertină, cu capetele înclinate una spre cealaltă, cu umerii atingându-li-se.

Ploaia se revărsa pe pământ în valuri murdare de apă de vase. Oliver credea că erau aici doar ca să vorbească rezidenților orașului despre perspectiva unei reforme electorale.

Miss Pursling amenințase că va dezvălui adevărul despre celelalte activități ale lui aici, și asta era mult mai enervant decât căscatul gurii.

Pe de altă parte...

Robert se întoarse spre bărbatul de lângă el.

– Oliver, zise el, cum ai ajuns vreodată la concluzia că sunt o ființă umană merituoasă?

Oliver își dădu jos ochelarii și îi curăță cu batista.

– Ce te face să crezi că am ajuns la concluzia asta?

– Vorbesc serios. Până să te cunosc pe tine, nimeni nu s-a uitat la mine și a văzut o persoană reală. Doar fiul unui duce.

Dar nici de când o făcuse Oliver nu o mai făcuse nimeni. Văzuseră în el doar un vot în Camera Lorzilor, o avere moștenită de la bunicul său. Văzuseră doar posibilitățile pe care le reprezenta.

Miss Pursling dispăru după colț și Robert scutură din cap. Ea era o problemă – și o plăcere – de care să se ocupe cu altă ocazie.

Oliver își mai șterse o dată ochelarii și apoi se uită spre el.

– Ei bine, zise el, poate că a fost pentru că știam exact cât de mult valorează să fii fiu de duce. Nu erai singurul.

– Dar când te-am cunoscut eram îngrozitor de nesimțit.

– Adevărat, zise Oliver.

Prietenia lor – sau orice era ce împărțeau ei – nu se născuse ușor. Când îl cunoscuse prima dată pe Oliver, reușise să și-l facă dușman, încurajându-i pe ceilalți băieți să îl calce pe nervi. Nu că Oliver ar fi avut nevoie de prea multă încurajare în materie de asta.

Într-o bună zi, Oliver îi spuse – tăcut și foarte rațional – că erau frați. Și întreaga lume a lui Robert se răsturnă cu susul în jos.

– Ce e cu atâta introspecție? întrebă Oliver. A fost simplu. Ne-am certat, frații o fac adesea. Am avut nevoie de un pic de timp ca să ne cunoaștem. Apoi...

Ridică din umeri.

– Memoria ta e mizerabilă. Nu am avut nevoie de timp ca să ne cunoaștem, zise Robert. I-am tot râcâit pe băieți, încurajându-i să se ia de tine. Și chiar și după ce am declarat pace, am avut nevoie de destul de mult timp ca să mă împac cu ceea ce îmi spuseseși.

Petrecuse luni întregi cântărind inevitabila, teribila aritmetică, pentru a scădea nouă luni din vârsta fratelui său și ajungând la o dată cu două luni înainte de căsătoria părinților lui Robert. Minteaa lui tot încerca să fabrice un motiv perfect valabil pentru care tatăl său concepuse un fiu în afara căsătoriei și apoi îl abandonase fără susținere financiară. Robert construise explicații elaborate bazate pe mesaje care se rătăciseră, minciuni care fuseseră rostite, servitori care se întâmplau să fie plecați...

– Am încetat să mai scuz comportamentul tatălui meu pentru că l-am întrebat ce s-a întâmplat.

„Nu-mi pasă ce spune, mârâise tatăl său. Ea a vrut-o. Ele o vor mereu.“

Negarea asta reflexivă a faptei de care nu fusese acuzat făcuse ca totul să fie cât se poate de clar.

Robert îl găsisse pe Oliver imediat după vacanță.

„Eu nu sunt tatăl meu, zisese el cu vocea tremurând. Nu sunt tatăl meu, indiferent de ce spune oricine altcineva.“

Iar Oliver pur și simplu îi zâmbise.

„Știu asta, răspunsese el cu tupeu. Așteptam să îți dai și tu seama. Știu că nu ești ca tatăl tău.“

În decursul anilor, acele cuvinte însemnaseră mai mult pentru el decât orice lingușeală pe care o auzea destul de des. Un profesor de la Cambridge se uitase în ochii lui și îi spusese: „Doamne,

ești el, bucățică ruptă". Când ajunsese la maturitate, bărbații îl loveau pe spate și îi spuneau cât de mult semăna cu bătrânul duce de Clermont. De fiecare dată când îl complimentau cu privire la moștenirea lui, el auzea lamentația plângăcioasă a tatălui său. „Ea a vrut-o. Ele o vor mereu.“

Robert era mai înalt decât fratele său cu vreo cinci centimetri. El era mai mare cu trei luni. Și – singurul lucru care conta cu adevărat – el era copilul legitim, singurul copil care moștenise ducatul de la tatăl său și o avere imensă din partea mamei sale. Nimeni nu ar fi clipit dacă l-ar fi pus pe fratele lui la locul lui – undeva departe, departe în urma lui.

De aceea, Robert nici nu avea să o facă vreodată. „Eu am câștigat lozul, prin urmare voi câștiga și totul de acum înainte“, nu era un strigăt de luptă satisfăcător. Mai ales când el câștigase prima rundă doar pentru tatăl său înșelase.

Din ziua aceea, fiecare lucru care îi amintea de privilegiul său – de averea tatălui, de rangul tatălui – îl duruse.

Îi amintise de momentul în care descoperise ce însemna că tatăl său era duce. Însemna că nimeni nu-l lua la întrebări, indiferent cât de greșite ar fi fost acțiunile lui. Însemna că nu trebuia să răspundă pentru faptele sale, indiferent cine plătea prețul. Însemna că dacă Robert urma exemplul tatălui său, nimeni nu ar fi clipit măcar.

La urma urmei, bărbații aveau nevoie. Iar femeile o voiau. Ele o voiau întotdeauna.

În toată viața lui, o singură persoană se uitase vreodată la el și îi spusese: Nu trebuie să fi ca tatăl tău. Una singură și... Robert își lăsă privirea să alunece din nou pe fereastră. Una și jumătate.

Pentru că Miss Pursling tocmai intrase în casa lui, îi întinsese un pamflet și îi spusese că el îl scrisese.

Avusese nevoie de toată voința lui să nu lucească de mândrie și să o întrebe ce părere avea. Era prea persuasiv? Îi plăcuse?

În schimb, strâmbă din nas.

– Tatăl nostru a fost un nesimțit.

Oliver schiță o grimasă.

– Tatăl tău, zise el tăios. Ducele de Clermont nu m-a crescut. Nu m-a dus la pescuit. El e doar tatăl meu biologic, dar nu tatăl meu adevărat. Nu a fost niciodată tatăl meu.

Dar după standardele astea, Robert fusese crescut de lingurițe și de fire de iarbă.

– Nu vorbeam de o chestiune istorică, zise Robert rigid. Ci doar biologică.

Oliver scutură din cap.

– Familia nu e o chestiune de istorie sau de biologie, zise el blând. E o chestiune de alegere. Și nu mai arăta așa de încruntat. Știu ce voiai să spui. Doar pentru că eu refuz să-l las pe omul ăla să fie tatăl meu, nu înseamnă că nu poți fi fratele meu.

– Măcar dacă ar fi așa de ușor, zise Robert și-și puse mâinile în buzunare, mutându-și privirea. Am primit un mesaj de la mama în dimineața asta.

– Ah, zise Oliver și se întinse să îl atingă pe umăr. Într-adevăr.

– Știu, spuse Robert cu o urmă din ce spera că părea un amuzament sec. Și am văzut-o la Londra doar cu două luni în urmă.

Fratele lui se uită la auzul vorbelor lui – cu o privire rapidă din coada ochiului, dar care avea prea multă milă în ea.

Robert flutură din mână.

– Nu face asta, zise el brusc. Vine încoace.

„Clermont“, scrisese ea. „Voi ocupa camere la hotelul Trei Coroane din Leicester pentru o vreme. Cum sunt informată că te afli în vecinătate, vom lua cina împreună pe nouăsprezece noiembrie.“

– Nu a spus de ce și nu înțeleg ce o atrage aici, zise Robert, evitând cu grijă să se uite la fratele lui.

Dacă familia e o chestiune de alegere, ea a ales pe oricine altceva în afară de mine cu mult timp în urmă. De ce să se mai ostenească acum cu mine când în trecut nu s-a obosit să mă bage în seamă....

– Poate, zise Oliver, poate că vrea...

– Nu vrea, se răsti Robert. Nu vrea niciodată.

Oliver și Robert se cunoșteau de mai mult de jumătate din viețile lor. Fuseseră împreună la Eton și apoi la Cambridge. În timpul acesta, Oliver fusese copleșit mereu de scrisori de la familia lui. El nu putea să nu observe că Robert nu primea mai deloc corespondență de la părinții lui.

Ochii lui Oliver se uitară în sus și spre dreapta, de parcă voia să își aleagă cu grijă următoarele cuvinte.

- Așadar, ce ai de gând să faci?

- I-am răspuns deja că la data respectivă voi fi plecat - că i-am promis lui Sebastian că îl voi însoți.

- Ah, făcu Oliver plat.

- Iar apoi i-am scris lui Sebastian și l-am implorat să vină, admise Robert. Orice își dorește nu poate fi foarte important. În afara de asta, noi trei nu am mai fost laolaltă în același loc de mai bine de un an. Dacă noi, frații *Sinister*, în toată ticăloșia noastră, nu suntem de ajuns să o alungăm...

Oliver zâmbi.

- Ne spuneau așa la Eton doar pentru că eram toți stângaci. Zilele astea eu sunt practic respectabil. Tu ești duce. Iar Sebastian e... Se încruntă. Să zicem că e bine văzut printre persoanele inteligente. Măcar printre unele din ele.

Robert izbucni în râs.

- O curajoasă încercare, dar nu o să țină. Mama crede că existența ta e o insultă personală. Și e sigură că Sebastian e un renegat - și de când a flirtat cu ea anul trecut, și un afemeiat.

- Ce a făcut? se înecă Oliver.

- L-am rugat să mă salveze la un eveniment. Și a făcut-o, zise Robert și scutură din cap. În felul său.

Oliver scânci.

- Nu intenționa să facă nimic, zise Robert. Dar totul se reduce la același lucru. Dacă insistă să mă vadă, în ciuda schimbării datei și a prezenței a două persoane pe care le urăște, atunci situația e gravă.

Cândva, Robert ar fi visat cu ochii deschiși la cum ar alerga mama lui cu ochii în lacrimi spre el, disperată după ajutor. El ar fi salvat-o cu ajutorul unei combinații ingenioase de inteligență și bun-simț. Și ea și-ar fi cerut scuze în lacrimi că îl evitase.

În tinerețe, când își imagina regretele ei sincere, el îi spunea mereu să nu plângă.

- Nu te teme, își imagina că va spune. Mai avem ani întregi înaintea noastră.

El nu rămăsese fără timp, dar speranțele nu puteau fi năruite decât de câteva ori înainte să lase loc oboselii. Trecuse mai bine de un deceniu de când își permisese să viseze la o lume în care mama lui să dea măcar un semn că îi păsa de el și nu avea de gând să înceapă din nou acum.

Oricât de improbabil părea, ea avea mai mult ca sigur ceva afaceri în Leicester – afaceri care aveau să o ducă în altă parte înainte să sosească el. Amândoi ar fi mai fericiți dacă nu ar încerca.

– Și ce vei face, zise Oliver, dacă situația e gravă?

Robert scutură din cap.

– O să fac ce am făcut mereu. Orice trebuie, Oliver, Orice trebuie.

Întrebarea despre ce să facă în privința lui Miss Pursling trebui să aștepte, evident, până când Robert o revăzu. Asta se întâmplă trei zile mai târziu, la reședința Charingford, unde Robert și Oliver fuseseră invitați la cină.

Se gândise la ea în timpul ăsta, desigur. Ceva cu privire la ea îl captivase. Inteligența ei sclipitoare, stilul întreprinzător – toate astea îl atrăgeau. Se trezise într-o noapte dintr-un vis în care ea era satisfăcător de îndrăzneată.

Dar fanteziile din timpul nopții nu se transpuneau în realitate. Se îndoia că ea intenționa să îi ofere vreo plăcere de vreun fel. În realitate, bănuia că el va fi subiectul unei avalanșe de activități detectiviste. Deghizări proaste, întrebări previzibile, încercări de a îi scormoni prin gunoaie în căutare de indicii. Miss Pursling era fără îndoială genul de tânără lady impulsivă care s-ar abandona fara să pregete în astfel de cercetări.

Așa că nu fu surprins să o vadă la cină. Deja se instalase confortabil când sosi el, dar fu doar o chestiune de timp până când îl căută. O privi cu coada ochiului înainte să se așeze toți la masă, așteptând ca ea să îi asculte conversația.

În schimb, ea îl ignoră.

Îl ignoră așa de bine încât, înainte să fie chemați la masă, el se trezi că se apleacă pentru a asculta conversația pe care o purta cu alte trei tinere lady. Era sigur că ea întreba despre el. Dar nu o făcea. Abia dacă vorbea. Iar când o făcu, vocea îi era așa de tăcută, încât el trebui să se încordeze ca să îi audă vorbele. Își aminti un ton senzual în vorba ei, o lumină care îi deschidea trăsăturile, făcând-o drăguță. Acum nu era nici urmă de asta. Purta o rochie dintr-un maroniu rigid, închisă până la gât, decorată cu o împletitură militară la manșete și la gât. Ochelarii probabil că îi erau ascunși într-un săculeț simplu pe care îl purta la încheietură. Păstra distanța față de el și nici nu spuse nimic inteligent. Abia dacă spunea ceva oricum.

El aproape că i-o arată lui Oliver ca pe o fată inteligentă. Când se așezară la masă, ea se puse mai departe, în lungul mesei, de fratele lui. Minnie intră în conversație cu Oliver. Nici măcar nu-și ridică privirea de pe farfurie, cu excepția unor ocheade aruncate uneori nivelului vinului diluat cu apă din paharul ei. Îi murmură ceva lui Oliver o dată – dar cum el răspunse dându-i solnița, Robert bănuie că era absolut inofensiv.

Femeia asta îl amenințase că îl va dezvălui ca autor al pamfletelor? Incredibil.

Oliver îi adresă câteva întrebări pe parcursul mesei. Ca răspuns, ea murmură ceva ininteligibil în direcția cârnii de pe farfuria ei. Treptat, fratele lui renunță să mai încerce să facă conversație.

Orice urmă a femeii pe care o văzuse el dispăruse în spatele unei umbre cu ținută perfectă și fără conversație. Avea dreptate. Toată lumea s-ar mira dacă el ar flirta cu ea. Nici nu ar ști cum să facă asta. Nu puteai să flirtezi cu un cucui. Cu toate astea, după ce domniile se alăturară din nou doamnelor, el își făcu datoria – aceea de a se opri să vorbească cu toată lumea prezentă, să le învețe numele și să se intereseze de starea lor de sănătate.

Ar fi făcut asta oricum – nu avea rost să fii duce dacă nu îți puteai folosi rangul pentru a-i face pe oameni să zâmbescă –, dar de data asta avea un motiv în plus. Făcu circuitul în jurul camerei, ajungând inevitabil și la ea. Era așezată pe un scaun la marginea încăperii, privind spre celelalte persoane care discutau. Nu reușea să-și dea seama dacă se uita la vreo persoană anume.

–Miss Pursling. Ce drăguț să vă revăd!

Ea ridică privirea, dar nu spre el. Privi în schimb dincolo de umărul lui.

–Excelență, zise ea.

Vocea îi era molcomă, dar era în continuare așa cum și-o amintea el, catifelată, joasă și răgușită. Cel puțin nu își imaginase asta.

–Aș putea să stau lângă dumneavoastră un pic?

Încă nu se uita la el. Se uită în jos spre covor și îi făcu semn cu mâna spre un scaun de lângă ea. Robert se așeză pe el și așteptă ca ea să vorbească.

După ce trecu un minut de tăcere, Robert își dădu seama că ea nu avea să spună nimic. Se lăsă pe spate în scaun.

- Văd cum o să fie. Lăsăm toată grija conversației în cărucia lui Robert - el e duce, așa că trebuie să se priceapă la asta.

- O, nu, zise ea și colțurile gurii îi tresăriră ușor. Nu aș presupune că aveți un talent anume în sensul ăsta.

Era primul semn pe care-l dădea că mai era și altceva la ea în afară de timiditate excesivă. Robert începuse să se îndoiască de propriile amintiri. Cu siguranță această femeie nu venise la el în casă și nu încercase să-l șantajeze. Sau?

- Spuneți-mi, insistă el, cum se ajunge la Minnie de la Wilhelmina? Minnie mă face să mă gândesc la o miniatură și nimic la dumneavoastră nu îmi sugerează așa ceva.

Ea își studie mănușile cu mare atenție.

- Vine de la a treia silabă, Excelență.

Devenise din nou greu de descifrat. Oare își imaginase conversația? Poate că începuse să înnebunească.

- Dar ce au prima sau a doua silabă? încercă el.

Minnie ridică privirea. Pentru prima dată în toată seara, ea i se uită în ochi. El ar fi putut jura că acolo era un fel de scânteie - o indicație asupra inteligenței. Dar dacă ochii erau ferestrele sufletului, ale ei fuseseră zidite ca să evite să fie descoperită. Nu reușea să vadă nimic în ei.

- Cu siguranță, zise ea pe un ton plăcut, vă puteți da seama de problemă și singur. Willy nu s-ar potrivi. E prea masculin.

- Asta e adevărat, murmură el.

- Cât despre a doua silabă... ea se uită din nou peste umărul lui, evitându-i privirea. Gândiți-vă numai, Excelență. Ce aș putea să spun? Numele meu e Wilhelmina Pursling, dar puteți să-mi spuneți Hell.

El răsă, copleșit de uimire. Ea încă mai arăta ca un cucui, răsu-cindu-și timid degetele, refuzând să se uite la el. Dar era acea voce. Vocea care îl făcea să se gândească la fumul de lemne dintr-o seară de toamnă, la mătase întinsă peste un pat luxos. La părul ei, scăpat de chingile agrafelor și răspândit pe pernă, vârfulurile de culoarea mierii revărsându-i-se peste sâni.

Înghiți în sec și își dresă glasul.

- Nu la asta mă așteptam când ați zis că veți porni un război împotriva mea.

– Lăsați-mă să ghicesc. Minnie se juca atent cu mânușa, iar el observă că umbla la o mică gaură din vârf. Ați crezut că o să mă topesc dacă îmi zâmbești. Ați presupus că atunci când am zis că voi dovedi tuturor ce faceți că intenționez să mă implic într-o investigație neelegantă și incompetentă cu privire la activitățile dumneavoastră de suprafață.

– Eu... nu. Sigur că nu.

Dar Robert simți cum îi ardeau obrazii. Pentru că exact asta crezuse că se va întâmpla.

Minnie își mușcă buza de jos, întruchiparea timidității. Dar cuvintele ei numai timide nu erau.

– Acum, șopti ea, sunteți surprins să descoperiți că vă depășesc.

– Serios? făcu el și se uită la ea. Mă depășiți?

– Sigur că vă depășesc, zise ea și vorbi de parcă chestiunea era deja lămurită. Sunteți un duce bine educat – unul dintre cei mai bogați bărbați din Anglia. Personalul dumneavoastră numără sute de persoane pe numeroase domenii. Dacă e nevoie, puteți să folosiți resurse de zeci de mii de lire.

Minnie ridică acum colțul gurii, zâmbind ușor, și alungă iluzia fetei simple și tăcute. Pe obraz îi apărură o gropiță. Ea se uită spre el – o dată – și lui aproape că i se tăie respirația.

Asta, asta era femeia care îl amenințase.

– Aveți toate acele lucruri, zise ea, dar pe de altă parte, eu am un lucru pe care dumneavoastră nu-l aveți.

Robert se aplecă spre ea nevrând să scape vreun cuvânt.

– Eu, zise ea, am un simț al tacticii.

El avu parte doar de o sclipire de zâmbet din partea ei, un mic moment când își ținu răsufarea – apoi totul dispăru. Chipul ei se netezi și își coborî din nou privirea. Miss Pursling arăta complet banală. Un alt bărbat ar fi putut fi surprins și să se conformeze. Dar Robert nu își putea imagina cum ar fi să cedeze acum, nu când ea își plecase capul și se uita în podea. Nu, voia să o scoată din nou la iveală.

– Nu ați făcut nimic, zise el.

Expresia ei nu se schimbă.

– Eu câștig, anunță el și nu mă puteți face să capitulez.

– Probabil că aveți impresia că luptele se câștigă cu tunuri și cu discursuri curajoase și atacuri neînfricate. Minnie își netezi fusta în timp ce vorbea. Nu așa se întâmplă. Războaiele se câștigă cu pantofi potriviți. Sunt câștigate cu băieții care fac gloanțe în fabricile de muniție, prin legături de aprovizionare ascunse de ochii inamicului. Războaiele se câștigă cu atenție maximă la toate detaliile plicticoase. Dacă așteptați să vedeți atacul cavaleriei, Excelență, veți vedea că ați pierdut deja.

Robert clipi.

– Încercați să mă faceți să cedez. Nu o să funcționeze.

– Asta e frumusețea strategiei. Tot ce fac conține o dublă amenințare. Dacă nu renunțați la cuvintele vorbite, vă dezvăluiți caracterul. Tot ce spuneți, tot ce faceți, fiecare zâmbet fermecător și fiecare protest drăguț – nu puteți decât spera să schimbați maniera victoriei mele. Fapt este că asta e o concluzie evident.

Minnie arăta așa de mică și de fragilă așezată pe scaunul ei. Doar când își închise ochii și șterse imaginea arzătoare a unei fete bătrâne diferite reuși să înțeleagă evidența a ce auzeau urechile lui. Miss Pursling nici măcar nu i se uita în ochi. Dar vocea ei părea neîmblânzită.

– Deci, zise el, credeți că sunt fermecător. Nu ați enumerat asta printre atuurile mele mai devreme.

– Sigur că sunteți fermecător, zise ea fără să ridice privirea. Eu sunt fermecată. Sunt fermecată până în creștet.

Era o notă în glasul ei care suna atât de amară încât avea gust aproape dulce.

– Sunteți o forță a naturii, Excelență, zise ea. Dar așa sunt și eu. Așa sunt și eu.

Nu spusese că e fermecătoare... și, de fapt, nu era. Nu în sensul obișnuit. Dar avea ceva absolut convingător. Robert mai avea idee cine era ea. Crezuse la început că e o femeie inteligentă și plină de viață. Se întrebuse apoi dacă e o mironosiță. Dar în momentul ăsta părea imposibil de categorisit, mai mare și mai complexă decât oricine întâlnise până atunci.

– Dacă vreți să renunț, zise el încet, nu ar trebui să fiți așa de interesantă.

Minnie își strânse buzele.

Dar, înainte să poată răspunde, se auzi un sunet din partea cealaltă a camerei. Robert își întoarse capul la timp ca să vadă o femeie – Miss Charingford, fiica gazdei, dacă își amintea corect, prietena cu care Miss Pursling venise zilele trecute la el – ridicându-se așa de abrupt că scaunul ei se răsturnă.

– Haide acum, Lydia, zise bărbatul care stătea lângă ea. Nu vrei să spui cu adevărat...

– Ba vreau, se răsti Miss Charingford.

Zicând asta, ea luă un pahar de punci de pe o tavă de lângă ea. Înainte ca oricine să poată interveni, i-l aruncă individului în față. Licoarea roșie i se prelinse pe nas și pe bărbie, pătându-i cravata. Se auziră exclamații de uimire de jur împrejur.

– Nu poți să faci asta! zise el ridicându-se de pe scaun.

Bărbatul era George Stevens. Robert vorbise cu el de două ori până acum, suficient cât să-și aducă aminte că era șeful poliției. Un bărbat important, după cum erau judecate lucrurile pe aici.

– Nu pot? se răsti Miss Charingford. Privește numai!

Apucă un al doilea pahar de punci dintre degetele vecinului ei și i-l aruncă și pe asta în față.

– Vezi? Se pare că pot.

Și spunând asta, își ridică nasul și ieși pe ușă ca o furtună.

Robert se întoarse spre Miss Pursling.

– Este cumva...

Dar Miss Pursling nu mai era lângă el. Era deja la jumătatea încăperii. Nu își ceruse scuze și nici nu spusese altceva. Pur și simplu plecase grăbită în urma prietenei ei. Ușa se închise după ea câteva momente mai târziu.

El fusese așa de uimit de postura, de expresia de pe fața ei care rămăsese așa de ștearsă pe tot parcursul conversației lor. Îi făcuse semn să stea pe un scaun de unde să vorbească cu ea în timp ce ea putea să o țină pe prietena ei sub observație. Robert crezuse că ea nu se uita la el, pretinzând timiditate. În schimb, ea îl privise pe Stevens.

Totul conține o dublă amenințare.

Asta nu fusese o laudăroșenie. Chiar discutase cu el doar pe jumătate atentă, ținându-i prelegeri despre strategie și pretinzând că era un cucui pentru oricine privea. Și în timp ce făcea asta,

ea urmărise și escaladarea dramei prietenei ei în partea cealaltă a camerei.

Doamne sfinte! Îl lua durerea de cap gândindu-se doar câte fire de gândire fusese nevoit să țină concomitent în minte în timp ce-i vorbea.

– Excelență.

Robert se întoarse din reveria lui ca să se uite la bărbatul de lângă el. Era George Stevens, care stătea lângă el cu o expresie încruntată și dezaprobatore. Își ștersese mare parte din puncti de pe el, dar cravata îi era în continuare pătată cu roz, iar fruntea avea un luciu care îl făcu pe Robert să-l apuce mâncărimile ca reacție de empatie.

– Căpitane Stevens, zise Robert.

– Dacă aș putea să vă deranjez o clipă?

Robert se uită din nou spre ușa pe care dispăruse Miss Pursling.

– Desigur.

Stevens îi făcu o plecăciune rigidă și se așeză pe scaunul pe care tocmai îl eliberase Miss Pursling.

– Este admirabil, zise el, absolut admirabil că o persoană în poziția dumneavoastră se coboară să vorbească cu toată lumea merituoasă de la o astfel de adunare, zise el și își frecă palmele. Dar, cum să vă spun? El vorbi cu voce joasă. Nu toate femeile sunt așa de merituoase. Iar Miss Pursling nu este ceea ce pare.

– O? făcu Robert care era încă destul de uimit ca să facă altceva în afară de a înregistra informația. În ce fel diferă realitatea lui Miss Pursling de apariția ei?

Stevens păru să se relaxeze.

– Am motive să cred că ea nu este cine susține că este.

– Motive? Ce motive?

Celălalt bărbat clipi, de parcă nu ar fi fost obișnuit să i se pună asemenea întrebări.

– Ei bine. Am vorbit cu cineva care este foarte familiarizat cu strămătușa ei. Acea femeie nu are cunoștința de existența lui Miss Pursling.

– Era foarte familiarizată, ziceți? făcu Robert pe un ton blând. Cu cât timp în urmă a cunoscut-o acea persoană pe strămătușa ei? Stevens începea să se foiască asemenea unui școlar prins cu minciuna.

- Tehnic, o cunoștea înainte ca ea să se mute la Leicester. Adică...

- Tehnic? zise Robert și ridică din sprâncene. Iertați-mă, dar nu cunosc familiile din zonă la fel de bine ca dumneavoastră. Dar strămătușa lui Miss Pursling nu s-a mutat aici acum cincizeci de ani?

- Dar, făcu Stevens și se lăsă mai jos în scaun. Dar ea cunoștea toată familia și... la naiba! Stevens se opri să-și tragă brusc suflul. Ea ar fi trebuit să o știe pe tânăra Miss Elvira Pursling și dacă s-a căsătorit - femeia care se presupune că e mama lui Miss Wilhelmina. Oamenii vorbesc, Excelență, mai ales despre evenimente fericite. Dar nu există nici o informație. Am motive să cred că Miss Pursling s-ar putea să nu fie legitimă.

Ar putea să fie adevărat. Asta ar explica insistența ei că ea nu voia pe nimeni care să îi cerceteze trecutul. Un pic diferită într-adevăr.

Dacă era ceva adevărat în ce spunea Stevens, Robert putea rezolva asta o dată pentru totdeauna. O mică amenințare, când ea deja adusese șantajul în joc... Dar nu. El era un gentleman și unul dintre cei mai puternici bărbați din regat. Bărbații puternici nu își foloseau prerogativele ca să rănească femei - cei care o făceau erau niște mizerabili.

Robert afișă o expresie rece, de gheață. Nu se uită urât. Îl privi pur și simplu pe celălalt bărbat fără să clipească, până când bărbatul își lăsă privirea în jos și gemu ușor.

- Stevens, zise Robert fără să se ostenească cu vreun titlu. Există poate ceva ce ai auzit despre mine care te-a făcut să crezi că vreau să ascult asemenea bârfe?

- Dar, Excelență. Miss Pursling nu vă este cunoscută. Voiam doar...

- Ai crezut că ar fi bine să îmi furnizezi informații din bârfe doar pentru că nu sunt îndreptate împotriva cuiva cunoscut?

Stevens scrâșni din dinți.

- Voiam doar să vă spun...

- Nu mai vreau să aud speculațiile dumitale. Dacă mai aud că te-ai preocupat în continuare de asta, voi avea grijă ca Leicester să primească alt căpitan.

Stevens se albi.

- Nu puteți...

Dar omul nu avea nici o îndoială că Robert putea. Nu direct, nu, dar era suficient doar să șoptească o vorbă în urechile cui trebuia.

Robert nu și-ar fi folosit niciodată influența fără vreunm otiv serios și, având în vedere ce se aștepta să găsească aici, avea nevoie să își conserve puterea cât de bine putea.

Cu toate astea, amenințările nu costau nimic.

Bărbatul își plecă fruntea.

– Mă iertați, Excelență. Femeia nu are importanță. Am greșit. N-am crezut niciodată că v-ar interesa o persoană așa de mult sub rangul dumneavoastră?

– Ce rost are să fiu duce, dacă nu o fac?

Întrebarea îi ieși pe gură înainte să apuce să se oprească – dar nu ar fi făcut-o nici dacă ar fi putut.

Stevens clipi confuz și Robert scutură din cap. Era o nebunie să dai unui bărbat așa de multă putere și să nu ai așteptări despre cum o va folosi. El ar putea să o zdrobească pe Miss Pursling cu o propoziție. Ar fi putut să o strivească prin tăcere. Dar asta ar fi fost o greșeală.

– Excelență, zise Stevens în cele din urmă, grija dumneavoastră este lăudabilă.

Lingușeala omului nu îl impresionează. Robert se uită în ochii lui Stevens.

– Nu, nu este. Se cheamă o minimă decență umană și nu merit să fiu lăudat pentru ce ar trebui să facă orice om.

Stevens tresări din nou și își duse mâna la frunte – fruntea lipicioasă, dacă urmele de degete erau o indicație.

– Acum, zise Robert, vă rog să mă scuzați, mai trebuie să vorbesc și cu alți oameni.

Fu conștient de privirea sfredelitoare a omului în spatele lui în timp ce traversa camera. Robert își notă în minte că omul ăsta trebuia supravegheat.

Capitolul 5

– Lydia, strigă Minnie alergând pe coridor. Lydia, așteaptă! Ce faci?

Lydia se opri pe coridor cu brațele în lateral și cu pumnii strânși.

– Mă duc sus, zise ea fără să se întoarcă. Ce ți se pare că fac?

Minnie ajunse lângă ea.

– Nu e prea târziu. Du-te înapoi și cere-ți scuze – Stevens te va ierta. Știu că o va face.

– Ei bine, eu nu îl voi ierta pe el, zise Lydia. El mi-a povestit cel mai oribil zvon despre tine – că nu ești legitimă. Ticălosul, să-mi spună mie așa ceva.

Minnie o apucă pe Lydia de umeri.

– Lydia, ascultă-mă. Du-te înapoi. Scuză-te. Spune că îți pare rău. Că ai greșit. Că te-ai îmbătat cu puncte și sunt sigură că te va primi înapoi.

– Ei bine, eu nu-l mai vreau, bătu Lydia din picior. Nu vreau. Nu vreau un bărbat care poate să vorbească așa despre cea mai dragă prietenă a mea. Nu mă voi căsători cu cineva care poate să râdă despre asta și să se aștepte să aprob din cap. Nu o fac.

– Știi ce se va întâmpla dacă moare tatăl tău. Fratele tău primește moara și tu...

– Voi avea partea mea, zise Lydia cu bărbia ridicată.

Nu era de ajuns ca să poată trăi din asta, Minnie știa asta prea bine. Și după ce rupsesse relația cu Stevens într-o manieră atât de necivilizată, Lydia nu mai putea probabil să găsească pe altcineva. În afară de asta...

– Dacă data viitoare zvonul e despre tine? insistă Minnie.

Ea nu trebuia să spună că ar putea fi. Prea multă lume cunoștea secretul Lydiei. Doctorul care o diagnosticase. Oricine o văzuse în Cornwall în timpul acelor luni îngrozitoare. Lydia trăia cu posibilitatea ruinării reputației la fel de mult ca și Minnie.

- Ce contează cine știe? zise Lydia, ferindu-și privirea. Se pare că adevărul nu blochează zvonurile. La urma urmei, Stevens răspân-
dește zvonul acela mizerabil despre tine.

Să explice sursa zvonului ar ridica întrebări - întrebări la care Minnie nu putea răspunde. Întrebări cum ar fi de ce nu existau o înregistrare a nașterii Wilhelminei Pursling? Cum o chemase odinioară și de ce fusese nevoie să își schimbe numele?

Minnie scutură din cap.

- Părinții mei au fost căsătoriți, te asigur de asta. Atât și nimic mai mult. Dar, Lydia, nu trebuie să îți neglijezi astfel viitorul. Să renunți la un logodnic doar pentru că a spus ceva ce nu îți place? Nimeni nu e perfect.

Lydia își strânse brațele și scutură din cap.

- Cum poți să întrebi? Cum pot să tac?

- Dar el a fost... Ea se poticni. Ai spus...

Lydia spusese că Stevens o va face fericită. Ea spusese asta iar și iar de parcă ar fi încercat să o creadă chiar ea. Așa era felul Lydiei. Ea credea în tot ce era bun. Voia ca toată lumea să fie fericită. Ar fi putut găsi și partea luminoasă a eclipsei solare.

Lydia se întoarse acum la Minnie.

- Uneori, zise ea încet, te confrunți cu alegeri. Când ceva e inevitabil - când, bunăoară, căsătoria cu un bărbat ar fi favorabilă tatălui meu - când el e un bărbat decent care mă place... Bi bine, nu părea să existe perspectiva de a găsi o partidă mai bună. Are sens.

Ea se încruntă teribil.

- Avea sens.

- Atunci du-te înapoi și cere-ți scuze.

Trăsăturile Lydiei se înăspriră.

- După ce a spus despre tine? Mi-a spus că nu ar trebui să mai am de a face cu tine. Nu pot să cred că lumea asta este așa de crudă încât să-mi ceară să-mi sacrific cea mai bună și dragă prietenă doar ca să fac o partidă bună.

O, Lydia. Minnie simțea cum o doare inima pentru prietena ei. Chiar și cu tot ce i se întâmplase prietenei ei, tot mai credea asta.

- Poate fi așa de crudă, șopti Minnie și apoi, pentru că știa cât de crudă putea fi, adăugă: Este așa de crudă.

- Nu este.

Lydia își desfăcu brațele doar atât cât să o cuprindă pe Minnie și să o tragă lângă ea.

- Nu o să permit asta.

Minnie aproape că lăsă căldura îmbrățișării să o prostească. Aproape.

Într-o bună zi...

Într-o bună zi, Lydia avea să descopere tot ce îi ascunsese Minnie. Prietenia lor nu putea supraviețui dezvăluirii. Nu era vorba de adevărul a ceea ce se întâmplase, care urma să le distrugă intimitatea, ci faptul că ea îl ținuse secret atât de mulți ani. Că ea fusese păstrătoarea celor mai întunecate secrete ale prietenei ei, în timp ce pe ale ei le ținea cu egoism strâns la piept.

Nu se punea problema dacă încetau să mai fie prietene. Era înțelegerea când avea să se întâmple asta. Și, cu toate astea, Minnie nu fusese în stare să renunțe la ea. Lydia era caldă și plină de speranță și veselă, și uneori, în ciuda gândirii logice a lui Minnie, Lydia reușea să o molipsească de optimismul ei pur.

Uneori, ea credea că vor fi fericite. Că nu vor mai exista temeri în viitor. Că totul se va rezolva cu bine și ele vor fi prietene pentru totdeauna.

Dintre toate fanteziile prostești care o bântuiau pe Minnie, asta era cea care o marca cel mai tare, cea căreia nu putea să-i dea drumul. Așa că își ținu pur și simplu prietena în brațe și se rugă ca să nu i se adeverească temerile prea repede.

- Deci, zise Lydia. Ducele de Clermont a vorbit cu tine destul de mult. Ce a spus?

- Nimic, zâmbi Minnie în ciuda îngrijorării ei. Absolut nimic.

Locuința - dacă puteai să-i spui așa, iar Robert nu era sigur că merita titlul - era mizerabilă. Tencuiala care rămăsese pe pereți era crăpată și murdară în ultimul hal. Singura încăpere mirosea a oțet acru și a varză veche. Scaunul pe care stătea era inconfortabil de aproape de podea, de parcă un picior s-ar fi rupt și le tăiaseră și pe celelalte ca să se potrivească. Dacă se apleca prea mult într-o parte sau alta, scaunul scârțâia și se legăna. Această clădire însă-lubră pentru chiriași reprezenta tot ce tatăl lui Robert greșise în Leicester, iar el venise să îndrepte lucrurile.

Robert avusese nevoie de prea multă vreme ca să repare lucrurile. Dar, în apărarea lui, abia de curând descoperise ce se întâmplase aici. În fața lui, locatarul – un bărbat subțire și care tușea, pe nume Finney – își trase haina mai strâns în jurul lui.

– Graydon Boots.

Finney își dădu scaunul în spate și se uită spre tavan.

– Ei, asta e un nume la care nu mi-am permis să mă gândesc în ani de zile. Ultima oară am lucrat cu el în... '58, oare să fi fost?

– Asta spun și arhivele, îi răspunse Robert.

Bărbatul arătă cu pipa spre Robert.

– Și îmi spuneți că după toți acești ani, după ce Graydon Boots nu mai e de mai bine de un deceniu, un grangur mare vrea să îmi dea o pensie. Mie.

Robert aprobă din cap.

– Domnule Blaisdell, am petrecut patru ani în închisoare. Mi-a distrus sănătatea, dar mintea încă-mi funcționează. Nu am cum să cred așa ceva. Nu am cum. E vreo înșelătorie.

Nu era nici o înșelătorie. Bunicul lui Robert îi dăduse fabrica tatălui lui ca parte a unui pariu. Tatăl său – care nu știa nimic despre industrie – dăduse fabrica pe mâna unui supraveghetor și îi poruncise să facă cât de mult profit putea scoate din ea. Robert descoperise locul abia când luase la mână arhive vechi de zeci de ani de-ale bunicului său. Arhivele tatălui său, incomplete cum erau în general, nici măcar nu amintiseră locul.

– Domnule Finney, spuse Robert, nu vă spun că Graydon Boots vă oferă pensia. Asta ar fi absurd. Societatea de caritate pe care o reprezintă a analizat evenimentele din anul acela și a decis că ați fost închis pe nedrept.

– Asta spun de ani întregi.

– De fapt, Leicester are o istorie stranie în privința asta, zise Robert. Știați că mai mulți oameni au fost condamnați pentru revolte criminale în Leicester în ultima decadă decât în întreaga Anglie?

Un alt lucru pe care supraveghetorul angajat de tatăl său îl declanșase, din câte își putea da Robert seama și care nu se terminase când fabrica dăduse faliment.

– Noi spunem ce gândim aici.

Robert puse hârtiile pe masă.

- Să spui ce gândești e ilegal doar când cuvintele sunt intenționate să creeze probleme guvernului. Nu cu stăpânii. Cu guvernul.

La început, Robert încercase doar să repare ce stricase tatăl său. Dar cu cât studia mai îndeaproape înregistrările din acel proces, cu atât era mai limpede că juriul nu fusese corect însărcinat cu aplicarea legii.

- Nu ar fi trebuit să fiți niciodată condamnat doar pentru că ați înființat un sindicat.

Finney se uită la el și scutură din cap.

- După cum spui. Dar stăpânii obțin ceea ce vor. Nu mă interesează să mă mai implic. Am destul de făcut cu Cooperativa.

De parcă ar fi vrut să sublinieze asta, ușa micii încăperi se deschise. Două femei stăteau în cadrul ei. Una, o femeie mai în vârstă, subțire, într-o rochie maro, largă, ducea un sac cu alimente. Ea își împinse șapca galbenă care îi aluneca de pe cap și făcu semn spre tovarășa ei.

- Pur și simplu nu cred că va funcționa, asta e tot.

Tovarășa ei era Miss Pursling. Părea întruchiparea severității, cu părul castaniu ca mierea strâns bine la spate, doar câteva bucle îi încadrau ceafa.

Cele două femei erau complet concentrate una asupra celeilalte.

- Doamnă Finney, spuse Miss Pursling. Am vorbit cu toți farmaciștii din oraș. Sunteți ultima mea speranță.

Doamna Finney își despachetă lopata.

- Dar Cooperativa vinde mâncare. Nu orice fel de alte prostii...

- Dar reclama...

- Miss Pursling, îmi place de dumneavoastră, dar cum pot să prezint asta în fața Comitetului?

Miss Pursling se uită în jos.

- Nu aveți idee cum mă va certa restul comisiei dacă mă întorc să raportez un eșec.

Ea se pricepea să fie umilă, cu capul plecat și mâinile strânse în fața ei.

- Vă rog.

- Ei bine, zise doamna Finney și-i puse șalul pe masa de la intrare. Presupun că aș putea. Poate. Aș putea să spun ceva.

- Vă mulțumesc, zise Miss Pursling. Mulțumesc.

Acesta fu momentul în care soțul ei interveni.

- Doamnă Finney, strigă el. Avem un oaspete. Nu o să-ți vină să crezi ce spune.

Cele două femei se întoarseră spre domnul Finney. Privirea lui Miss Pursling se opri asupra lui Robert. Făcu ochii mari și un pas în spate.

- E un domn de la Londra, zise domnul Finney. Domnule Blaisdell, soția mea. Și Miss Pursling. Domnul e un avocat, cred.

Miss Pursling nici nu clipi la asta.

- Un avocat, repetă ea. Ce ciudat, domnule Blaisdell!

- Doar un reprezentant, zise Robert.

- Domnul Blaisdell aici de față zice că există un fond care plătește pensii celor care s-au dedicat sindicatelor și care se găesc într-o situație proastă din pricina asta, râse domnul Finney.

Doamna Finney se încruntă doar.

- Ei bine, ce ar dori cu noi? zise ea și se uită în jur. Suntem doar noi doi în camera asta mare și largă și avem carne pe masă de trei ori pe săptămână. Nu stăm rău.

Robert clipi la auzul acestei afirmații și se uită prin cameră, încercând să vadă lucrurile prin ochii ei. Nu stăteau rău?

- Mi-au oferit o pensie! râse Finney. Mie! Când singurul serviciu pe care l-am făcut pentru Graydon Boots a fost să fac pe toată lumea să plece după ce a murit Jimmy otrăvit.

Robert își feri privirea. Unul dintre primele mecanisme de tăiere a costurilor aplicat de supraveghetor fusese să înlocuiască sistemul original de înnegrire a cizmelor cu o formulă mai ieftină - dar mult mai periculoasă pentru cei care trebuiau să stea cu mâinile adâncite în ea în fiecare zi. Banii nu puteau compensa asta, dar trebuia să încerce.

- Da, zise Robert. Și i-am explicat că asta nu este pentru munca de la Graydon Boots, ci pentru experiența în organizare.

Finney scutură din cap cu tristețe.

- Ești băiat tânăr. Nu ai avea cum să înțelegi. Nu mai există asociații și chestii din astea. Mai ales acum. Aud că ducele de Clermont e în oraș.

- Așa este, interveni Miss Pursling.

Finney scuipă pe jos.

- Totul a început când a achiziționat Graydon Boots.

Mâinile lui, pătate de la vârstă, tremurară.

- Mai multe ore de muncă pentru mai puțini bani. Apoi au venit spărgătorii de grevă, condamnările. El e o bestie de om și eu n-o să...

- Nathan Finney, îl întrerupse doamna Finney, astea sunt vorbe periculoase. Mi te-au luat o dată de lângă mine. Nu ai învățat să gândești înainte să vorbești?

- Nu, nu, zise Robert. Nu trebuie să tăceți din pricina mea. Sunt perfect de acord.

Miss Pursling făcu doi pași în cameră.

- Sunteți, domnule?

Ea credea în mod evident că era aici dintr-o toană.

El se întoarse spre ea.

- Am trecut în revistă tot ce a făcut Clermont, zise el încet. E așa de greșit să vrei să repari lucrurile?

Ea își întoarse capul.

- Am îndoieli cu privire la metodă, zise ea și o umbră de încrun-tare trecu peste fața ei. Motivele dumneavoastră... pe ele încă nu le înțeleg.

- Motivele mele sunt simple, cred că privilegiile sunt irosite pe aristocrați, răspunse Robert. Au dreptul să fie judecați în Camera Lorzilor. Gândiți-vă, domnule Finney, ce ar fi însemnat asta pentru dumneavoastră. Lorzii nu ar fi acceptat niciodată un caz de seditiune criminală bazat pe dovezile prezentate împotriva dumneavoastră. Legea e foarte clară; îi protejează pe ai lor.

- Foarte adevărat, foarte adevărat, răsună vocea lui Finney.

- Cred, zise Robert și se întoarse spre Miss Pursling, că dacă ducele de Clermont, de pildă, ar fi să scrie pamflete în care să spună ce a spus Finney în '58 - acum, el ar putea rosti adevărul și nimeni nu ar putea să-l oprească cu amenințări cu închisoarea bazat pe o pervertire a legii.

Miss Pursling își înclină capul spre el.

- Ar putea? întrebă ea.

Finney aprobă din cap.

- Prea adevărat, domnule Blaisdell.

- Dar aristocrații folosesc privilegiul acesta nu ca să rostească adevărul, ci să îl înăbușe. Gândiți-vă, domnule Finney, ce ați putea face cu un loc în Camera Lorzilor.

- Eu, să stau printre lorzi? răsă Finney. Aș vrea să o mai văd și pe asta.

- Și eu aș vrea să o văd, zise Robert. Dacă aș avea o șansă să fac parte din conducerea acestei țări, nu aș irosi-o apărându-mi prerogativele și interesele. Nu. Aș găsi fiecare situație care să permită ca oamenii precum Clermont să otrăvească lucrători și să-i pedepsească când se plâng de asta. Și i-aș eradica pe toți.

El fu surprins de vehemența din glasul lui.

- Ei bine, asta, zise doamna Finney, asta e revoltă și e mai bine să nu rostești cuvintele astea, indiferent cât de sigur crezi că ești. Sunteți tânăr. Am fost cu toții tineri odată. Dar trageți adânc aer în piept și lăsați astfel de vorbe. Nu fac nimănui nici un bine.

Ea se uită prevenitoare la Miss Pursling.

- În afară de asta, Miss Pursling, nu l-ați cunoscut pe ducele de Clermont? Doar vă învârtiți prin acele cercuri. Uneori.

Domnul Finney se retrăsese pe scaunul lui, ușor jenat.

Miss Pursling își feri privirea de Robert.

- L-am cunoscut.

- Și cum se simte bătrânul afurisit? întrebă Finney. Pot doar să sper...

- Taci, domnule Finney.

- Cred, zise Miss Pursling, că acesta este fiul aceluia duce.

Finney nu luă în seamă informația.

- Ai văzut un duce și i-ai văzut pe toți. Am dreptate, domnule Blaisdell, am dreptate?

Robert nu răspunse. El se uita pur și simplu la Miss Pursling.

Ea abia dacă arătase vreo emoție când vorbise el, nici măcar o urmă de concentrare în sprâncene.

Ea scutură din cap acum.

- E înalt. E bogat. E chipeș și astfel de lucruri nu sunt foarte bune pentru caracterul unei persoane.

Robert scânci. Dar ea nu terminase.

- Mă îndoiesc foarte tare că înțelege ce înseamnă să fi un muncitor și bănuiesc că toate viața a primit tot ce și-a dorit, doar pentru că și-a dorit.

Era o judecată aspră, făcută mai aspră din pricina faptului că era adevărată.

Robert simțea că ia foc în scaunul lui.

- Bărbații care nu au avut decât viață ușoară adesea nu înțeleg viața grea a altora, zise Miss Pursling.

Era uimitor cum faptele profunde puteau dura. Robert nici măcar nu putea să se supere pe ea. Era mai mult decât se certa pe sine seara.

- Cu toate astea... ea se opri și scutură din cap și Robert se aplecă, disperat să audă ce ar putea spune despre el.

Vocea ei era așa de înceată, și totuși, încăperea devenise și mai tăcută, așteptând-o parcă să umple tăcerea.

- Cu toate astea, zise ea fără să se uite spre Robert, cred că nu e deloc ca tatăl său. Nu știu cum să-l categorisesc.

El se simți țintuit pe loc, incapabil să se miște. Ea nu se uitase spre el când vorbise. Nu își ridicase vocea. Și totuși, acele cuvinte, rostite aproape ca o șoaptă, păreau ca o binecuvântare peste capul său.

Nu e deloc ca tatăl său.

El respiră sacadat.

- Deci veți povesti magistraților despre această conversație, Miss Pursling?

- Și să implic familia Finney? Nu prea cred.

Ea își mușcă buza.

- Spuneți-mi domnule Blaisdell. Această societate de caritate pe care o reprezentați. Oferiți pensii tuturor celor care au lucrat la Graydon Boots?

Nu tuturor. Nu ar crede așa ceva în primul rând. Jumătate dintre ei muriseră, mai mulți plecaseră din oraș.

- Doar celor cărora li s-a făcut o nedreptate, zise el încordat, ferindu-și privirea.

- Doamnă Finney, zise Miss Pursling, sunt cât se poate de recunoscătoare pentru că ați fost de acord să prezentați Comitetului Cooperativei propunerea.

- Desigur, răspunse cealaltă femeie.

- Domnule Finney, domnule Blaisdell.

Miss Pursling își înclină capul, își atinse fustele într-o reverență schițată și se retrase.

El o considerase neatrăgătoare în apariția asta, cu capul plecat, vocea tăcută. Dar nu o mai făcea. Unele femei străluceau pline de lumină și energie. Miss Pursling îi amintea de primele raze ale

zorilor care se strecurau pe sub ușă după o noapte foarte lungă. Avea o grație tăcută, ca un tigru care se plimba prin cușcă. Există o anumă grație în ghearele nefolosite, în mușchii pregătiți pentru o acțiune care nu mai venea. O bestie în cușcă avea o frumusețe sumbră.

El voia să o elibereze de melancolia asta. Voia ca ea să se uite cu acei ochi cunoscători la el și să îi spună că el nu era precum tatăl său și că nu va fi ca el.

Ce stătea între ei devenise infinit mai simplu și absolut complicat dintr-odată.

Nu e deloc precum tatăl său.

El voia ca ea să spună asta din nou și voia ca ea să fie sinceră când o spunea.

Capitolul 6

Visul lui Robert din noaptea aceea era încărcat de dorință sexuală – așa cum erau multe dintre visele din ultima vreme.

În visul său, el o avea pe Minnie acolo unde o întâlnise prima dată: în spatele canapelei din biblioteca Guildhall. De data asta însă, în loc să asculte conversația altcuiva, auzeau murmur blând al valurilor oceanului. Nici unul nu era deranjat de ciudățenia de a avea oceanul în bibliotecă. În loc să fie complet îmbrăcat, Robert nu purta nimic – și ea era dezbrăcată până în talie. Versiunea din vis a lui Minnie îi zâmbi cu un zâmbet atrăgător. Părul ei castaniu de culoarea mierii era despletit și i se răsucea în bucle pe umeri în jos și îi încadra sânii goi cu sfârcuri roz.

Acei săni îi atinseră genunchii când se lăsă în jos în fața lui și îi luă mădularul în gură.

Detaliile visului erau întotdeauna frustrant de vagi. El nu putea simți căldura umedă a gurii ei sau presiunea limbii. Era doar focul dorinței lui aprinse și senzația estompată de a vrea ceva. Dar măcar în vise nu era nimic în afară de adevărul fizic al dorinței, și asta îl ținea ferm în strânsoarea ei.

În visul lui, ea era foarte, foarte bună. El știa asta, deși nu putea chiar să o simtă. Indiferent cum se sucea, indiferent cum o ținea, el nu o putea atinge. Doar forța propriei dorințe înflăcărâte creștea cu fiecare dezmierdare. El putea doar tânji, iar și iar.

– Doamne, Minnie, cerșea el în vis, dă-mi ce îmi doresc.

În schimb, în loc să îl primească mai adânc sau să își schimbe poziția ca să se afunde în ea, Minnie cea din vis se uita la el și se așeza pe călcăie.

– Dacă insiști, zicea ea cu un zâmbet cochet.

Se apleca și, dintr-odată, așa cum se întâmplau aceste lucruri în vis, ea îi șoptea în ureche.

– Știi cine ești.

Șocul fu așa de mare, încât îl trezi. Clipi, amețit. Era în miez de noapte și peste tot domnea tăcerea. Dormitorul lui era întunecat.

Deși dăduse jos de pe el cea mai mare parte din plapumă, simțea că arde ca la febră. Mădularul îi era tare, corpul tremurând de tensiune cerând eliberare. Și el nu putea alunga imaginea din visul său. Miss Pursling, fără haine, cu părul până la umeri, uitându-se în sus spre el cu acel zâmbet strălucitor.

Doamne!

Se gândi că ar fi fost greu să explice prietenilor lui ce vedea în ea. Nu era o frumusețe clasică, nu era nici măcar izbitoare. Și în timp ce silueta ei avea multe care o recomandau, își dădea seama că existau femei mai frumoase.

Poate că era pur și simplu asta: când ea îl văzuse prima dată, nu văzuse un duce, ci un bărbat care scria pamflete radicale.

„Știi cine ești“.

Mâna stângă îi alunecă spre erecție.

Robert credea în reținere. Încerca foarte tare să nu își imite tatăl. Refuza să fie genul de bărbat care își lua o femeie doar pentru că îi plăcea. Dar, la naiba, uneori își dorea să fi fost. Își dorea să fi fost cu toată ființa lui.

Dădu restul așternuturilor care încă îl acopereau la o parte și lăsă aerul rece să îl scalde. Nu era de nici un folos.

Niciodată nu era de nici un folos, nu de la sine. În schimb, își lăsă palma să alunece în jos pe mădular, foarte încet, lăsându-se pradă ritmului familiar. Derulă în minte încă o dată visul – Minnie în genunchi, Minnie zâmbind în sus spre el în timp ce buzele îi cuprindeau membrul. Se masturbă cu mișcări scurte, sacadate, lăsându-le să vină mai repede și mai grăbite până la momentul ejaculării.

Iar în acel moment și-o imagină pe Minnie oferindu-i acel zâmbet – un zâmbet care nu reținea nimic – și spunându-i cine era. Își mușcă buza când valul de plăcere sălbatică îl copleși.

Avu nevoie de câteva minute apoi pentru ca rațiunea să îl regăsească, să admită că se găsea într-o stare care era neobișnuit de fixată pe o persoană. Asta nu era prima dată când o visase. Nu era prima dată când se trezise plin de dorință și se satisfăcuse singur. În mintea lui, el o țintuise de pereți și o iubise și în pat. Frumusețea masturbării era că el obținea mereu ce voia, cum voia. Nimeni nu era rănit și nu existau efecte pe termen lung.

„Știu cine ești“.

Se uită în întunericul nopții. Fusese doar un vis, desigur. Lucturile care se întâmplau în vis nu aveau nici o legătură cu realitatea. Dacă visele lui ar fi avut o legătură cu realitatea, ar fi fost exilat din societatea decentă cu mulți ani în urmă deja. Cu toate acestea, visele serveau ca o pârghie pentru dorința lui. Se trezea ca într-o febră, se gândea la imaginile din visul său în timp ce se masturba și combinația dintre vis și propriile eforturi îi ușura cele mai rele dintre frustrări.

Dar nu existau destule orgasme în lume ca să-i ușureze tensiunea care se acumulase acum în el. Până în acel moment, avusese minte suficientă încât să nu își satisfacă decât dorințe care puteau fi îndeplinite ușor. Nu avea sens să schimbe asta acum.

Știu cine ești.

Se uită din nou în întuneric și își dori ca acele cuvinte să dispară. În schimb, ele adăstau în mintea lui, nerostite și totuși răsunându-i în urechi.

Ea nu credea că el era precum tatăl lui. Și voia să o cunoască și el pe ea.

În ciuda celor mai bune eforturi din partea lui Robert, trecu o săptămână până când reuși să o revadă pe Miss Pursling – iar asta era întâlnire pe care fusese nevoit să o provoace.

Făcuse o donație de o sută de lire pentru Comisia pentru Igiena Muncitorilor. Asta îl transformă într-unul dintre patronii lor – și avea sens să afle cum vor fi cheltuiți banii, nu-i așa?

Comisia, însă, nu se întâlnea într-o încăpere privată, respectabilă de la hotelul Trei Coroane sau în camera din față de la Bell. Se întrunea la marginea orașului vechi, o clădire dărăpănată numită Hanul Bătrânei Vrăjitoare.

Robert sosi cu zece minute întârziere și nu atrase nici o privire când se strecură în încăpere în spatele chelneriței. Ea se agita prin încăpere cu pricepere iute, umplând ceștile doamnelor cu ceva care părea apă de orz, turnând bere slabă pentru domni și ștergând petele inevitabile cu un ștergar mare și murdar care atârna de șorțul ei.

Nimeni nu îi acordă vreo atenție, fiind deja așa de prinși în disputa lor.

Își croi drum spre un scaun și se așază.

Nu doar că întrunirile acestei comisii se țineau într-un loc ciudat, dar și componența era surprinzătoare. El era membru în des-tule comitete caritabile ca să știe la ce să se aștepte – câțiva oameni bogați, care fuseseră rugați să participe din pricina banilor și a co-nexiunilor lor, nu neapărat pentru cunoștințele lor, amestecați cu oameni de diverse profesii. Dar aici era un bărbat despre care își amintea că era doctor. Mai erau căpitanul Stevens și M Pursling, desigur, așezată lângă o femeie mai în vârstă care părea bogată. Aceștia erau genul obișnuit al membrilor unui astfel de comisii. Dar de partea cealaltă a mesei ședea o tânără femeie, poate de vârsta lui Miss Pursling, îmbrăcată într-o cămașă de lucru. Alături de ea ședea un bărbat cărunt, mai în vârstă, cu un costum de tweed bine peticit. Pe un scaun mai încolo ședea o femeie rotofeie, într-o rochie de lână neagră și cu un guler rotund, negru – genul de uniformă care sugera că era servitoare undeva. Jumătate dintre participanți păreau să fie oameni ai muncii.

Asta era o comisie de caritate cum Robert nu mai văzuse. Se aplecă interesat în față.

Stevens scutura din cap.

– O să ne gândim mai târziu la asta. Miss Pursling, aveți raportul despre dezinfectant?

Miss Pursling aprobă din cap. Era cu spatele la el și putea să vadă cum buclele i se loveau de ceafă. Erau foarte interesante buclele ei, nu erau genul de cârnăciori grași construiți cu grijă de cameriste cu fierul încins.

Buclele erau o mascaradă – prea ca niște tirbușoane, prea sălbatice. El bănuia că părul ei era ondulat natural, iar acesta nu putea fi domolit cu fierul încins în bucle regulate.

– Comitetul Cooperativei s-a întrunit ieri-seară.

El trebui să se încordeze ca să o audă vorbind. Vocea îi era clară, dar înceată.

– Au fost de acord să vândă soluția dezinfectantă pe socotcala lor – doar dacă amintim de cooperativă în fluturași. Au fost la un moment dat convinși că reclama e suficientă compensație.

Era un mod ciudat de a formula – au fost la un moment dat convinși.

O altă persoană ar fi spus „I-am convins”, revendicând succesul pentru sine. Robert își îndoi degetele.

Tot ce putea vedea din ea era spatele capului, talia frumoasă și mică și curbura șoldurilor înainte ca crinolinele și turnura să ascundă curburile naturale.

În timp ce vorbea, ea întoarse capul. Era încă pe trei sferturi întoarsă de la el. Nu îi putea vedea privirea – doar obrazul și urma slabă a cicatricei. Dar purta ochelari și citea de pe foile din fața ei.

O, da. El se gândise la ea în săptămâna care trecuse. Se gândise la ea așa de mult încât nu mai era deranjat de vorba înceată și de privirea plecată. Indiferent cât prea de improbabil Miss Pursling convinsese pe toată lumea că ea era absolut neînsemnată. Adevărul competenței ei părea să fie un secret intim între ei doi.

– Care ar fi atunci costul soluției? întrebă una dintre muncitoare.

Vocea ei era normală, dar pe lângă cea înceată a lui Miss Pursling, părea să vorbească aproape tare.

– Un șiling pe sticlă. Dacă e folosită cu grijă, cantitatea ar trebui să ajungă unei gospodării șase sau șapte luni pline. Miss Peters, asta e o sumă rezonabilă de așteptat de la o familie de muncitori sau trebuie să găsim alte metode de a finanța costurile?

Miss Pursling își înclină capul spre cea mai tânără dintre muncitoare.

Cealaltă fată se aplecă asupra carnetelului său și îl răsfoi.

– Mmm, făcu ea. Asta... ar trebui să fie de ajuns.

– Ce prostie! interveni Stevens. E o prostie așa cum am spus – instrucțiuni pentru dezinfectare, soluții, fluturași.

El aruncă o privire dură spre Miss Pursling.

Era o privire care spunea că nu ținea cont de nimic din ce spusese Robert, că încă mai gândea urât despre ea.

– Cu siguranță nu totul e o prostie, interveni Miss Peters. La urma urmei...

Robert se aplecă în față.

Stevens bătu cu palma în masă.

– Nu ar fi nevoie de dezinfectare, dacă maimuțele alea infernale de muncitori și-ar vaccina copiii așa cum cere legea.

Bărbatul cu haina de tweed peticit sări în picioare.

– Afurisit să fiu, dacă las vreun doctor să îmi înțepe copiii cu ace făcute din cine știe ce boală!

– Mama mea, ea a fost inoculată și a murit săptămâna următoare.

Femeia rotofeie se aplecă peste masă.

– Ei bine, eu l-am lăsat pe Jess al meu să fie vaccinat și tot s-a îmbolnăvit de pojar și și-a pierdut vederea. Se pare că medicul nu mai avea vaccin când a ajuns și a folosit doar spirt și a cerut aceiași bani!

Jumătate dintre oamenii de la masă se ridicaseră în picioare; se uitau urât la căpitan. Un cuvânt greșit, și toată treaba putea exploda într-un acces de violență.

În acea atmosferă încordată, Miss Pursling alunecă în spate în scaunul ei, cu spatele complet drept. Mâna i se duse la cicatricea de pe față, atingând-o de parcă ar fi fost un talisman care să o ferească de rău.

– Stevens, zise un bărbat cu un accent târăgănat și voce joasă, cu siguranță am același interes în vaccinare ca și tine.

Asta se auzi de la bărbatul cu părul brunet care ședea aproape de piciorul mesei – doctor Grantham, un tânăr care avea cabinet pe Belvoir Street. Cuvintele lui tăiară prin tensiunea acumulată și Miss Pursling slobozi un mic oftat sprijinindu-se de spătar.

Grantham se jucă alene cu stiloul său.

– Dar în cabinet am învățat că trebuie să tratez pacienții pe care îi am, nu pe cei pe care mi-aș dori să îi am.

Stevens se încruntă.

– Ce vrea să zică asta?

Grantham ridică din umeri.

– Aș vrea să am pacienți care au carne și legume la fiecare masă, apă curată cu care să se spele și ferestre în fiecare încăpere. Aș vrea să am pacienți care să nu stea aplecați când muncesc. Se bātu cu stiloul peste degete în timp ce vorbea. E greu pentru spinare și pentru organele interne când stai prea mult aplecat. El ridică din umeri. Aș vrea să am pacienți care câștigă de două ori mai mult în fabrici. Dar, din păcate, accept pacienții pe care îi am.

– Spuneți-i, doctore, murmură văduva.

– Să îi lași să ia astfel de decizii duce la gânduri de autoadministrare, șuieră Stevens. La discuții despre propriile reguli. După aia iar ne trezim că avem un episod de chartiști pe care trebuie să-l înăbușim. Deja oamenii vorbesc despre vot. Orașul ăsta e un butoi cu pulbere plin de agitație și voi toți fluturați o torță.

Prin gestul lui, Stevens îl incluse nu doar pe Grantham, ci și pe Miss Pursling.

- Toată vorbăria asta nu face decât să le dea idei.

Grantham zâmbi și se aplecă în față.

- Pe parcursul studiilor mele medicale, știi că am învățat că toți oamenii își folosesc creierul? Chiar și cerșetorii și lucrătorii. Nu au nevoie de o persoană bogată care să le dea idei. Ele le vin și singure.

- Domnilor.

Miss Pursling bătu cu degetele în masă, primul sunet mai puternic pe care îl făcea.

- Întrebarea cu privire la vaccinare trebuie să o amânăm pentru mai târziu. Subiectul în momentul ăsta este dezinfectantul - și aș vrea să vă amintesc amândurora că dezinfectantul ajută la prevenirea holerei și a gripei, două boli împotriva cărora nu există vaccin.

- A, Miss Pursling, zise Grantham blând. Să folosiți fapte ca să opriți dispute. Cât de îndrăzneț din partea dumneavoastră.

Miss Pursling nu clipi ca răspuns, dar Robert bănuie că ea era tulburată chiar și de atâta recunoaștere.

- Atunci e stabilit, zise ea. Eu și Marybeth Peters vom posta afișele și fluturașii...

- Două femei care se plimbă singure pe străzi? zise Stevens. Nu prea cred.

- Dacă e nevoie, interveni Grantham, voi merge și eu. Și, Miss Pursling, poate că o puteți aduce și pe prietena dumneavoastră, Miss Charingford, nu-i așa?

Asta era femeia care îl botezase de curând pe Stevens cu băutura ei. La aceea împunsătură, fața lui Stevens deveni aproape roșie ca puncul care îi fusese aruncat în față cu mai mult de o săptămână în urmă.

- Voi trei postând afișe și fluturași despre cooperativă? rânji el. Nu voi permite o astfel de adunare de radicali în orașul meu. Nu sub nasul meu. Nu, eu le voi însoți - și spuneți-i lui Miss Charingford să stea acasă, unde îi e locul.

- Cum se pare că te temi de o singură femeie, zise Grantham pe un ton catifelat, mă îndoiesc că vei putea să le oferi domnișoarelor protecția de care au nevoie. O să le însoțesc eu.

- La n... Hades cu tine! se răsti Stevens. De fapt, la Hades cu această întregă...

– O să o fac eu, zise Robert.

La sunetul vocii lui, toți se întoarseră să-l privească. Miss Pursling făcu ochii mari. Doctorul Grantham se uită la el cercetător. Dar Stevens se albi la față.

– Cu siguranță, zise Robert, că nu mă suspectați pe mine de tendințe radicale, nu-i așa, Stevens?

– Excelență! făcu Stevens sărind în picioare. Sigur că nu, Excelență. Dar nici n-aș visa să vă incomodez astfel. Și... și ce faceți aici?

Robert flutură mâna la întrebare.

– Nu e nici un inconvenient, îmi va da ocazia să văd orașul pe jos. Miss Pursling îi aruncă o privire represivă.

– Miss Pursling s-a străduit așa de mult să convingă cooperativa să vândă soluția la un preț bun, zise Robert. Ar fi plăcerea mea să văd că munca ei este răsplătită.

Dar Miss Pursling păru mai degrabă deranjată de lauda adusă. Dar...

– De acord, zise doctorul Grantham.

– De acord, mârâi Stevens.

Iar asta însemna că mai trebuia doar să lămurească detaliile cu Miss Pursling. Ea îi aruncă o singură privire veninoasă înainte să își îndrepte privirea în altă parte și să-și împreuneze mâinile. Nu se mai uită la el cât dură discuția – nici măcar ca să se încrunte. Nu îl băgă în seamă când se ridicară. În schimb, începu să-și adune lucrurile.

El veni lângă ea înainte să aibă ocazia să dispară.

– Să vă trimit un bilet ca să stabilim care e cel mai potrivit moment pentru distribuirea fluturașilor?

Minnie nu îl privi, punând hârtiile și creionul într-un săculeț îngust.

– Dacă așa doriți, Excelență.

– Am putea decide chiar acum.

– Dacă asta doriți, Excelență.

Ea îi oferea anume profilul – din nou partea cu cicatricea.

În mod obiectiv, cicatricea era genul de eșec al unei simetrii perfecte care ar fi făcut pe orice bărbat să își ia privirea de la ea, fără să dorească să vadă semnul. Dar pe el nu-l deranja. Ea o purta

ca pe o mască la bal, de parcă ar fi putut să o folosească pentru a-l respinge.

- O să plec pentru câteva zile din oraș, îi spuse el. Am fost de acord să-mi însoțesc vărul... ei bine, nu contează.

Miss Pursling își plecă fruntea.

- După cum aveți nevoie, Excelență. Oricum, fluturașii corecțai nu vor fi tipăriți decât peste câteva zile.

- Să zicem atunci joi?

- Orice e mai ușor pentru dumneavoastră.

- Atunci să ne întâlnim la două dimineața, sugeră el, când ies urșii să se joace.

Ea își ridică în sfârșit privirea la asta, cu o sclipire iute de supărare care fu însă repede înăbușită.

Robert oftă. Minnie făcea tot ce putea ca să nu atragă atenția asupra ei - vocea înceată, felul umil în care discuta despre realizările ei. El se întrebă dacă era o legătură dintre semnul de pe obrazul ei și reticența de care dădea dovadă. Fata nu era o fire timidă de la natură, la urma urmei, dar tăcerea avea altă calitate la ea.

- Haide, Miss Pursling, zise el. Puteți mai bine de atât. Nu credeam că sunteți genul să faceți amenințări lipsite de conținut.

- Nu știu la ce vă referiți.

Minnie se întoarse ușor de la el. Și oare își ridicase ușor nasul?

Da, într-adevăr. Chiar afișa o atitudine țăfnoasă față de el.

Robert își înăbuși un rânjet.

- Am avut o înțelegere, zise el.

Vorbi pe un ton jos, așa de încet încât doctorul Grantham care stătea acum la ușă și își aranja haina, să nu poată auzi.

- Eu flirtez cu dumneavoastră, și dumneavoastră încercați să îmi distrugeți reputația. Nu vă țineți de partea de înțelegere. Nu mi-ați făcut absolut nimic. Nu am crezut că sunteți o farsoare.

Ea își înclină capul și se uită pieziș la el.

- Mii de scuze, Excelență.

Tonul ei nu era nicidecum de scuză.

- Chiar vă așteptați să vă ofer rapoarte cu privire la progresele mele? zise ea în timp ce închidea cataramele de la săculeț.

- M-am gândit că veți marca măcar câteva înșepături de început, da.

Ea îi aruncă o privire rece.

— Evident că aveți standarde foarte joase. Oricare ar fi defectele dumneavoastră, eu nu înțep prematur.

El se înecă într-un acces de răs ușor revoltat și se uită în jur. Dar nu mai era nimeni în jur care să audă mica remarcă.

Ea împachetă fluturașul-mostră pe care îl adusese cu ea, acum adnotat cu observațiile comisiei și îl puse în buzunarul de la fustă.

— Cu siguranță nu fac paradă cu strategia mea în fața inamicilor. Asta ar fi o tâmpenie.

— Ce vrei să spunei este că nu ați descoperit încă nici o dovadă.

Ea îi aruncă o privire serioasă și scutură din cap.

— Ce vreau să spun este că nu sunt așa de stupid de îngâmfată ca să dezvălui tot ce am învățat doar pentru că ați încercat să mă zgândăriți absolut nepriceput.

— Au, zise el întristat. Mă acuzați mai întâi că înțep prematur și apoi de zgândăreală nepricepută. Aveți milă de orgoliul masculin.

Minnie zâmbi un pic la asta și se aplecă pentru a-l bate pe mână.

— Îmi pare rău, zise ea dulce. Nu aveam idee că ați fi așa de susceptibil la ofilirea... mândriei dumneavoastră.

Spuse asta pe un ton jos, sigur, iar așa de mult subînțeles îi provocă ducelui un val de fierbințeală. Ofilirea era opusul a ceea ce făcea el. Își puse săculețul pe umăr și se îndreptă spre ușă. Făcu doar doi pași înainte să se întoarcă și îi oferă un zâmbet mic, care păru să îl împungă direct în abdomen.

— Sunt sigură că mădularul vă e masiv pe cât de mare și gros vă e capul.

El făcu trei pași după ea și își puse mâna pe mâneca ei.

— Așteptați.

Dar ea nu o făcu, așa că se trezi urmând-o în tăcere în timp ce ieșeau din han afară pe stradă.

Când ajunseră în lumina zilei și se îndepărtaseră destul ca să nu fie nimeni prin preajmă care să îi audă, Robert vorbi din nou.

— Ce voiam să spun — știu că nu ați descoperit nimic. Sub pretextul de a obține oferte pentru micuțul dumneavoastră fluturaș, ați fost la toți tipografi din oraș, căutând dovezi că lucrează pentru mine. Și nu ați găsit nimic.

Ea făcu o pauză la asta, cu capul înclinat, și se întoarse spre el.

— M-ați supravegheat, zise ea în cele din urmă.

- Nu direct. Asta ar fi destul de sordid, să pun să vă urmărească. Dar am întrebat câteva cunoștințe din lumea afacerilor și i-am rugat să mă informeze dacă puneți întrebări.

Robert îi zâmbi.

- Pentru că nu mă așteptam să îmi dați raportul în privința progreselor.

Minnie ridică din umeri.

- Ar fi sordid dacă ați pune să fie urmărită o iubită într-o criză de gelozie. Dar suntem dușmani, după cum vă amintiți. Să mă țineți sub supraveghere e doar prudent și vă laud pentru asta.

Ea începu din nou să meargă. Robert se uită în urma ei cu nedumerire.

Încercase să fie cinstit cu sine însuși. Trebuia să fie, pentru că foarte puțini alții erau. Prietenul său Sebastian putea să farmece pantalonașii de pe aproape toate matroanele din lumea bună - și chiar o făcuse uneori. Fratele său avea o inteligență tăioasă pe de o parte și un fel de a-i face pe ceilalți să se simtă confortabil. Oliver le putea face pe doamne să râdă.

El însuși... Doar arareori putea să se gândească cum să răspundă când era implicat într-un schimb de replici. Uneori se gândea la chestii inteligente de spus, dar abia ore mai târziu. De regulă, comitea cel mai rău dintre păcatele posibile: spunea ce gândea cu adevărat.

De asta prezenta giuvaiere precum „Îmi plac țâțele tale“. Nu unul dintre cele mai bune momente ale sale.

- Nu, zise el, scuturând din cap și pășind alături de ea. De ce trebuie să fim dușmani? Am putea fi... aliați.

Minnie își miji ochii la el, bănuitoare.

- De ce? Pentru că mai aveți nevoie de câteva fete bătrâne pe jumătate oarbe de partea dumneavoastră?

Robert scânci, iar Minnie schiță un zâmbet.

- Nu contează. O să ne vedem la familia Finney. În mod evident aveți nevoie.

El ignoră comentariul.

- Pentru că atunci când ați pornit să dovedeți că eu sunt autorul pamfletelor, mai întâi ați făcut o listă cu toate tipografiile din oraș pe care apoi le-ați vizitat sistematic. Aveți un sens al... tacticii. Apreciez asta.

Ea se bătu cu degetul înmănușat pe buze.

- Tot spuneți că nu am găsit nimic, zise ea gânditoare. Dar vă înșelați. Am descoperit că fluturașii cu pamflete nu au fost tipăriți în Leicester. Cum există un singur suspect care nu e de aici, cred că am făcut destule progrese.

El clipi. Avea sentimentul că se pierduse în acei ochi cenușii, tăcuți, de la care nu-și putea smulge privirea. Era duce. Ea era o... cum își spusese ea? O fată bătrână pe jumătate oarbă. Nici măcar nu ar fi trebuit să fie o luptă dreaptă.

- Credeți, zise ea, că pentru că ați identificat unul dintre scopurile mele știți ce fac. Dar întrebările puse tipografilor au fost ceva de genul unui atac descoperit.

Stând foarte aproape de ea, el începu să vadă diferența. Ea încă se uita în jos, tot se mai prefăcea timidă și tăcută pentru ca oricine de la trei pași distanță să nu aibă idee ce spunea. Dar în mâinile ei era ceva mai multă agitație. Iar buzele îi tresăltau, pe punctul de a zâmbi.

- Ce vreți să spuneți cu un atac descoperit.

- E un termen de tactică, zise ea și își atinse degetele unele de altele. Când faci o mișcare, faci două lucruri. Mai întâi te miști înainte - iar spațiul pe care acum îl ocupi are valoare. Dar eliberezi și locul unde ai fost înainte, descoperind flancul inamicului pentru atacuri cu hătaie lungă. Fiți atent la locul unde sunteți și la ce lăsați în urmă.

- Asta nu e doar un simț al tacticii pe care îl aveți, zise el clipind spre ea. Asta sună a antrenamente și lecții de tactică. Unde ar învăța o fată bătrână, pe jumătate oarbă, așa ceva?

Unde ar învăța o femeie oare așa ceva? Dar Miss Pursling nu păru deranjată.

- Am adunat un teanc de hârtii care vă va indica drept vinovat. Ce ați obținut, Excelență? Ați pretins că flirtați cu mine.

El clipi, absolut năucit. Ea nu se uita la el. Desigur că nu se uita la el. Studia pavașul de sub picioarele ei de parcă ar fi fost încă o femeie palidă, asuprită, care nu era în stare să i se uite în ochi.

- Pretins? Robert se simți aproape periculos. Nu vă uitați în ochii mei. Vă șoptiți răspunsurile inteligente. Vă feriți de orice urmă de dovadă că ați fi o femeie inteligentă. Dumneavoastră sunteți cea care pretinde, draga mea.

Ea făcu ochii ușor mari.

-Asta... asta e doar conformarea față de presiunile societății...

-Serios? Ridică privirea, Minnie. Uită-te în ochii mei. Lasă pe toată lumea de pe stradă să vadă ce știm amândoi că e adevărat. Nu te arăți supusă față de mine. Mă provocă. Ridică privirea.

Ea nu o făcu. Capul ei rămase plecat cu încăpățânare în fața lui. Aproape că îi venea să o apuce și să o scuture. Voia să îi ridice bărbia și să se uite în ochii ei.

Ducele mai voia o sumedenie de lucruri după asta, nici unul din ele nu avea să și-l impună însă prin forță în fața ei.

-Eu nu pretind că flirtez cu tine, zise el în schimb. Nu e nici o prefăcătorie. Te vreau. Doamne, te vreau!

Ea scoase o mică exclamație de surpriză și apoi - aproape involuntar - se uită în sus.

Preț de doar o clipă, el văzu ceva ce i se păru că nu era prefăcătorie - un dor fără speranță în felul în care fața ei se ridică spre a lui, un tremur în respirația ei sacadată. Buzele i se întredeschiseră, iar ea păru dintr-odată devastator de frumoasă.

Dar apoi își închise ochii și lăsă privirea din nou în jos. Respirația ei se auzea un pic mai tare, avea pumnii strânși pe lângă corp. Scutură din cap.

-Ce norocos sunteți! zise ea amar. Norocos că puteți face planuri și gândi și pune lucruri la cale fără prefăcătorie. Că puteți să doriți în mod deschis, că nu trebuie să strângeți totul și să țineți pentru altă dată. Ce norocos sunteți că vă puteți îndrepta privirea spre cer fără să vă pârliti aripile! Ce norocos că vă puteți gândi fără groază la viitor!

Măinile ei începură să tremure.

-M-am uitat în sus, zise ea cu o șoaptă grăbită. Și am căzut mai mult decât v-ați putea imagina. Așa că nu-mi țineți predici. Tot ce vreau este să pretind că asta e de ajuns - că pot să mă mulțumesc cu resturile care îmi rămân.

El avu din nou acea senzație - a unei enorme bestii care se plimba închisă în cușcă. Voia să îi atingă obrazul, să îi ridice fața spre a lui. Voia să își șoptească faptul că totul va fi bine.

-Minnie, zise el în schimb.

Ea scânci.

-Nu-mi roștiți numele așa. Vă rog, Excelență. Dacă țineți cât de cât la mine – atunci pretindeți că flirtați. Dar nu o faceți cu adevărat.

-Minnie, repetă el în schimb. Cine ai fi dacă nu ți-ai dedica trei sferturi din atenție ca să ascunzi ce poți realiza?

Ea scutură din cap.

-Nu-mi spuneți să ridic privirea. Nu îmi cereți să vreau. Dacă o fac, nu voi supraviețui.

Vocea îi tremura. El credea aproape că ea era în pragul lacrimilor după sunetul vocii. Dar ochii îi erau uscați și limpezi și țintuiau pavajul.

În acel moment tânjea să o ia în brațe și să o țină lângă el, să o țină în siguranță de orice s-ar fi temut. Dacă ea ar fi ridicat privirea spre el măcar pentru o secundă, el ar fi sărutat-o și la naiba cu toți cei din preajma ei.

Dar ea nu o făcu. În schimb, păru să își adune acel calm nefiresc și grațios cu fiecare respirație.

-Marybeth Peters mă așteaptă la fântână, zise ea cu voce plată din nou. Îmi permiteți să mă retrag, Excelență?

Nu era o întrebare. El nu avea de ales.

Așa că o privi cum pleca, lăsând-o să se întoarcă în cușca ei în care să se plimbe încordată.

Capitolul 7

Când Minnie se întoarse acasă, strămătușile o întâmpinară la ușă, foarte agitate. Motivul entuziasmului deveni limpede când îi spuseră că Walter Gardley o aștepta în camera din față. Singur.

Gardley! Taman acum!

Minnie își puse mâna pe abdomen. Simțea de parcă un foc ar dogori înlăuntrul ei, de parcă el s-ar fi ațâțat de la toate lucrurile pe care le spusese ducele.

„Ești o femeie inteligentă, strălucită.“

„Ridică privirea.“

„Te vreau. Doamne, te vreau.“

Nu se putea duce la Gardley simțindu-se așa. Dar ea nu prea avea de ales. Dacă îi spunea să plece, el doar s-ar întoarce. Iar dacă nu o făcea...

Își netezi fustele și intră să îl vadă.

El se ridică atunci când ea intră în cameră.

– Iată-te, zise el, de parcă ar fi rătăcit-o, doar ca să descopere că se afla printre ghemotoacele de praf de sub divan.

Ea încercă să se convingă de faptul că el nu era chiar așa de rău. Era destul de chipeș, dacă stăteai să te gândești. Era doar cu câțiva ani mai mare ca ea și nu părea că o să-și piardă părul.

„Tu ești cea care se preface“, îl putea auzi pe duce șoptind în spatele ei.

– Domnule Gardley, se forță să rostească cu toată căldura pe care o putea aduna. Cum pot să vă ajut?

El îi aruncă o privire nonșalantă.

– Ei bine, Minnie, zise el. Mama mă îndeamnă să rezolv lucrurile. Am făcut ce e drăguț. O să dau proclamațiile de căsătorie duminica asta pentru o nuntă în decembrie.

El era așa de sigur de ea încât nici măcar nu se osteni să aștepte răspunsul ei. Își ajustă haina și se așeză din nou, înainte ca ea să apuce să ia loc.

- La mijlocul lunii cred că ar fi cel mai bine pentru noi.

„Cine ai fi dacă nu ți-ai dedica trei sferturi din atenție ca să ascunzi ce poți realiza?”

Era o prostie să compari pe mereu posibilul Walter Gardley cu ducele de Clermont, care era de neatins. Cu toate astea, Minnie nu se putu stăpâni să nu o facă. Gardley pălea la orice comparație. Era o urmă de burtă chiar deasupra cingătorii, vizibil când se așezase în felul în care se tolănise în scaun, fără să aștepte ca Minnie să se așeze mai întâi. Mai era și ce spusese despre ea. El o credea un șoricel tăcut care ședea acolo unde era pusă. Care nu s-ar plânge de amantele lui.

Dar apoi mai erau și lucrurile pe care el nu le făcea.

Nu îi făcea abdomenul să tresară. Nu o făcea să-și țină răsuflarea. Niciodată nu pretinsese să flirteze cu ea.

„Asta nu e doar simț al tacticii. Asta sună a antrenamente și a lecții de tactică.”

Era în joc întregul ei viitor. Nu putea să-și permită să fie irațională.

Orice femeie în situația ei trebuia să suporte imperfecțiunile unui partener. Un pic de burtă, câteva femei ca iubite – astea nu erau lucruri de care să te necăjești. El o voia pentru că avea impresia că ea ar fi patetic de recunoscătoare. Și nu se înșela. Era recunoscătoare. Era patetică. Nu era, oare?

- Nu, se auzi Minnie spunând.

Gardley ridică din umeri.

- Atunci după Crăciun – presupun că vrei să-ți petreci sărbătorile cu strămătușile? Bănuiesc că pot să fiu de acord cu asta.

Ea vorbise cu voce tare în răspuns la propria întrebare – Nu, nu era patetică. Dar rostirea acelor cuvinte îi aduse claritate acțiunii. El o voia pentru că avea impresia că era jalnică. Iar dacă se mărita cu el, avea să fie.

- Îmi permiteți să îmi aleg data propriei căsătorii? zise ea încet. Cât de permisiv din partea dumneavoastră!

El ridică privirea la asta.

- Permisiv? Să nu crezi că pentru că îți permit asta o să fiu un soț înțelegător. Nu voi fi, nici pe departe. Dacă încerci șmecherii cu mine după ce ne căsătorim, Minnie, te arunc în stradă. Și știm amândoi că nu ai unde să te duci.

Ea nu putea respira.

Doamne, nu putea respira.

Nimic din ce spunea el nu era o surpriză. Dar își imaginase că o căsătorie – chiar și cu un bărbat care îi făcea pielea să se încrețească – i-ar aduce siguranță și securitate. În mintea ei, căsătoria dura pentru totdeauna. Nu îi trecuse niciodată prin cap că altcineva ar vedea lucrurile diferit.

Dacă se mărita cu el, ar deveni doar mai disperată, nu mai puțin. Dacă adevărul despre ea s-ar afla, el ar da-o afară și nu ar ține cont de căsătorie.

Minnie își trecu mâinile peste fuste.

– Domnule Gardley, acesta a fost un nu la toată propunerea, nu doar la data căsătoriei. Vă mulțumesc, dar nu.

El se încruntă și își frecă fruntea.

– De ce ai zice nu?

După micul lui discurs, mai întreba?

– Credeți că sunt tăcută, umilă și obedientă.

Chiar și acum, vocea îi era joasă, abia suficient de tare cât să umple un colț al camerei.

El se mișcă, scaunul lui scârțâi tare. Ea simți cum se îneacă în zgomotul lui.

Gardley slobozi un mic râset forțat.

– Caracterul dumneavoastră feminin, Miss Pursling, este cea mai mare recomandare a dumneavoastră. El se aplecă spre ea. Să nu vă considerați slabă doar pentru că sunteți maleabilă.

– Domnule Gardley, nu mă ascultați.

– Femeia se apleacă asemenea unei sălcii în furtună, continuă el vorbind peste ea. Bărbatul se frânge ca un stejar. El se încruntă.

– Sau e vorba de fag? Da, asta e. În vântul puternic, bărbatul se frânge ca un fag. El se întinse după mâna ei. V-am ales, pentru că îmi veți înțelege necesitățile și cred că aveți abilitatea de a le executa.

Să se uite în sus? Nu, ducele de Clermont greșea. Ea trebuia să se uite în jos. Își permisesese să creadă că acest bărbat îi oferea o anume siguranță. Suferea de prea mult optimism, nu de prea puțin. Gardley o lămurise perfect că nu simțea nici un fel de loialitate față de ea. Unde era siguranța în asta?

- Asta e ridicol, zise Minnie. Femeile se frâng și ele asemenea fagilor. De ce, Dumnezeu, v-ați imagina că sunt așa de flexibilă când refuz să mă mărit cu dumneavoastră?

- Ref... Refuzați? El se încruntă. Nu puteți refuza. Asta a fost motivul pentru care...

El tuși și făcu o grimasă.

- Asta a fost motivul pentru care i-ați spus mamei dumneavoastră că mă curțați? termină Minnie propoziția pentru el. Că veți alege pe cineva care are aprobarea ei, care e așa de disperată încât nu va spune nu, chiar dacă nu vă osteniți să o curțați și să o convingeți?

El rămase tăcut. Nu era nici măcar suficient de bărbat ca să o privească în ochi și să recunoască. În cele din urmă, el ridică din umeri.

- Ce doriți? Să vă scot la plimbare de câteva ori?

Stevens încă o bănuia. Amenințarea dezvăluirii lui era la fel de mare ca și până acum. Dar dacă se mărita cu Gardley, ea nu era niciodată în siguranță. Realizarea asta o îngrozea mai mult ca niciodată. Pentru așa de mult timp, căsătoria i se păruse ca un talisman. Dar nu era de ajuns. Nu era sigură ce mai era de ajuns acum.

Se întinse și întoarse fața lui Walter Gardley spre ea. El nu o privea în ochi, și cum privirea lui se tot ferea de cicatricea ei, îl lăsă uitându-se la partea de jos a obrazului ei.

- Nu, zise ea încet. Nu mă voi mărita cu dumneavoastră.

El părea complet bulversat.

- Dar... dar... ce veți face? întrebă el.

- Dar ce vei face? întrebă mătușa Eliza nici treizeci de minute mai târziu.

Minnie ședea în salonul din față, cu mătușile așezate pe canapea în fața ei. Andrelele Elizei zornăiau ușor în timp ce tricota cu grijă o șosetă.

Caro o privea pur și simplu cu brațele încrucișate.

„Să știi mereu care e calea dinaintea ta.” Asta fusese una dintre regulile tatălui ei. De ce se agăța acum de ele, după tot ce îi făcuse el, nu știa să spună. Poate pentru că să le uite însemna că toată copilăria ei ar fi nu doar un rezultat al minciunilor, ci și falsă complet. Cu toate astea, Minnie scutură din cap.

- Vrem să fii fericită, zise Caro. Și nu ți-aș spune niciodată să nu ai ambiții. Dar șmecheria e să vrei doar o cantitate potrivită. Dacă aș tânji să fiu regina Angliei, vezi tu, n-aș fi niciodată mulțumită.

- Nu vreau să fiu regina Angliei, zise Minnie și își strânse brațele în jurul ei.

- Nu, nu, zise Caro zâmbindu-i cu tristețe. Tot ce vreau să spun este că ar trebui să vrei suficient cât să-ți întinzi brațele un pic. Mai mult decât asta ar însemna să te rănești singură.

Minnie se ridică.

- Nu l-am refuzat pe Gradley pentru că voiam prea mult. Nu a fost vorba că aș putea să gădesc ceva mai bun. A fost pur și simplu că nu puteam găsi ceva mai rău.

Caro încercă să-și înăbușe un oftat, dar nu reuși de tot.

- Gândiți-vă logic la asta, zise Minnie. Pentru că ar fi trebuit să o fac înainte. Dacă mă mărit cu cineva care vrea o soție tăcută și îndatoritoare, va renunța la mine dacă îmi descoperă trecutul.

Andrelele Elizei se opriră din zornăit.

Era periculos să vorbească despre asta, și ele știau că așa era.

„Ridică privirea.”

Dar nu o va face. Dacă se uita în sus, i s-ar părea că lângă ea stă un bărbat cu soarele sclipind în părul său blond în timp ce îi spune cât este de isteată.

- Ești tăcută, Minnie, zise Eliza. Nu vreau să îți înăbuși firea adevărată.

Tăcută, da. Vocea ei nu era făcută să se audă departe. Nu îi plăcea să atragă atenția asupra sa. Nu ar putea fi niciodată fericită, decât la marginea unei adunări. Dar îndatoritoare...

Aproape că îl vedea pe Clermont cu coada ochiului de parcă încă ar fi stat lângă ea. Avea ochi strălucitori și un zâmbet care îi încrețea la colțuri când o vedea. Ea se gândi la mâna lui cuprinzându-i încheietura înainte ca ea să poată lovi din nou canapeaua. La timpul bogat al vocii lui în timp ce stătea lângă ea și spunea...

„Te vreau.”

Ea scutură din cap. Dacă se întindea după soare, se ardea cu siguranță.

Voia doar un pic de siguranță.

- Bărbații caută tot felul de soții, zise Eliza în cele din urmă. Soții drăguțe și vivace. Bogate și indulgente. De viță nobilă și mândre.

Ea își mușcă buza.

- Nu vreau să te rănesc, Minnie. Dar e datoria mea să te fac să vezi adevărul. Nimeni nu caută o fată timidă și isteată, al cărei tată a murit la jumătatea sentinței sale de muncă silnică.

Minnie își cuprinse rădăcina nasului între degete, apăsând ca să încerce să facă durerea să dispară. Nu ajuta. Limitele vieții ei o apăsau ca zidurile unei închisori. Să se uite în sus? Cu pietre aspre sub picioare, să se uite în sus însemna să se poticnească.

- Înșiră ceea ce ești, zise Eliza, și întreabă-te ce bărbat te-ar vrea. „Te vreau.“ Dar nici Clermont nu o cunoștea.

- Alegerile sunt ale tale, intonă Eliza. Nu o să ți le furăm.

Nu. Ele nu îi furau niciodată alegerile. Ele doar indicau - blând, dulce, implacabil - că avea de la bun început foarte puține.

Lui Minnie îi tremurau mâinile. Singurul lucru cu care greșiseră era să îi permită să creadă că ar avea măcar o alegere în loc de zero alegeri.

Minnie nu vedea nici o cale înainte. Nu vedea nici un fel de viitor. Se simțea sufocant de oarbă.

Exista un singur lucru pe care putea să-l facă, și asta era să meargă în direcția în care pornise. Să evite ruina încă o săptămână, să se roage pentru adăpost, unde nu fusese până acum. Și asta însemna că avea nevoie de dovezi a ceea ce făcuse Clermont. Trebuia să facă pasul următor și să spere la un viitor.

Iar asta însemna...

- Măine mă duc la Londra, anunță ea.

Ochii mătușilor se făcură mari și clipiră.

Eliza se îndreptă de spate.

- Dar...

- Ai...

- E vorba de un serviciu?

Mătușile ei vorbiră de-a valma. Mâinile li se întâlniră pe canapea, între ele.

- Ai grijă, zise Caro. Am citit de înșelăciunile din ziar - *madame* fără milă care fac reclamă la serviciu bun, cu salariu excelent doar ca să...

- Nu îmi caut serviciu, zise Minnie. Aveți dreptate. Nu pot să privesc în sus. Nu pot să visez. Nu îndrăznesc să o fac. Pot doar să fac următorul pas înainte.

Caro se încruntă.

- Iar următorul pas e... Londra?

- Următorul pas înainte, zise ea, e să câștig jocul pe care-l joc. Iar asta înseamnă că trebuie să vorbesc cu niște vânzători de ziare. Mă voi întoarce în trei zile.

Strămătușile făcură schimb de priviri - priviri îngrijorate din cele care îi apăsau sufletul. Dar nu putea nici să explice și nici să cedeze. Și chiar dacă nu se cădea ca o tânără femeie de vârsta ei să călătorească singură cu trenul, nu era nici o debutantă care să trebuiască să dea socoteală pentru fiecare minut din zi.

- Ei bine, zise Caro în cele din urmă. Dacă asta crezi că trebuie să faci? Ai... bani?

- Da.

Ea avea banii de ouă. Deși era impropriu să spună asta. Când ajunsese la majorat, mătușile îi dăduseră responsabilitatea găinilor și îi alocaseră toți banii care îi aduceau ele. Un cadou, pentru că ar fi putut să îi păstreze pe toți. Dar nu fusese doar un dar de bani de la ele, ci și cadoul independenței. Era una pe care nu și-o prea puteau permite.

O lăsară pe Minnie să se ducă în camera ei și să se pregătească de drum. Dar, în loc să împacheteze, ea se trezi atrasă de un joc de șah pe care îl lăsase să zacă într-un cufăr din camera ei. Doisprezece ani trecuseră de când se uitase ultima oară la el și tot se apropie de el cu prevedere încruntată. Îngenunche în fața cufărului din lemn, dădu la o parte pânza care îl acoperea și desfăcu cataramele. Metalul opuse rezistență la mișcare, așa că trebui să împingă zdravăn cu palma ca să se deschidă.

Jocul de șah era pe fund, ascuns sub haine vechi și mai multe tăieturi din ziar, fragile. Iată-l. Piesele erau din fildeș și abanos, ambele straniu de familiare și ciudat de străine. Primele ei amintiri putea să strângă pionii în palmă și să îi ascundă complet.

Scoase tabla și apoi piesele din săculețul lor de catifea. Le puse pe masa ei de scris. După toți acești ani, tot nu trebuia să se gândească la cum să le aranjeze. Regina, regele și o suită de pionii care ar fi... Nu, nu ar fi nici măcar un pion. Ea devenise prea mică chiar și pentru asta.

Să aranjeze piesele o făcu să se simtă mai bine. Începutul oricărui joc era plin de posibilități. Orice se putea întâmpla. Toate alegerile erau deschise. Astăzi nu simțea absolut nimic. Se uită la piese și își dădu seama că nu se afla la începutul acestui joc, ci aproape de final. Acum erau brazde întregi pe tablă care nu erau de atins, piese care fuseseră furate, mișcări pe care nu le putea face niciodată.

Nu mai era aproape nimic rămas pe tablă. Cu toate astea, ea își scoase ochelarii, și-i puse și studie lucrurile.

– Există un punct în aproape oricare joc, îi spusese o dată tatăl ei, când victoria e inevitabilă. Când fiecare mișcare a ta îl forțează pe adversar să reacționeze, să își sape propria groapă.

Ce ciudat! Nu își mai amintea cum arăta, dar putea vedea tabla exact așa cum se prezenta ea în clipa aceea. Mătură piesele de pe tablă, lăsându-le doar pe cele care fuseseră acolo în momentul acela. Nebunul și calul ei, care țineau departe tura lui; regina ei în fața a doi pioni care serveau ca singura lui apărare fragilă împotriva atacului ei.

– Am ajuns în punctul acela? o întrebă el. Plănuiește lucrurile. Să știi întotdeauna care e drumul înainte.

Ea se uitase la tablă cu ochii mijiți – și apoi văzuse pentru prima dată. Putea să forțeze îndepărtarea pionilor lui. Ar putea fi îndepărtați cu nebunul și calul în timp ce tura intra să lovească regele de nicovala nebunului ei.

– Da, zise ea mirată. Suntem acolo.

– Atunci, la următoarea mișcare, când îți alegi piesa, dă-i un sărut. Așa, iubire.

Ea se întinse după nebunul ei. În amintirea ei, piesa era mare, mâinile ei grăsuțe. Nu putea să fi avut mai mult de șase ani atunci.

– De ce? întrebă ea.

– Tradiție a familiei Lane, zâmbi tatăl ei. Când l-ai împins pe adversar într-un colț, îi dai o sărutare ca să arăți că nu e cu supărare.

După asta, ori de câte ori jucau – când unul dintre ei se apropia de șah-mat – râdeau și spuneau că îi așteaptă un sărut chiar după colț. Ea voia să și-l amintească pe tatăl ei așa, pentru că alternativa era să și-l amintească așa cum fusese la final.

Să se uite în sus? Tatăl ei nu îi spusese doar să se uite în sus. El o învățase să zboare. Iar apoi, când ea ajunsese în vârful lumii, el o smulsese de pe cer.

Capitolul 8

Până la urmă fu nevoie de zile întregi pentru ca Robert să îl aducă pe Sebastian – în mare parte pentru că Violet, contesa de Cambury, recent devenită văduvă, insistase să vină și ea.

– În primul rând, îi spusese Violet, străpungându-l pe Robert cu privirea, am obosit să stau la conac în Cambridgeshire fără nimic de făcut. În al doilea rând, ai nevoie de cineva care să-l țină pe Sebastian în lesă.

Ea făcu un semn de cap spre acesta, iar Sebastian se strădui să pară nevinovat.

Era un oarecare adevăr în asta. Violet îl putea face pe Sebastian să se poarte frumos – și anume când voia ea. Violet era cu doi ani mai mare decât Robert și Sebastian. Crescuse pe domeniul învecinat de al lui Sebastian și până când fusese considerată prea mare ca să se joace cu băieți, ea îi însoțise în aventurile lor de vară.

Dar Robert avea mult mai multe amintiri cu Violet ciupindu-l pe Sebastian și trimițându-l să se cațare în copaci după ouă de ulii într-o criză de furie decât amintiri cu Violet făcându-l pe Sebastian să se poarte frumos.

– Și mai ales, zise Violet, pentru că mama ta mă place și dacă vrem să îi distragem atenția, o abordare din două direcții e cea mai bună. Sebastian poate să o alunge, dar eu o voi ademeni de la tine.

Dar Sebastian fusese cel care livrase ultimul imbold, după ce Violet dispăruse în acea primă seară.

– Uite, îi spuse el lui Robert. Ea e în doliu după un bărbat pe care l-a urât. Dă-i o șansă să iasă din casă.

Așa că Robert cedase – și adusesese asupra sa un anturaj de servitori și de cameriste și croitori, de mesaje trimise să rezerve camere la un hotel, pentru că Violet nu putea sta în apartamentul de bur-lac al lui Robert.

Trecură mai bine de patruzeci și opt de ore înainte ca Robert să se găsească împreună cu vărul lui, contesa de Cambury, nouă

servitori, două pisici și o bufniță pe platforma din Euston Square din Londra.

Servitorii erau ocupați să se lupte cu bagajele și să le urce în compartimentele care trebuiau și Robert folosi timpul ca să se plimbe cu vărul său. Era un pic de vânt, de ajuns ca să țină aerul de pe platformă destul de proaspăt și plăcut. Înțepătura tutunului aprins – asta era scuza lui Robert ca să nu stea în stație alături de Violet – contracara mirosul acru al frunzelor de toamnă.

El pășea alături de vărul său și toate miriadele sale de griji păreau să fi devenit mai mici.

– Deci, îi zise lui Sebastian, chiar se ocupă să creeze un fel de poziție pentru tine la Cambridge. Având în vedere ce au spus despre tine când erai student acolo, mi-aș imagina că era ultimul lucru la care te așteptai. Nu ai murit încă de șoc?

Sebastian îi aruncă o privire lungă.

– Știi că nu mai sunt student, da?

– Nu pretinde acum că te-ai maturizat.

Asta provocă un zâmbet buclucaș.

– Așteaptă numai până când o să refuz, zise vărul său. Asta va șoca pe toată lumea.

Robert clipi și se uită mai atent la bărbatul de lângă el.

Sebastian era cunoscut ca un farsor, dar munca și-o lua întotdeauna foarte în serios.

– O să refuzi?

– Mă tem că va trebui, zise Sebastian și își puse mâinile în buzunare. Chiar și Newton a trebuit să primească dispensă de la Carol al II-lea, pentru că nu credea în Trinitate. Oxford a devenit mai liberal, dar Cambridge...

El ridică din umeri.

– Încă e Evul Întunecat acolo. Insistă pe aderarea la doctrina Bisericii Anglicane. Jumătate dintre cercetătorii naturaliști mă doresc pentru că sunt de părere că fac treabă interesantă. Cealaltă jumătate crede că dacă sunt numit membru, mă va obliga să tac.

– Așa ar fi? se uită Robert la el. Nu te-am văzut niciodată făcând asta, pe nici un subiect. Și ești un necredincios? Ți-am citit toate lucrările, chiar și cele care mă depășeau, dar nu-mi amintesc să fi luat poziție pe subiectul ăsta.

Sebastian ridică din umeri.

- Nu ai auzit? Sunt un om de știință fără Dumnezeu, un apostol al lui Darwin.

- Nici măcar domnul Darwin nu e necredincios.

Sebastian nu răspunse la întrebare.

În schimb, ridică resemnat din umeri.

- Nu cred doar că speciile au evoluat, pot să dovedesc că trăsăturile sunt transmise de la părinte la copii într-o manieră științifică și de încredere. Nu prin grația unei ființe divine. Prin operarea unor principii naturale, simple. El îi aruncă lui Robert o privire. Dar asta mă face necredincios în ochii a jumătate din societate. Cine sunt eu să mă cert cu ei?

- Consider că e o întrebare retorică, pentru că tu te cerți cu ei la fiecare ocazie.

Sebastian zâmbi încântat și scutură din cap.

- Cred că doar îți place să fii un paria.

- Asta trebuie să fie, făcu Sebastian și ridică din umeri.

- Și ai reușit să îmi distragi atenția. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Crezi în Dumnezeu?

- Ți-am oferit un răspuns suficient pe care l-aș da oricui. Cred că e o rușine că domnul Darwin trebuie să dea socoteală cu privire la religia lui pe baza muncii pe care o face. Credința unui om ar trebui să fie între el și orice zeități venerează sau nu. Nimeni nu întreabă un dogar dacă are credință în Dumnezeu. De ce ar trebui să răspund? De ce ar trebui cuiva să-i pese.

Faima lui Sebastian venise foarte repede. Așa de repede încât încă mai era un șoc să descopere că Sebastian – cel cu mintea iute și gură spurcată, Sebastian Malheur, vărul lui și coconspiratorul de odinioară – devenise un om de știință renumit. Nu că Sebastian nu ar fi avut minte pentru asta, fusese dintotdeauna isteț și iute. Era doar mai ușor să-și vadă vărul ca pe farsorul care fusese în copilărie decât ca pe un adult serios cum era acum.

- În afară de asta, zise Sebastian, e mult mai distractiv să zgândări pe toată lumea. Pentru că refuz să răspund la întrebare, toate babele sunt șocate și mă taie de pe lista lor de invitați.

Poate că asta era pentru că Sebastian nu devenise într-adevăr un adult serios. Lui Robert îi fusese dor de el.

Conducătorul trenului fluieră și oamenii începură să urce în tren. Robert și Sebastian așteptau la capătul platformei pentru

ca prima mulțime să se disipeze și apoi se întoarseră. Trecură de vagoanele de bagaje, apoi de cabinetele de clasa a doua, în drum spre locurile lor.

Dar în timp ce treceau de un vagon, Robert clipi. Nu putea să fi văzut... Se întoarse iute și se duse înapoi.

– O, făcu Sebastian, mergi în direcția greșită.

Robert îi făcu semn cu mâna să-l lase în pace. Avusese cea mai stranie iluzie când trecuse pe acolo – că femeia pe care o văzuse cu coada ochiului nu era alta decât Miss Pursling.

Nu se putea.

Când ajunse în dreptul ferestrei, văzu că ochii nu-l înșelaseră. Femeia își ridică privirea din cartea pe care o citea ca să se uite pe fereastra de pe partea cealaltă. Soarele sclipea prin praful adunat pe fereastră, iluminând nasul pe care îl știa așa de bine – și buzele.

Miss Pursling ședea în acel compartiment. Stătea acolo tot drumul spre Leicester, timp de mai multe ore, fără cineva cu care să poată vorbi. Asta dacă nu...

Violet apăru și ea pe platformă ca să dea ordine hamalului.

Robert o bătu pe umăr.

– Violet, zise el, aș putea să-ți împrumut camerista?

Ochii lui Violet se mijiră bănuitori.

– Să îmi împrumuți camerista? Nu, nu poți să o împrumuți pe Matilda. Pentru ce ai avea nevoie de ea?

– Eu... Încercă să nu e uite în direcția lui Miss Pursling. Ah.

– E o femeie, zise Sebastian intervenind. Poți să-ți dai seama după expresia de anticipare agitată de pe fața lui – e o femeie.

– O? Violet se uită în jur cochetă. Este... Nu. Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc.

Violet era în stare de o privire sfoasă în jur. Dar Sebastian își întinse gâtul, privind dintr-o parte într-alta cu mișcări exagerate.

Robert gemu.

– Oprește-te, oprește-te. Trebuie să fii așa de evident?

– Știam eu că e o femeie! exclamă Sebastian triumfător. Îl facem să se jeneze – așa că trebuie să fie o femeie.

Doar cu o clipă în urmă, Robert se gândise cât era de minunat să fie în preajma unor oameni care să îl înțeleagă. Nu mai credea asta. Obrajii i se înroșiseră.

- Dacă admit că e o femeie, o să încetezi să te holbezi și te prefaci că ești om normal?

Violet își trase nasul.

- Tot nu înțeleg ce are o femeie de a face cu faptul că ai nevoie de Matilda.

- Călătorește singură într-un compartiment de clasa a doua, admise Robert. Vreau să stau cu ea.

Afirmația asta fu întâmpinată de o tăcere rigidă. Sebastian se uită la Violet; Violet se uită la Sebastian. Cei doi ar fi putut la fel de bine să ridice din sprâncene a acuzare.

- Ești interesat de o femeie care călătorește cu clasa a doua, zise Sebastian în cele din urmă.

Violet îi oferă o privire aproape identică.

- Ești interesat de o femeie care călătorește cu clasa a doua și interesul tău e așa de mare încât îți pasă de reputația ei.

Sebastian își frecă mâinile de încântare.

- O, zise el fericit, mamei tale o să-i placă mult asta.

- Urăsc când voi doi faceți asta, bombăni Robert, ceea ce era o minciună.

De regulă îi plăcea când vorbeau așa, gândurile lui Violet așternându-se peste cele ale lui Sebastian și făcând un maldăr dizgrațios din conversație. Trebuia să scape de ei înainte ca ei să spună ceva îngrozitor.

Violet se uită la el.

- Ei bine, îmi pare rău, Robert, nu poți să-mi împrumuți camerista.

- Dar...

- Dar, zise ea și-și frecă iute mâinile, sunt bucuroasă să te însoțesc chiar eu.

Robert înghiți în sec. Încercă să-și imagineze cum ar putea să poarte o conversație cu Miss Pursling în timp ce contesa de Cambury privea cu interes avid.

- Clasa a doua, zise Sebastian. Nu am călătorit niciodată la clasa a doua. Asta o să fie distractiv.

Robert tuși zdravăn în pumn.

- Nu, nu voi amândoi. Categoriec nu amândoi.

- Ai nevoie de amândoi, zise Sebastian. Sunt patru locuri. Dacă o iei doar pe Violet, altcineva ar putea veni și s-ar așeza în

compartiment cu voi. Sunt patru locuri. Cu siguranță nu ai vrea să rămâi fără șansa de a face conversație.

- Dar...

- Mă cunoști, zise Sebastian. Sunt discreția personificată.

- Ba nu ești. Ești exact opusul.

Sebastian rânji.

- Sunt priceput să te tachinez doar când nu e nimeni prin preajmă să mă audă. Și, în afară de asta, dacă nu ștezi lângă această femeie misterioasă, o să mă duc eu lângă ea. Cred că am văzut unde stătea.

Era condamnat. Ar fi fost aproape mult mai simplu să plece și să nu vorbească deloc cu ea. Dar...

Se uită înapoi spre compartimentul ei. Ea se uita pe fereastră, în zare, dincolo de gară, iar degetele îi erau lipite pe sticlă. Nu se uita la nimeni; se uita în depărtare, dincolo de coloanele gării, de parcă obiectul dorului ei era undeva foarte departe.

- Să nu spuneți nimic jenant, zise el.

- Cine, eu? făcu Sebastian. Ar fi contraproductiv să o fac. Nu studiez comportamentul uman, dar ca o chestiune științifică, nu trebuie să intervii atunci când observi ritualurile primitive de împerechere...

O, Doamne. Asta avea să fie îngrozitor. El nu ar fi trebuit să spună nimic.

- Vorbesc serios, zise Robert. Dacă veniți amândoi, nu vreau să aud nici un sunet de la voi. Nici un cuvânt toată călătoria.

- Serios? zise Violet. Știi că poți avea încredere în mine să fiu circumspectă.

- Nu sunt îngrijorat din cauza ta, zise Robert, ceea ce într-un anume fel era adevărat. Sebastian?

- Poți să fii sigur că nu îmi voi încălca jurământul tăcerii până nu îmi dai permisiunea, altminteri, mi-ar fi în joc sufletul nemuritor.

O promisiune mai puțin grandilocventă ar fi inspirat mai multă încredere. Mai ales de la Sebastian, care refuza să admită dacă plecă fruntea și speră - cu ardoare - că asta nu va ieși așa de prost pe cât se temea.

Conducătorul tocmai anunța lumea să se imbarce pentru trenul care pleca din Euston Square, iar Minnie se ascunsese în

compartimentul ei de clasa a doua. Compartimentele erau aproape goale, iar ea își trăsese gluga mantiei în sus ca să-i acopere fața. O privire de profundă dezaprobare alunga de regulă orice potențiali companioni de călătorie în compartimentele următoare.

Așa că atunci când mânerul se scutură, ea afișă o expresie încruntată, neprimitoare pe fața. Balamalele scârțâiră, ușa se deschise și o femeie păși în compartiment.

Nu era doar o femeie, era o lady. Era îmbrăcată în cenușiul întunecat al doliului, cu panglici și funde de un violet așa de palid că erau aproape lipsite de culoare. Minnie nu avu nevoie să vadă șirurile de perle de la manșete ca să știe că femeia era bogată și importantă. Ar fi ghicit și după faldurile îngrijite și volanele rochiei și materialul în cantitate generoasă care se legăna în jurul ei, iar croiala rochiei era clar că fusese perfecționată în numeroase vizite la modistă.

Ce făcea o femeie ca ea aici, într-un compartiment de clasa a doua?

Se încruntă, se uită la bancheta din fața lui Minnie, bătând-o ușor, de parcă nu era sigură de faptul că era așa de tare cum părea. Ridică apoi resemnată din umeri.

Înainte ca ea să se poată uita la Minnie, un domn – un gentleman, după cum se părea, cu pantaloni călcați și cu dungă, veston roșu, peste care purta o haină lungă de călătorie – băgă capul înăuntru.

– Cobber a pierdut din nou căruciorul, zise el. Iar Matilda spune că hamalul insistă să îți încarce al doilea cufăr la fund, indiferent ce scrie pe el.

– O, la naiba! zise femeia.

Bărbatul nici nu clipi la înjurătura ei. Se dădu pur și simplu la o parte și o lăsă să iasă pe ușă.

În mod ciudat, gentlemanul – cu părul și cu ochi negri – se uită la Minnie. Era probabil prea târziu să îi alunge pe oamenii ăștia, dar tot se încruntă la el.

Ca răspuns, el îi făcu cu ochiul.

– Clasa întâi e în direcția aceea, zise ea și îi arătă.

El ridică din umeri, își aruncă haina grea pe un alt loc și apoi o urmă pe femeie.

Deci tot va avea tovarăși de călătorie până la urmă, unii ciudați, după cum se părea.

Ușa se scutură din nou. Ea ridică privirea, așteptându-se să îi vadă pe acești străni tovarăși de călătorie, dar nu. Inima i se prăbuși. Măinile i se încinseră brusc.

– Miss Pursling, zise ducele de Clermont. Cât de încântător să vă revăd!

Ultima oară când îl văzuse, el îi spusese să se uite în sus. Ea chiar voise să o facă. Iar apoi...

Apoi descoperise că avea chiar mai puține opțiuni decât presupusese inițial. Să se uite la el o făcea să vrea să uite totul. Sperase că va putea să-și scoată din minte acele dorințe pentru totdeauna, dar la vederea lui, amintirile se întorceau neabătute, așteptând la suprafața pielii ei, revenind la viață cu fiecare respirație care ieșea de pe buzele ei.

„Te vreau.“

Acele cuvinte îi cuprinseseră imaginația și, chiar dacă mintea ei știa că nu se întâmplase niciodată nimic între ei, pielea ei nu părea convinsă. Era cuprinsă de fiori la vederea lui. Se uită în jos.

– Aveți o călătorie plăcută? întrebă el și puse o sacoșă pe raftul de deasupra și se așeză în fața ei.

– Da, zise ea un pic cam rigid. Am fost la un fabricant de hârtie din Londra ca să aflu de unde vă aprovizionați cu materiale.

Ea aruncă vorbele spre el ca să știe cum stăteau – cât de departe putea ea să-i împingă.

El își încreți nasul.

– Un raport despre progrese, făcu el bucuros. Vedeți, chiar am avansat în ochii dumneavoastră. Ce drăguț!

Apoi îi zâmbi.

Nu era loc de el și de dorințele lui în viața ei. Nu era loc sub nici o formă. Din fericire, ușa se deschise din nou și femeia cu bagajele impresionante își făcu din nou apariția.

– Robert, zise ea, nu putem pleca încă. Mi-au rătăcit o valiză și conductorul amenință că va pleca oricum. Ce contează dacă întârzie trenul? Trebuie să îi oprești pentru că stratagemele mele nu o să mai țină prea mult.

– Stratageme? Ducele de Clermont se îndreptă de spate și vocea îi deveni mai întunecată. Ce ai făcut?

Femeia îi arătă un fluier placat cu argint.

– Al conductorului, zise ea simplu.

Ducele se holbă la ea, apoi gemu și își frecă fruntea.

– O, Doamne.

Își atinse pălăria și se întoarse spre Minnie.

– Așteptați. Mă întorc imediat.

Ușa se închise din nou și ea rămase iarăși singură. Minnie se gândi scurt dacă să schimbe compartimentele. Dar dacă o făcea, el ar găsi-o din nou. În afară de asta, conductorul îi bifase biletul pe locul acesta și ea nu era sigură că își va aminti dacă se muta în alt compartiment.

Următoarea tentație apărură pe dată. El își pusese geanta pe scaunul de lângă ea. O singură cataramă de metal o despărțea de hârtiile lui. Hârtiile lui care îl puteau condamna.

Trebuia să importe hârtia de fluturași de undeva. Poate că avea o chitanță sau un bilet în geantă.

Dar... ar însemna o încălcare teribilă a intimității.

Și ce ar face chiar dacă ar găsi ceva? Cuvântul lui împotriva cuvântului ei tot ar lăsa-o ruinată. Ea analiză chestiunea pe față și pe dos până când trecerea timpului rezolvă chestiunea pentru ea.

Ușa se deschise. Era ducele. El se uită la geantă și apoi scutură din cap.

– Serios? făcu el. Nu ați umblat în ea.

– Serios, scrâșni Minnie din dinți. Nu am umblat în ea.

– Dar nu sunt eu dușmanul? Nu suntem în război?

– Nu știu cine sunteți. Cu siguranță nu știu ce facem. Ea își încreți nasul. Dar aș avea mari greutăți să dovedesc proveniența unor astfel de hârtii. Chiar dacă aș găsi un teanc de pamflete radicale în geanta dumneavoastră, ce aș putea să fac? Să le duc și să i le arăt magistratului? N-aș avea dovezi că au fost ale dumneavoastră.

El luă geanta și se uită la ea.

– Mă surprindeți de fiecare dată. Trebuie să-mi reamintesc că orice puneți la cale va fi gândit mult mai temeinic decât orice altceva aș contempla eu.

El desfăcu catarama de piele și scoase un teanc de hârtii.

– Iată, dacă ați fi cercetat geanta, ați fi găsit asta. Am scris-o pentru dumneavoastră oricum.

El îi întinse o hârtie.

Minnie nu o luă.

- Ați spus că sunteți îngrozită de viitor, așa ați spus ultima dată când am vorbit. Vreau un armistițiu. Asta e cea mai bună ofertă a mea.

El îi zâmbi și, o, Doamne, ea simți forța zâmbetului lui până în vârful degetelor de la picioare.

Se întinse și apucă foaia cu grijă. Avea dreptate, scrisoarea avea numele ei trecut în partea de sus.

- Pace pentru restul călătoriei?

- Nu știu...

- Câteva ore, Miss Pursling. Asta e tot ce vă cer.

Zâmbetul lui deveni strâmb.

- A, ceilalți doi pasageri...

Ușa se deschise și el făcu o grimasă, încrucișându-și brațele peste piept.

Cele două persoane de mai devreme intrară din nou. Ochii celeilalte femei se opriră asupra lui Minnie și ea își miși ochii suficient cât Minnie să-și dea seama că această femei calmă și impresionantă auzise ceva despre ea de la duce. Suficient cât să observe rochia simplă a lui Minnie, cicatricea de pe obraz și să-și încline capul într-o parte. În spate stătea domnul care îi făcuse cu ochiul, cu părul său negru și cravata albă.

Ducele de Clermont zâmbi cam trist.

- Ăă, făcu el și-și mușcă buza, da, Violet, Sebastian, permiteți-mi să vi-o prezint pe Miss Pursling? Miss Pursling, aceasta este Violet Waterfield, contesă de Cambury.

- Mă bucur, desigur, zise contesa cu o voce care sugera fix contrariul.

- Iar în spatele ei se află domnul Sebastian Malheur.

Minnie uită să mai fie tăcută. Rămase cu gura căscată.

- Acel Sebastian Malheur? se trezi exclamând. Cel care a scris acea apărare pasională a domnului Darwin?

Dumnezeule. Dacă poveștile despre el erau măcar de departe adevărate, el era un adevărat destrăbălat. Se zvonea și că nu era doar un dizident religios, ci chiar ateu. Un afemeiat. Un cuceritor. Dar domnul Malheur ridică pur și simplu din umeri și duse două degete la buze într-un gest exagerat.

- Da, făcu ducele după o pauză ușor afectată. E exact acel individ needucat. Toate zvonurile pe care le-ați auzit sunt adevărate. De asemenea, mai e și vărul meu.

Ducele oftă prelung.

- Ei bine, voi doi ați face bine să intrați și să stați jos, zise el în cele din urmă. Nu e ca și cum ați putea înrăutăți lucrurile.

Minnie nu avea habar la ce se referea el, dacă vorbea despre ei sau despre ea. Dar cei doi intrară în compartiment. Fără să spună vreun cuvânt sau măcar să se uite la Minnie, se așezară pe locurile lor.

Capitolul 9

Afară se auzi un fluier.

Trenul se cutremură în timp ce uşile se scuturară pe toată lungimea lui. Iar Robert aşteptă nefericit pentru ce ştia că va urma.

Pentru moment, totul părea bine. Violet băgă mâna în geanta ei şi scoase nişte lână şi nişte andrele de tricotat. Sebastian şedea şi se uita ţintă înainte, fără să spună nimic.

Miss Pursling îşi ţinea privirea aţintită pe scândurile din lemn care compuneau podeaua. Pusese scrisoarea în buzunar şi nici măcar nu atinsese materialul. Trenul se puse în mişcare, legănându-se dintr-o parte în cealaltă, iar ea tot nu zise nimic.

Pe Robert asta nu ar fi trebuit să îl surprindă – ea făcea asta de fiecare dată când o vedea –, dar Violet ridică privirea spre el şi apoi spre Miss Pursling. Sprâncenele ei se ridicară într-o expresie de confuzie. Schimbă o privire îngrijorată cu Sebastian.

– Deci, zise Robert, Miss Pursling, veniţi de la Londra?

Miss Pursling se uită la el şi apoi îşi feri privirea.

– Da, Excelenţă.

– Ce v-a dus acolo?

Ea îşi înclină capul ca să nu existe nici o şansă să îi poată întâlni privirea.

– Am avut ceva de rezolvat, Excelenţă. De natură personală. Dacă așa arăta pacea... Robert oftă.

Nu putea să vorbească despre pamflete. Nici Sebastian şi nici Violet nu ştiau de ele pentru că nu aveau protecţia de care se bucura Robert, iar el prefera să ţină lucrurile așa. Tăcerea se lăsă în compartiment, iar ce părea o tăcere amiabilă între doi dintre călători devenise ciudată între patru călători care se priveau în tăcere. Asta avea potenţialul de a deveni cea mai dureroasă călătorie cu trenul din istorie.

- Deci, încercă el din nou. Comisia pentru Igiena Muncitorilor. De ce vă interesează subiectul.

Ea își înclină capul ușor și se uită la el. Buzele i se subțiară de parcă și-ar fi reținut un zâmbet.

- Pentru că, zise ea, igiena e importantă. Nu credeți, Excelență?

- Sigur că da, dar multe lucruri sunt importante. Toți facem diverse alegeri despre cum ne petrecem timpul. Violet face voluntariat la Grădina Botanică din Cambridge, probabil pentru că îi plac plantele. Sebastian...

Sebastian ridică privirea cu o expresie interesată pe figură.

- Da, zise Miss Pursling, mi-ar plăcea să aflu cum își petrece domnul Malheur timpul.

- Ah...

Chiar și o descriere clinică a muncii lui Sebastian era suspectă în companie mixtă.

- Pentru că am auzit, zise Miss Pursling, că a amenințat că va institui un program de procreare umană la facultatea din Cambridge ca să își dovedească teoria despre moștenirea sexuală a trăsăturilor.

Da. De asta era dificil să vorbească despre ceea ce făcea Sebastian. Pentru că, pentru a face asta, trebuia să spui „moștenire sexuală“ fără să roșești – ceva ce Miss Pursling reușea să facă anormal de bine.

Sebastian o fixă cu o privire foarte serioasă, iar Robert își aminti, destul de târziu că vărul lui avea un talent aparte de a fascina femeile. La ce se gândise, oare, când îl adusese în apropierea lui Miss Pursling? Până la finalul călătoriei, avea să fie fascinată.

De fapt, era deja probabil fascinată.

Dar Sebastian ridică din umeri încă o dată, duse mâna la gură într-o manieră exagerată, iar apoi făcu o plecăciune și un gest spre Robert.

Robert traduse asta prin: „Îmi pare foarte rău, dar cum i-am promis vărului meu că nu voi scoate o vorbă, acum trebuie să-l fac de răs cât de bine pot prin gesturi“.

- O, pentru numele lui Dumnezeu, bombăni Robert și-și apăsă degetele pe frunte.

Trenul scârțâi când intră într-o curbă.

Sebastian scutură din deget spre el într-o invocare de rușine și apoi făcu un gest de înainte și înapoi cu mâna, fără să invoce absolut nimic.

- Sunteți... rănit? Bolnav? ghici Miss Pursling. Nu puteți vorbi dintr-un anume motiv?

Chipul lui Sebastian se luminează și el arată cu un deget spre ea.

- Ați încercat ceai? întrebă ea. Cu miere - este foarte bun pentru gât.

Un alt gest fără sens din partea lui Sebastian - acesta cu brațele aruncate în sus spre ceruri și apoi lăsate iute în jos.

- Măcar străduiește-te să nu mă lovești în față, Sebastian, zise Violet. Și, pentru Dumnezeu, știm amândoi că Robert nu a vorbit literal. Voia doar să nu îl facem de râs - dar tu reușești asta foarte bine și fără vorbe.

Ochii lui Miss Pursling fugiră de la unul la celălalt. Dacă exista o femeie care să înțeleagă ce se vorbise, ea era aceea. El își imagina deja cum ea reconstruia în minte ce trebuie să le fi spus celorlalți doi.

Simți cum i se încing obrazii.

- Ai putea foarte bine să vorbești, zise Robert morocănos.

- Știam foarte bine la ce te-ai referit, zise Sebastian. Dar am găsit întotdeauna că cel mai repede poți face pe cineva să renunțe la pretenții absurde dacă iei fiecare poruncă *ad literam* și să te conformezi flagrant.

- Nu e prea târziu să te arunc din compartiment, zise Robert.

Trenul se legăna încolo și înapoi, mișcându-se pe șine.

Nu ajunsese încă la viteza maximă - la urma urmei, abia dacă ieșiseră din Londra.

- Vedeți, zise Sebastian către Miss Pursling, vărul meu tocmai și-a dat arama pe față: neiertător, crud și violent.

Robert se strădui foarte tare să nu geamă și nu era sigur dacă reușise.

- A, și în treacăt fie spus, i se adresează Sebastian lui Minnie, nu am amenințat să creez un program de procreare umană la Cambridge ca să îmi dovedesc teoria. În primul rând, nu poți dovedi o teorie în acel sens al cuvântului. În al doilea rând, povestea aceea a fost mult exagerată la repovestire. Am observat pur și simplu că

poți folosi principii simple ca să stabilești clar că soția unui anume aristocrat...

- Ha, da, interveni Robert în conversație înainte să se ajungă prea departe. Poate că există niște lucruri despre care ne-am bucura cu toții să nu fie discutate.

- Vă rog să îl iertați pe vărul meu, zise Sebastian și ridică încet din umeri, pentru că e cam pudic. Dar, scuzele mele, m-am băgat peste încântătoarea voastră conversație. Vă rog, continuați cu orice vă spuneți unul altuia.

Zise și se lăsă pe spate.

- Într-adevăr, făcu Violet. Nu ne băgați în seamă. Nici nu suntem aici. Puteți fi siguri că dacă vreți să vorbiți despre secrete, nu voi repeta nici unul. Se știe că sunt de încredere.

- E adevărat, interveni Sebastian. Contesa de Cambury este ca o gaură neagră, adâncă - secretele intră, dar nici unul nu mai iese.

- Sebastian, făcu Violet tricotând calmă cu andrelele ei, nu e nici politicos și nici respectuos să îi spui unei femei că nu o consideri altceva decât o gaură.

Miss Pursling se înecă și apoi tuși, iar Robert se făcu mai mic pe locul lui, dorindu-și să nu își fi pus pălăria pe raftul de deasupra capului. Avea nevoie de ceva cu care să-și acopere obrazii care se înroșiseră violent. Nu ar fi trebuit să-i lase pe nici unul dintre ei în preajma ei, iar dacă vor continua în felul ăsta, el nu avea să-i ierte niciodată.

Chipul lui Violet era impasibil, iar ea continuă să tricoteze.

Sebastian flutură din mână.

- Îmi cer iertare, contesa este, desigur, cea mai dulce floare a feminității.

„Taci din gură, taci din gură.“

Din fericire, Sebastian nu duse scuzele mai departe de atât.

Violet păru să accepte asta fără nici un comentariu.

- Nu mă băgați în seamă, zise ea. De fapt, nu ne băgați pe nici unul în seamă.

Ea clipi și își ridică andrelele în față, de parcă ar fi înălțat un zid.

- Cred că am început prost conversația, zise Robert în cele din urmă.

De fapt, dacă conversația fusese animată, atunci cel mai bun și milos lucru pe care puteai să-l faci era să o duci în spatele hamburului și să o împuști.

– Serios? făcu Miss Pursling privind pe fereastră.

– Am crezut că poate dacă putem să vorbim cinstit unul cu celălalt într-o după-amiază, atunci am putea...

– O, să nu-l credeți niciodată când vorbește așa! îl întrerupse Violet pretinzând în continuare că se concentra asupra tricotatului. El ar putea să îi dea înainte cât vrea despre dreptate și egalitate, dar e singurul care refuză să se joace de-a prințesa.

Zâmbetul lui Robert părea cam chinuit. Țsta era exact lucrul de care se temea. Să împuște conversația? Voia să o lovească în cap și să o arunce într-un mormânt necunoscut.

Miss Pursling se uită la cealaltă femeie cu sprâncenele ridicate a confuzie.

– Să se joace de-a prințesa?

– Da, zise Violet. O făceam când eram mici. Verile, tatăl lui pleca în vizite și îl lăsa pe Robert cu sora lui – mama lui Sebastian. Eu, Robert și Sebastian jucam un joc care se chema „Cavaleri și dragoni” și pe care eu îl numeam „extrem de plicticos”. Ei erau cavaleri, dar eu trebuia să stau și să fiu prințesă și să aștept ca ei să mă salveze.

– Înțeleg.

– Așa că, într-o bună zi, continuă contesa senină, în timp ce tot atacau și se prefăceau că se luptă cu dragonul, eu am scris un bilet că am fugit de acasă să mă fac actriță.

Sebastian pufni.

– Cred că ai adăugat și că intenționei să îți oferi mai întâi virtutea unui întreg grup de bandiți.

Contesa nu păru deloc ofensată de remarcă.

– La momentul respectiv nu aveam habar ce însemna asta, dar guvernanta mea mă avertiza mereu să îmi păzesc virtutea cu prețul vieții. Părea cea mai rea amenințare la care mă puteam gândi.

Miss Pursling se aplecă în fața cu un zâmbet pe chip. Ea își ridică privirea spre Violet.

– Ce au făcut vajnicii dumneavoastră cavaleri când au descoperit fuga?

– Au decis că e de datoria lor să mă vâneze și să mă dea hrană dragonului drept pedeapsă.

Violet se încruntă la dezastrul pe care îl făcea din tricotaj și apoi începu calmă să desfacă ultimul rând.

- Nu au reușit. În orice caz, jocul a fost mult mai amuzant.
- A fost implicat și niște noroi, zise Sebastian.
- După aceea, continuă Violet, am stabilit că era foarte nedrept față de mine să fiu de fiecare dată prințesa. Așa că am dat cu banul. Dar Robert nu voia să fie niciodată prințesa – nici măcar când era rândul lui.

Contesa se încruntă spre Robert și el pretinse că se uita în altă parte.

- O monedă are două fețe, zise el. Nu aveai cum să îmi aloci mie o față.

- Cu excepția...

Robert ridică mâna.

- Acum nu e momentul să discutăm despre metode prin care datul cu banul poate să fie echilibrat între trei persoane. Ajunge să spunem că așa fi fost o prințesă foarte nereușită.

- Înțeleg, zise Minnie încetișor.

- Ba nu înțelegeți, interveni Sebastian. Vă gândiți că Violet ar putea fi o prințesă rezonabilă. Dar ea era exact așa când era mică – drăgălașă și aranjată pe afară și un mic diavol când nu erau adulți prin preajmă. Pare doar respectabilă. Nu știu cum o făcea, dar eu și Robert ne întorceam mereu acasă acoperiți de noroi și Violet arăta proaspătă ca o zi de primăvară.

- Există un lucru minunat care se numește apă, replică Violet. Băieții nu par să știe de existența ei.

Ea îi aruncă lui Minnie o privire peste andrele.

- Igiena e importantă.

Miss Pursling zâmbi și își plecă privirea.

- În trecut fie spus, trebuie să vă informez, de dragul demnității mele, Miss Pursling, făcu Sebastian, că mi se spunea prinț. Nu prințesă.

- Îți spuneai singur prinț, zise Robert. Noi restul îți spuneam prințesă. Nu are sens altminteri. Dragonii vor să devoreze prințese. Nu le pasă de prinți.

- Ai multe de învățat despre dragoni. Gândește-te numai: de la tauri avem mai mult carne decât de la vaci. E bine cunoscut faptul că masculul speciei produce mai multă carne.

- Credeam, zise Miss Pursling, că nu mâncăm vacile, pentru că preferăm să le ținem pentru lapte.

Nu argumentul ăsta. Cu ăsta putea ajunge în iad. Robert se lăsă pe spate și așteptă momentul inevitabil în care Sebastian o va șoca pe Miss Pursling.

Sebastian îi făcu cu ochiul lui Miss Pursling.

- Dragonilor le place brânza.

- Dar dragonii nu pot mulge prințese, răspunse Miss Pursling. Nu au degete opozabile.

Sebastian ridică privirea.

- Foarte isteț și aproape că ați avea dreptate. Dar dragonii au minioni. În orice caz, e foarte clar că femela rasei umane are carne inferioară. Sunt pricopsite cu depozitele alea nefericite de grăsime în față și în spate. În vreme ce flancurile de carne de mascul sunt macre, moi și succulente.

El demonstră asta ridicându-se și punând o mână pe turul pantalonilor.

Contesa își dădu ochii peste cap.

- Cu cât vorbim mai puțin despre carnea de mascul, cu atât vom fi mai fericiți. În afară de asta, am crezut că îți plăceau acele nefericite depozite de grăsime din față. Petreci suficient timp...

Robert tuși destul de tare.

- Preferințele mele sunt irelevante, reuși Sebastian să rostească destul de îngâmfat. Eu nu sunt dragon.

- Adevărat, făcu Robert. Ești un păun - care își prezintă penajul în fața femelelor speciei.

- Dacă funcționează..., zâmbi Sebastian și își întoarse capul ca să privească la penele imaginare din spatele său. Și da, este una dintre trăsăturile mele mai reușite, mulțumesc frumos.

Contesa slobozi un oftat de capitulare.

- Iarși vorbim de posteriorul lui Sebastian? Nu are alte părți ale corpului?

Acela fu momentul în care Robert își dădu seama că Miss Pursling nu se uita în podea și nu o mai făcuse de ceva vreme. Avea un zâmbet mic pe față și se uita de la unul la altul cu ochii rotunzi de uimire și obrazii rozii.

Robert arătă cu degetul spre Sebastian.

- Vedeți? făcu el acuzator. Știam că o să o faci. M-ai momit să ajung aici, așa ai făcut. Nu o să mai cred niciodată un cuvânt din ce spui.

- Să-ți fie de bine, făcu Sebastian cu o plecăciune. Toată aceea stânjeneală... Se cutremură prefăcut... să îmi primesc mulțumirile mai târziu.

- Ah, vă urăsc pe amândoi.

De regulă, îi plăcea să-și treacă timpul așa, ascultându-și prietenii cum își aruncau mingea conversației unul altuia ca niște pisici nebune. Dar Miss Pursling avea să creadă că era nebun pentru că petrecea timp cu ei doi. La naiba, el era și înrudit cu Sebastian. Veri primari. La fel de bine putea anunța că avea o ramură întregă a familiei la Bedlam, la spitalul de nebuni.

- O, Doamne, zise Sebastian, nu ar fi trebuit să spunem nimic din toate astea?

- Sigur că trebuia, zise Violet. Am menționat anume că el nu a vrut să fie prințesă. Asta îl face bărbat adevărat. Credeți că e bărbat adevărat, Miss Pursling, sau nu?

- Cred că e foarte important să nu comentez, zise Miss Pursling cu privirea în pământ, dar cu ochi sclipitori.

- Știți, făcu Sebastian, trebuie să obiectez la genul ăsta de logică. E nevoie de încredere de sine foarte mare ca să joci rolul de prințesă. Poate că l-am făcut să pară nesigur.

- Poate, zise Violet mult prea tare, că dacă nu menționăm asta, ea nu va observa.

Miss Pursling zâmbi.

- Nu mă băgați în seamă, zise ea și își lăsă privirea în pământ. Eu nu observ niciodată nimic.

- Ei bine, atunci, zise Violet pe tonul ei de totul e bine, când se termină cu bine. Nu văd ce motiv ai avea să fii supărat. Încetează să mai stai îmbufnat, Robert.

Robert își închise ochii, înfrânt.

Când trenul se opri, el așteptă până când Sebastian își luă lucrurile și plecă, până când Violet îl urmă să vadă de bufnița ei. Abia apoi se întoarse spre Miss Pursling. Ea stătea în ușa compartimentului, punându-și șalul la gât.

El se întoarse cu pălăria în mână.

- Uitați, zise el, în privința acestei conversații....

Dar ce scuză putea să rostească?

„De obicei nu sunt așa.“

Asta era o minciună.

„Trebuie să înțelegi. Glumele lui Sebastian m-au ajutat să trec prin multe momente grele. Îl iubesc mai mult decât îmi doresc să-lucid.”

Dar adevărul era prea mult. El se lupta să găsească un mod de a-și cere scuze – și nu era foarte sigur dacă ar trebui să-și ceară scuze.

Dar ea își aranjă mânușile, privind în jos înainte să își ridice ochii ca să se uite la el.

– Excelență.

– Miss Pursling.

Ochii ei erau cenușii, luminoși și limpezi și păreau să vadă direct prin disperarea lui că nu găsea un mod de a explica lucrurile.

– Întotdeauna am fost de părere că poți judeca un om după compania pe care o are.

– Au, gemu el și adăugă: Sebastian a fost întotdeauna exagerat. Poate să fie cam mult de suportat la început. Dar e un om bun.

Era. Într-un fel.

Miss Pursling se încruntă.

– Despre ce vorbiți? Îmi plac prietenii dumneavoastră.

– Eu... Trase aer în piept. Asta sună așa de parcă m-ați plăcea pe mine.

Ea dădu din cap.

– Logica, Excelență, zise ea, e un lucru minunat. Asta este exact ce am spus. Îmi doresc doar să nu fie adevărat.

Minnie răsuci mânerul și ieși pe ușă.

– Așteptați, zise el și se întinse după ea.

Dar ușa se trântise deja în urma ei. Ducele încă se mai holba la spațiul pe care-l ocupase ea când conductorul suflă în fluier. Își apucă geanta și fugi.

Îi plăceau prietenii lui. Îi plăceau prietenii lui? Era straniu să simtă cum toată acea jenă era răsturnată. Se trezi că rânjește ca un nebun, vesel, în timp ce ajunse lângă Sebastian și Violet și restul anturajului lor. Erau înghesuiți, aplecați peste jurnalul lui Violet, uitându-se la pagini.

– Despre ce chicotiți voi doi? întrebă el bănuitor.

Violet închise jurnalul cu un pocnet.

-Țineam socoteala, zise ea. Îmi pare rău să te informez, dar Miss Pursling a ta a câștigat conversația.

El încă mai avea un rânjet prostesc pe față, și nu dădea semne că va dispărea.

-Da, fu el de acord. Nu e minunat?

Capitolul 10

Trăsura o lăsă pe Minnie la un kilometru distanță de ferma mătușilor ei. Ea își luă valiza la subsuoară și porni să parcurgă restul drumului până acasă pe jos.

Când lăsă cele câteva case grupate în urma ei, scoase scrisoarea din buzunar și o deschise neîndemânatic – avea doar o mână liberă, la urma urmei –, rupând sigiliul de ceară.

Scrisoarea era datată cu două zile în urmă.

Dragă Miss Pursling, scrisese el. Vreau să lămuresc ce am vrut să spun zilele trecute când ne-am întâlnit la casa familiei Finney. Să știți că scrierea de pamflete nu e doar o toană din partea mea.

Mi-ați spus zilele trecute că v-ați uitat în sus, dar că ați fost lovită și doborâtă la pământ. Nu sunteți singura. E natura societății engleze să facă fix asta: să țină clasele de jos cât mai jos și să ridice clasele de sus cât mai sus. E un mare noroc al meu, într-adevăr, că pot să mă uit în ce direcție vreau.

Cea mai înflăcărată dorință a mea este ca toată lumea ca dumneavoastră să poată privi în sus. Să puteți face asta fără să fiți doborâtă din nou. Scriu pamflete pentru că pot scrie aceste cuvinte, fără teama de represalii – pentru că dacă voi fi descoperit, Camera Lorzilor nu mă va condamna niciodată. Scriu pentru că aceste cuvinte trebuie scrise. Scriu deoarece să nu scriu și să nu vorbesc ar însemna să irolesc ce mi s-a dat. Țin totul secret, pentru că, altminteri, oricine e asociat cu mine poate deveni ținta unei investigații

Sunteți, fără îndoială, superioară mie în materie de tactică. Ca dovadă, aici aveți scrisoarea scrisă de mâna mea în care admit ce am făcut. Folosiți-o ca să mă dați de gol, dacă asta credeți că vă va ajuta să obțineți un mariaj bun cu un bărbat obișnuit care nu

dorește nimic mai mult decât o soție tăcută. Folosiți-o dacă e nevoie sau păstrați-o și nu spuneți nimic. Mi-ați spus că viitorul vă îngrozește. Nu pot să-l schimb pe tot, dar pot să schimb măcar atât.

Sau puteți să vă uitați în sus. Vă puteți pune intelectul superior la treabă și să vă creați un loc complet diferit pentru dumneavoastră. Puteți face mai mult. Puteți fi mai mult, mult mai mult.

Orice altceva ar fi o irosire teribilă a talentelor voastre.

Servitorul dumneavoastră,

Robert Alan Graydon Blaisdell

Fără titlu. Dar, pe de altă parte, singurul titlu pe care și-l alesese singur era în scrierile sale – *De minimis*. Un lucru mărunț. Nu așa de mărunț, totuși. Minnie simțea că valul speranței creștea cu fiecare pas al ei.

„Ați putea fi mai mult.“

Ea gustă din nou – o îmbucătură mică, dar suficient cât să îi facă viața să pară mult mai sumbră. Era ca și cum n-ai mânca decât terci nesărat la fiecare masă, dar miroși cârnați și patiserie toată ziua. După tot acest timp petrecut înghițind cu greu o mâncare fără gust, cineva îi oferea carne.

Ea nu putea gândi logic. Nu putea analiza. Nu se putea gândi la nimic în afară de foamea ei.

„Aș putea fi mai mult.“

Minnie nu avea idee ce îi rezerva viitorul, dar chiar și mica umbră de ușurare pe care o simțise la mărturisirea lui – un lucru mai puțin de care să se teamă, o grijă mai puțin după aceste zile de groază – părea să ușureze povara.

Senzația aceasta de fals confort rămase cu ea pe tot drumul spre casă.

Îi făcea fiecare pas mai sprinten, îi ușura fiecare respirație. Vibră prin ea în timp ce își salută mătușile și se duse să se spele și să se pregătească pentru cină. Și nu schimba nimic. Făcea doar ca povara realității să pară mai grea când greutatea ei completă descinse pe umerii ei.

La vremea cinei, Minnie simți că nu poate nici gusta supa.

Mătușile ei stăteau în fața ei, mâncând susținut, conversând ca două prietene care petrecuseră decenii una în compania celeilalte.

Conversația se întindea de la producția de napi la utilizarea câmpului celui mai îndepărtat în primăvara următoare.

Ele continuară să sporovăiască, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic, iar ea le urî pentru că nimic nu se schimbase. Pentru că în acea zi fatală, când viața ei se răsturnase cu susul în jos, ele fuseseră cele care veniseră să o ia de la Londra. Ele o puseseră pe calea asta.

„Dacă vii cu noi, spusesse strămătușa Caro, Minerva Lane va muri pentru totdeauna. Nu îi vei mai rosti numele. Persoana care ești astăzi? Ea va dispărea pur și simplu“.

Terci, nimic decât terci – și teama că într-o zi nu va mai fi nici asta.

– Știi că Billy deja îi face curte unei fete? zise strămătușa Caro.

– Nu! Nu poate fi deja așa de mare.

– Are optsprezece ani, zise Caro. Dumnezeu să mă ajute dacă știu când s-a întâmplat. Parcă mai luna trecută abia se născuse.

Ea nu putea participa la conversație. Minnie nu își luase doar un nume nou când veniseră mătușile după ea, căpătase și o nouă personalitate. Nu știuse nici măcar să pășească asemenea unei fete la debut. În acel prim an, mătușile ei îi corectaseră continuu comportamentul. „Nu contrazice. Nu vorbi tare. Nu ieși în evidență.“

Orice atrăgea atenția era interzis complet. Se trezise că se face tot mai mică și mai mică, până când o nucă ar fi putut să îi cuprindă personalitatea – și ar mai fi rămas și loc în jur ca să zornăie.

Fuse mică și tăcută. Dar pentru că cunoscuse așa de multe altele, ambiția ei frustrată o enerva. Continuă cu munca de caritate care era permisă femeilor, dar nu era de ajuns. Iar acum se confrunta cu o viață întreagă așa – în care să fie obligată să își facă sufletul mic și cât mai lipsit de gust, în speranța că s-ar potrivi în limitele impuse vieții ei.

„Trebuie să îți întărești coloana și rarul talent de a vedea ce e direct în fața ta. Aș putea să fac pe toată lumea să vadă asta.“

La naiba cu ochii lui. La naiba cu scrisoarea lui. La naiba cu zâmbetul lui, cel care o făcea să vrea să îl sărute și ea, doar ca să știe că poate aprinde acea lumină în el.

„Orice altceva ar fi o teribilă irosire.“

La naiba cu el, pentru că, chiar dacă nu vorbea serios, chiar dacă era doar o cale ca să îi ia mințile, o făcuse să creadă că ea ar putea schimba lucrurile. Iar de data asta, când o va face...

Simți cum acea dorință o lovește, ca un pumn zdravăn în plexul solar – dureros și paralizant. Nu doar că voia. Spera. Și avea nevoie. Visa, de data asta, când va dezvălui mulțimii cine era ea cu adevărat, mulțimea nu o va ocări și nu va arunca cu pietre. De data asta, nu îi vor spune că e o bestie, copilul diavolului. De data asta, în loc să îi ia totul, cineva o va iubi așa cum e.

Un dor ca ăsta era prea mare pentru persoana care trebuia ea să fie.

La naiba cu ducele de Clermont, pentru că îi oferise speranță. La naiba pentru că îi spusese să se uite în sus. La naiba cu el pentru că o făcuse să creadă.

O ardeau ochii.

Duse furculița la farfurie și împunse orbește.

– Minnie? zise Eliza cu sprâncenele ridicate de îngrijorare, te simți bine?

– Sunt...

– Sunt...

„Absolut perfect.“

Asta trebuia ea să spună. Să nu ceară nimic, să nu admită nici un disconfort. Așa trebuia să fie o lady.

Dar minciuna nu îi trecu de buze. Ea era plină până la refuz cu sentimente. Și cumva, în loc să murmure scuze și să iasă din încăpere, așa cum ar fi trebuit să o facă, ea simți cum îi zboară furculița din mână, direct peste masă, lovind peretele îndepărtat cu un clinchet metalic.

– Nu, zise ea. Nu, nu sunt bine.

– Minnie!

– Nu sunt bine, repetă ea. Nu sunt bine. Cum ați putut să-mi faceți asta?

Eliza se ridică în picioare și făcu un pas spre ea.

– Minnie, ce s-a întâmplat?

– Voi mi-ați făcut asta, repetă ea cu vocea tremurând de atâtea lacrimi nevărsate. Amândouă mi-ați făcut asta. M-ați transformat într-un... într-un... Ea găsi lingura pe farfurie și o aruncă și pe asta spre peretele îndepărtat. Într-un nimic, termină ea. Iar acum sunt blocată aici și nu reușesc să găsesc o cale de ieșire.

Eliza și Caro schimbară priviri nefericite.

– Am toate astea în mine – gânduri, dorințe, ambiții.

Caro scânci la auzul ultimului cuvânt.

– Și toate sunt nimic, zise ea. Nimic, nimic, nimic! Așa ca mine.

– O, Minnie, zise Eliza blând – la fel de blând ca un grăjdar care încerca să domolească un cal agitat. Îmi pare așa de rău. I-am promis mamei tale când a murit că o să am grijă de tine. Dacă mi-aș fi ținut promisiunea, acum nu te-ai fi simțit așa. Nu ai fi știut niciodată...

Nu cuvintele funcționară, ci tonul – rece și liniștitor. Ea simțea cum i se stinge furia ca răspuns. În alte câteva minute va fi din nou placidă, fără să mai amintească nimic de seara asta în afară de câteva urme pe tapet, unde furculița se izbise de perete.

Dar ea tot îi mai auzea lui vocea. Tot îi mai vedea ochii, așa de sclipitor de albaștri, își amintea de intensitatea expresiei sale. Scrisoarea aceea putea să fi fost doar un gest neimportant din partea unui om care își putea permite așa ceva. Dar era suficient de mult adevăr în ce spunea el ca să o facă să se agațe de ea.

„Ai fi putut avea asta, o tachina amintirea, dacă erai altcineva. Ai fi putut să-l ai dacă erai tu însăși. Dar nu ești. Nu ești.”

Eliza traversă distanța dintre ele și îi puse mâna pe umăr.

– N-ar fi trebuit să afli niciodată, repetă ea.

Iar amintirea aceea despre ea – despre acea încredere îndrăznească, despre acel entuziasm tineresc – îi păru lui Minnie așa de distantă încât nu reuși să simtă nimic.

„Nu ești nimic. Nimicul nu are sentimente.”

Eliza o apăsă pe umăr și Minnie se prăbuși înapoi în scaun.

– Gata, gata, o auzi pe strămătușa ei șoptind. Nu e nimic. Nu e nimic.

– Sigur că nu e nimic, șopti și Minnie. Mai mult, nu am fost niciodată.

După aceea nu mai există nici o șansă să își rețină fluviul de lacrimi. Plânse până reuși să elimine toate dorințele din inimă – dorul ei nefericit după trecutul pe care îl pierduse, împletit cu un viitor pe care nu-l putea contempla.

– Poate, zise strămătușa ei când lacrimile i se opriră, poate că trebuie să te distanțezi un pic de toată chestiunea asta... cu măritișul. Să stai aici la fermă. Câteva săptămâni. Ce părere ai?

Nu avea timp câteva săptămâni. Avea scrisoarea asta, totuși – dovada de care avea nevoie. Putea pune capăt bănuielilor lui Stevens cu privire la ea încă de a doua zi.

Așadar, de ce nu o făcea?

Minnie scutură din cap.

– N-o să ajute, zise ea. Nu ajută niciodată. Nimic nu mai ajută.

Masa de la hotel putea fi aranjată și pentru opt persoane dacă era necesar. Astăzi stăteau la ea Robert și mama lui la câte un capăt, despărțiți de șase picioare de mahon șlefuit. Se părea că toate furculițele de argint pe care le deținea hotelul erau așezate dinaintea lor, la fel și lingurile alături. Ar fi putut construi un turn întreg de ceas din toate acele tacâmuri. De partea cealaltă a mesei, mama lui Robert puse ușor jos furculița.

Acesta era modul mamei lui de a trimite un semnal. Ea schimbă data. Fusese de acord să se întâlnească, știind că Sebastian și Oliver erau amândoi în oraș. Asta însemna că nu era numai o cină, ci și o negociere – două tabere independente și ușor ostile una față de cealaltă se întâlneau ca să discute tarifele dintre națiunile lor.

Ca întotdeauna, arăta ca scoasă din cutie. Era îmbrăcată după ce presupunea el că era ultima modă, asta dacă s-ar fi ostenit să urmărească subiectul. Rochia ei era de un albastru-închis, tivurile brodate cu un model lat cu alb și auriu. Avea o talie subțire, dar nu strânsă prea tare în corsaj. Un șal din dantelă neagră îi acoperea umerii.

Păruse mereu impozantă, ca un fel de turn de castel îndepărtat vizibil la orizont. Chiar și când îl vizita, în copilărie, ea fusese distantă.

Acum erau cam doi metri între ei. În anii de când ajunsese la majorat, stabiliseră o înțelegere confortabilă. Când erau amândoi în oraș, cinau împreună – niciodată mai mult de o dată – și vorbeau despre nimicuri. Lucrările lui caritabile, munca lui din parlament. Tot ce spuneau la acele cine putea fi găsit și în revistele societății. El nu mai avea așteptări în privința ei, iar ea nu îl mai dezamăgea.

Dar ca ea să vină să-l vadă... asta era ceva nou.

– Ei bine, Clermont, zise ea și puse lingura jos în timp ce un servitor îi lua castronașul de supă. Avea privirea ațintită asupra lui – afabilă, politicoasă și de neevitat. Probabil că știi de ce am venit.

– Nu, făcu Robert. Nu știu.

Ea ridică din sprâncene.

- Nu îți amintești? Ultima dată când am vorbit ai amintit că intenționai să te însori.

Ultima dată când vorbiseră fusese cu două luni în urmă. El fusese, de fapt, de acord când ea spusese că el se apropia de treizeci de ani și că ar trebui să se gândească la însurătoare.

Păruse o declarație destul de nevinovată la momentul respectiv. Fusese doar o discuție absolut neînsemnată.

- Ai fost de acord că e de datoria ta, zise ea calmă.

- Am zis că mă voi însura, zise el cu grijă. Nu cred că am rostit cuvântul datorie.

Ea își încreți nasul și își strânse buzele, de parcă ideea că însurătorea ar putea fi și altceva decât o datorie i-ar fi stârnit strănutul. Cu toate astea, ea nu mai spusese nimic până când nu fură serviți cu felul următor. Apoi, ea așteptă ca Robert să ia o înghițitură - și să nu poată protesta - înainte să vorbească din nou.

- Dacă e să abordăm problema corect, ar putea dura ani întregi. O astfel de chestiune nu poate fi abordată relaxat. Trebuie cercetate istorii de familie, obținute informații.

Ducesa ridică furculița.

- Trebuie să facem liste. Am început deja trei.

Robert înghiți bucata de pește, deși tocmai i se uscaseră gâtul. Chiar dacă femeia care stătea acolo era mama lui, tot o străină era. Abia dacă o văzuse în copilărie. Fusese o vreme când el își dorise ca ea să țină la el. Își dorise asta cu disperare; îi găsise scuză după scuză pentru absențele ei. Dar ea îi transmisese dureros de limpede că nu voia să aibă de a face cu el.

- Mă scuzi, zise el, dându-și seama că în încăperea se lăsase tăcerea de când vorbise ea ultima dată. Ce vrei să spui cu noi facem liste? Cine suntem noi?

- Nu trebuie să te preocupi de asta. Ea flutură elegant din mână. Pot să îți arăt ce am până acum. Am organizat numele pe care le-am adunat în trei categorii: fice de aristocrați, moștenitoare și altele. Pufni. Cu un pic de muncă din partea mea, cred că voi putea să te scutesc de nevoia de a lua în considerare femeile din a treia categorie.

Douăzeci și opt de ani de aproape indiferență din partea acestei femei, iar acum asta?

- Deci când spui noi, zise Robert încet, te referi de fapt la tine.

- Ei bine... făcu ea destul de uimită de întrebare. Nu trebuie să pari așa de deranjat, Clermont. Sigur că dorințele tale vor fi luate în considerare.

- Dorințele mele vor fi luate în considerare, repetă el. Câtă generozitate. Și ce formulare stranie, actori absenți și toate astea. Aș putea să întreb de numele persoanei care așa de amabil se oferă să-mi ia dorințele în considerare? La urma urmei, e vorba de căsătoria mea.

Mama lui își linse buzele și rămase tăcută. Privirea îi căzu pe farfurie, dar degetele i se strânsură în jurul furculiței.

- Mulțumesc, ducesă, zise Robert. Dar ajutorul tău nu va fi necesar deloc în chestiunea asta.

- Clermont, făcu ea, acum cu o urmă de exasperare în glas. Poate să fie căsătoria ta, dar alegerea mă va afecta și pe mine. Ridică fruntea și se uită la el cu ochi sălbatici. Dacă mariajul tău va stârni bârfe, toată lumea care are o legătură cu tine va avea de suferit. Am avut decenii de experiență cu înalta societate. Ar fi o prostie să nu profiți de ea.

Ducesa se îndreptase de spate, abordând o ținută rigidă. În obraji îi apăruseră mici pete trandafirii. Fără îndoială că își dădea seama că după ce el se va însura, ea va deveni ducesa văduvă de Clermont și nu voia să cedeze locul în societate unei tinerele care nu o respecta așa cum voia ea.

- Fără supărare, mamă, zise Robert târăganat, dar nu te consider o expertă în căsătorii. Ca să ai experiență, ar fi trebui să stai într-un mariaj.

Ea strânse din buze.

- Insulte, făcu și pufni. Semenii tot mai mult cu tatăl tău, pe zi ce trece. Gândește-te la oferta mea, Clermont, și vino să vorbești cu mine când ești mai puțin emoțional. Nu poți să umbli aiurea prin Londra până când vezi o candidată care să-ți placă. Asta e una dintre cele mai importante decizii din viața ta. Soția ta va împărți viața cu tine pentru tot restul zilelor tale.

- Dar nu trebuie, o contrazise Robert. Poate oricând să se mute în altă parte. Se uită peste masă la ea. În caz că va trebui să o facă, o să o trimit la tine. Ai experiență în privința asta, cred.

Nările ei fremătară; ducele aproape că avu impresia că ea va bate din picior ca un taur furios. Dar ducesa își întoarse pur și simplu capul și mai luă o înghițitură din mâncare.

Exista un motiv pentru care se străduiau să discute numai despre mărunțișuri. Nu puteau să vorbească despre altceva fără amărăciune. Nu aveau un trecut comun la care să se refere, aproape că nu aveau nici cunoștințe comune. Mama lui își petrecuse mai mult timp vizitând-o pe mama lui Sebastian – sora soțului ei – decât locuise în aceeași casă cu Robert în copilăria acestuia.

Și alesese să o facă. Ar fi putut să îi ierte asta la un moment dat. La un moment dat, el ar fi putut să îi ierte orice. Știind ce știa despre tatăl lui, i se părea nedrept să îi reproșeze că îl părăsise. Dar când își părăsise soțul, nu se uitase în urmă după fiul ei. Indiferent cât de mult îi ceruse, nu se uitase în urmă.

– Măcar, zise ea, în cele din urmă, țeapănă, măcar ai putea să te folosești de listele mele.

– Nu, Excelență, zise Robert simțind că era rece ca gheața în vorbe. Nu cred că vom avea nevoie de liste.

Ea clipi și se uită contemplativ la mâncarea din farfuria ei.

– Noi? zise ea apoi. La cine te referi cu acest noi?

– Vai, dar nu am spus? Sebastian Malheur. Robert îi oferi un zâmbet. De ce crezi că l-am invitat?

Ea făcu ochii mari.

– Bărbatul ăla! șuieră ea. A venit deja să mă vadă... Șuieră din nou, supărată. Nu ar ști care sunt bunele maniere nici dacă ar veni să-l scuture de mână. E totul foarte bine pentru tine să te asociezi cu el dintr-un sentiment de loialitate familială, dar chiar să îl tratezi ca pe un prieten inti...

– Nu vă faceți griji, Excelență, interveni Robert. Oliver Marshall e și el aici și o să mă ajute...

– Cu oamenii ăștia te asociezi? Un destrăbălat și un bastard? Robert aproape că sări din scaun, simțind cum se înfurie. Dar strigătele nu îl ajutaseră niciodată să obțină ceva. Încet, el lăsă furi să i se stingă și să curgă din el până când se întoarse la starea de serenitate înghețată.

– A, zise el în cele din urmă. Insulte.

Ea pufni.

-Se pare că semăn mai degrabă cu tine, în ciuda a orice. Sper că nu ești prea oripilată de descoperire.

Dar ea nu părea deranjată. În schimb, pe buze îi apăru un mic zâmbet - primul pe care-l văzuse la mamama lui de când sosise.

-Știu asta deja, zise ea. De ce crezi că am venit aici?

Capitolul 11

- Unde ai fost în ultimele zile? întrebă Lydia. Am trimis un bilet acum două seri, dar mătușile tale mi-au răspuns că ești bolnavă. Minnie se uită la prietena ei. Lydia zâmbea; nu părea îngrijorată. În schimb, o apucă pe Minnie de braț și o conduse spre spatele casei Charingford.

- Nu am fost bolnavă.

- Știu asta, prostuțo, o bătu Lydia pe mână. Dacă ar fi fost ceva serios, ai fi insistat să mi se spună. Iar dacă nu a fost ceva serios, mi-ai fi scris chiar tu. Acum, ce s-a întâmplat?

Minnie se uită în jur. Nu erau servitori prin preajmă, nimeni care să audă ce spuneau. Doar peretele cu lambriuri din hol.

- Chiar nu pot să îți spun tot. Dar sunt implicată într-o altă strategie chiar acum.

Fața Lydiei se goli de orice expresie.

- Nu așa, se grăbi Minnie să adauge. Niciodată așa.

- O, Doamne. M-ai speriat. Uită-te numai la mâinile mele.

Ea le întinse în față și acestea tremurau.

- Dacă te-ar fi implicat pe tine, zise Minnie, ți-aș fi spus de la bun început. Asta... Făcu o grimasă. E secretul altcuiva.

Lydia acceptă cu o mică ridicare din umeri și deschise ușa spre salonul din spate.

Acesta era, spre surpriza lui Minnie, ocupat. Ocupat și foarte, foarte cald.

Trei servitori ședeau la șemineu, în care focul ardea cu flăcări vesele, portocalii, lingând suficient de sus cât să gădile hornul. Servitorii făceau hârtii ghem și le aruncau în foc una câte una, ca să țină flacăra sub control. Aerul era greu de la mirosul fibrelor arzând.

- Ce e asta? întrebă Minnie.

– O, nu ai auzit? făcu Lydia. Un grup de radicali lasă fluturași cu pamflete peste tot în oraș. Au lăsat un teanc întreg la fabrica de ciorapi a lui *papa*. A trebuit să le smulgă din mâinile muncitorilor. Și-a petrecut toată dimineața încercând să le adune.

Minnie se uită la prietena ei.

– Sunt așa de îngrozitoare?

Lydia îi aruncă un zâmbet obraznic și păși în cameră, salvând o hârtie mototolită din mâinile unui servitor înainte ca aceasta să ajungă în foc.

Minnie se uită la pagina pe care i-o întinsese prietena ei. O luă și o scrută cu privirea...

Și ajunsese la paragraful care o făcu să ducă mâna la gură.

„...A opri lucrul este ceva ca un atac descoperit. Mai întâi dai problemelor tale o voce adevărată, una răcnită puternic din mii de piepturi. Apoi părăsești fabricile în care muncești – lăsând în urmă buzunarele mai goale ale proprietarilor, ca un contrapunct vehement. Fii atent unde ești și ce spațiu lași în urmă.“

– Vorbește despre grevă, zise Lydia, nu-i așa?

„A opri lucrul e ceva ca un atac descoperit.“

Minnie simți că îi îngheață sângele în vene.

– Poate. Se simțea de fapt destul de amețită. Iar e cale lungă de la vorbă la organizare și între organizare și participare.

Puse o mână pe perete ca să se susțină.

„Fii atent unde ești și ce spațiu lași în urmă.“

Acele cuvinte îi erau familiare – prea familiare. Ultima propoziție era un citat aproape direct din *Despre șah* al lui Tappit, un volum obscur. Ea i-l citase ducelui de Clermont, fără să se gândească la cuvinte. El mărturisise faptul că nu se pricepea la joc.

Mai folosise aceste cuvinte și altă dată. Îi spusese ceva identic lui Stevens cu câteva luni în urmă când vorbeau despre pompa de apă de pe Harley Street. Nici o surpriză; cuvintele despre strategia șahului făceau parte din vocabularul ei de când își amintea. Prima ei amintire era cum ședea la o tablă de șah, iar tatăl ei în partea cealaltă.

„Asta, zicea el, este un atac descoperit. Vezi? O mișcare, două amenințări. Poți să îmi arăți?“

- Dacă nu ar fi adevărat, zise Lydia, tata nu ar fi așa de furios.
Dar nu-și poate permite să lase fabrica fără producție.

- Înțeleg, zise Minnie.

Lydia flutură din mâini.

- Plecați, făcu ea spre servitori. Putem să terminăm noi astea,
zise ea.

Servitoarele se ridicară și ieșiră din cameră. Lydia se așeză în fața
focului și începu să îl alimenteze cu pamflete la intervale regulate.

Bine, arde-le pe toate. Poate că nu le-a văzut nimeni. El folosisese
cuvintele ei.

- Lydia, l-ai văzut pe Stevens?

- Astăzi doar. După ce astea au fost distribuite, el și tata s-au
închis împreună timp de ore întregi. Dacă va fi o grevă, atunci
Stevens va fi cel care o va înăbuși. Se certau despre ceva. Și apoi
Stevens a plecat și tata mi-a spus că se duce la Manchester să veri-
fice ceva. Deși nu știu ce ar putea afla la Manchester despre mun-
citorii noștri. Poate că muncitorii comunică între ei.

Nu, Stevens citise pamfletul. Își amintise că Minnie pomenise
o dată de atacul descoperit. Și, ținându-se de cuvânt, se dusesese la
Manchester ca să afle informații despre ea, pentru că el credea că
ea era implicată.

Minnie simți că amețește.

- Crezi că tata îi plătește de ajuns pe muncitori? Stevens spune
că dacă cedezi o dată la pretențiile lor, se vor dovedi și mai nerezo-
nabili. Dar aș fi dispusă să pariez că tu ai putea găsi o cale să previi
asta. Așa cum ai făcut cu WHC.

Nu era nimic ce ar fi putut să facă acum. Minnie scutură din cap,
alungând teama care îi gonia prin suflet.

- Nu știu, zise ea, dar Stevens și tatăl tău...

Lydia își dădu ochii peste cap.

- Nu vreau să vorbesc despre Stevens. Își coborî vocea și, în con-
tradicție cu ultima declarație, se uită la Minnie și întrebă: Crezi că
Stevens și-a dat seama ce s-a întâmplat cu ani în urmă? Că acele
zvonuri despre trecutul tău au apărut pentru că cineva a vorbit
despre mine? Amândouă am fost în Cornwall. Poate că... poate că
a descoperit ceva acolo.

- Nu a găsit nimic, zise Minnie.

- Dar cum...

- Știu pentru că mi-a prezentat dovezile lui, zise Minnie. Nu are nici o legătură cu tine. E totul un nonsens – ceva despre mama care n-ar fi fost căsătorită, un zvon pe care l-a auzit de la vreo găscă proastă și bătrână, care își pierde memoria.

Lydia slobozi un oftat de ușurare.

Dar nu era nici o consolare pentru Minnie. Stevens plecase să cerceteze și să afle informații despre Minnie. Camera părea învelită în bumbac, maldăre și maldăre de bumbac care o înconjurau. Se auzeau strigăte înfundate de la distanță. Sunetul unei mulțimi imense, sclipirea, la fel de luminoasă precum soarele îi înghiți vederea...

- Minnie, te simți bine?

Vocea îngrijorată a Lydiei o aduse ferm înapoi în prezent. Fără țipete. Fără revolte. Fără gloată.

Nu încă, oricum. Și poate...

- Mă simt bine, zise ea încet. Mă... gândeam doar.

Lui Stevens îi trebuia măcar o săptămână ca să descopere adevărul – dacă măcar își dădea seama la ce se uită când îl vedea. Iar Minnie avea scrisoarea ducelui. Asta, dimpreună cu tot restul descoperirilor ei, ar dovedi că ea nu fusese implicată.

Lydia o privea atent.

- Despre ce ai vrut să vorbești cu mine?

Minnie oftă și se uită la prietena ei.

- La WHC, zilele trecute, doctorul Grantham a cerut să te vadă.

Lydia își ridică ușor nasul.

- Așa, și?

- Și... voia să te vadă. Deși s-ar fi putut să o spună doar ca să-l irite pe Stevens. E chipeș și tânăr. Îmi place de el.

- Mie nu, zise Lydia plat. Lucra cu doctor Parwine când s-a întâlnit. Și de atunci se uită la mine într-un fel foarte știutor.

- El se uită la toată lumea așa, zise Minnie. Cred că nu poate altfel.

- Și e așa de sarcastic.

- E sarcastic cu toată lumea.

Lydia își feri privirea.

- Nu-mi place să-mi amintesc, iar el mă face să-mi amintesc. De fiecare dată când râd, el se uită la mine, judecându-mă pentru frivolitatea mea. Nu suport să fiu în preajma lui.

- Nu mi-am dat seama, zise Minnie și se duse să stea lângă prietena ei.

- Muncesc mult pentru frivolitatea mea, zise Lydia cu mâinile tremurând. Cum îndrăznește să mă judece pentru ea!

Doar Minnie știa adevărul acestei afirmații.

- Știu că uneori ai impresia că nu sunt suficient de serioasă. Că visez prea mult. Că ar trebui să fiu mai rațională, zise Lydia trăgându-și nasul.

- Nu cred asta.

- Doar tragediile sunt mărețe, zise Lydia. Melancolia e înțelepciune. Suferința e putere.

- Lydia...

- Unii oameni au impresia că sunt slabă, pentru că am fost sedusă de un bărbat mai în vârstă.

Minnie se uită în jur - dar camera era goală și prietena ei vorbea cu voce joasă.

- Pentru că nu am știut că era căsătorit. Pentru că nu înțelegeam cu adevărat ce se întâmpla. Unii oameni ar crede că sunt slabă pentru că ți-am cerut ajutorul.

- Eu nu.

Lydia venise la Minnie, iar Minnie pusese totul la cale. Cum să o scoată pe Lydia din atenția publică pe perioada sarcinii, cum să facă o călătorie respectabilă, pentru ca nimeni să nu bârfească. Fusesse nevoie de puțină strategie - iar în momentul acela, Minnie se bucura să aibă ceva de făcut.

Lydia aruncă un teanc de fluturași în foc și așteptă până se aprinseră.

- Unii oameni cred că sunt slabă pentru că am plâns când am pierdut sarcina. Și te-ar crede proastă că m-ai ținut în brațe și mi-ai spus că totul va fi bine. Dar mai ales, ar crede că am fost proastă pentru că am învățat să zâmbesc din nou. Cred că ești inutilă pentru că nu porți mătăsuri și panglici, pentru că trebuie să asculte cu atenție ca să audă ce spui. Iar acei oameni nu știu absolut nimic.

„Nu vă vede nimeni, Miss Pursling?” o ajunseră din urmă vorbele ducelui de Clermont.

„Da, vrusese Minnie să răspundă, cineva o face.”

- Măcar o dată, zise Lydia, mi-aș dori ca lumea să te vadă cum te vâd eu.

Minnie scutură din cap, cuprinzându-se cu brațele.

-Nu, nu, nu vreau să se uite. Nu suport dacă se uită.

-Ei bine, poate că nu toată lumea. Lydia în oferi un zâmbet viclan. Dar cum ar fi cu...

Minnie slobozi o răsuflare îngrozită.

-Să nu fi spui numele.

-...cu ducele de Clermont, termină Lydia gândul. Iar asta e titlul, nu numele lui, așa că nu te uita așa de urât la mine. E implicat în ultima ta strategie, nu-i așa?

-Sigur că nu e, zise Minnie, dar prietena ei doar rânji.

-Vreau să ai o șansă, zise Lydia. Vreau ca toată lumea de aici să știe cât de prost te-au judecat, imaginându-și că ești tăcută și maleabilă. Vreau să înțeleagă ce știu eu foarte bine. Că ai o inimă iubitoare și o minte ageră.

Minnie își trase nasul și se uită în altă parte.

-Asta se întâmplă doar în basme. Fetele adevărate se descurcă mai bine cu zestre mare și păr blond.

-Și ce urâsc cel mai mult este că nu putem spune nimănui doavda a cât de minunată ești. Dar cred că adevărul va ieși la lumină. Că într-o bună zi toată lumea te va cunoaște așa cum o fac eu.

-Și crezi că le va plăcea ce vor vedea?

Lydia aprobă ferm din cap.

-Știu că așa va fi.

Nu era nimic naiv în optimismul Lydiei. Ea îl câștigase pe bună dreptate și nici măcar Minnie nu o putea lăsa fără el. Ce straniu că Lydia putea să fie așa de fermă în viziunea ei despre viitor, iar Minnie nu putea vedea nimic.

Își întoarse capul.

-După cum se arată, mai am ceva pe subiectul asta de spus. Doctorul Grantham a vrut să te invit să vii ca să lipim afișe cu mine și Marybeth Peters.

Ochii Lydiei se îndreptară spre bucata mototolită de hârtie pe care tocmai o aruncase în foc.

-Nu genul asta de afișe, zise Minnie cu un zâmbet pe care nu îl simțea. E vorba de unele plicticoase... despre varicelă și dezinfectante.

-Și doctorul Grantham va fi acolo?

- Nu, zise Minnie și mai zâmbi din nou fără să simtă nici urmă de amuzament. Asta e partea pe care o consider așa de interesantă. Altcineva s-a oferit în locul lui și nu o să ghicești niciodată cine e.

- Prostuțo, o strânse Lydia de mână. Știu deja. A fost ca un basm? Minnie oftând disperată - stai, că tu nu faci niciodată asta. Minnie ținându-se de baza nasului în timp ce bărbații idioți se ceartă, întreându-se cum să îi convingă pe toți să facă ce dorește ea.

Lydia zâmbi.

- Iar atunci păși în cameră prințul de Wales.

Minnie izbucni în râs.

- O, foarte bine, zise Lydia. Asta ar fi neverosimil, presupun. În afară de asta, e căsătorit și nu mi-ar plăcea să-mi imaginez că îi e necredincios prințesei Alexandra. Așa că, în loc de asta, o să-mi imaginez că a fost ducele de Clermont. El a intrat în încăpere, s-a uitat o dată la pieptul tău și te-a revendicat pentru el.

- Ei bine...

Lydia arătă spre ea.

- Știam eu. Ar trebui să vezi cum se uită la tine.

Minnie încercă să nu o facă, dar își amintea fără să vrea. I se incinseră obrazii.

- Să nu îți vină idei, o avertiză Minnie.

Așa, și ce dacă se uita la ea? Asta nu însemna nimic. El vorbea fără să se gândească, nu analiza consecințele acțiunilor sale. Probabil că se uita la ea fără vreo intenție anume.

- El doar e...

Se opri, neștiind cum să termine propoziția.

Gentleman? Enervant.

Înclina spre ultima variantă, având în vedere că el îi folosise cuvintele direct în pamflete.

Dar își amintea și cum se uitase la ea și după ședința Comisiei pentru Igiena Muncitorilor, iar ochii săi erau așa de intenși.

Iar acel zâmbet surprins, când ea spusese că îi plăceau prietenii lui. Se simțise la fel de bine-venit ca un răsărit.

- A trimis un mesaj la toată lumea, zise el. A sugerat să ne întâlnim mâine după-amiază. Vom fi eu, Marybeth Peters...

- Și ducele de Clermont, zâmbi Lydia. Am așa un sentiment bun despre asta, Minnie.

„Uită-te în sus.”

Minnie se strânse cu brațele.

- Nu. Să nu ai sentimente. Nu pot să-mi permit.

Lydia scutură doar din cap.

- Sigur că poți. De asta trebuie să simt eu pentru tine.

Capitolul 12

Minnie nu avu nevoie de prea mult efort a doua zi ca să-l manevreze pe ducele de Clermont într-o conversație aproape privată. La urma urmei, fluturașii erau mai bine distribuiți în perechi – iar odată ce fusese stabilit asta, Lydia se agăță de Marybeth Peters și porni pe partea cealaltă a drumului cu lipici și hârtie în mână, lăsând-o pe Minnie singură cu ducele.

Nu chiar singură. În primul rând că se aflau pe o arteră publică, iar Lydia și Marybeth erau la un strigăt distanță pe cealaltă parte a Haymarket. Oamenii umblau în toate direcțiile pe străzi. Un bărbat vindea castane la un colț de stradă; niște băieți făcuseră un foc pe pavaj, pe care-l alimentau cu grijă din gunoi.

Iar Minnie nu știa ce să îi spună. Ce avea el de gând să facă? Îi dăduse scrisoarea aceea. Îi spusese că o voia, iar ea încă simțea fiori pe șira spinării când își amintea expresia din ochii lui în timp ce spunea acele cuvinte. Și apoi el folosisese vorbele ei într-un pamflet, întunecând norul de bănuieli care o urma peste tot.

În loc să încerce să lămurească asta, ea îi întinse bolul cu lipici.

– Ce știi despre munca manuală?

El se uită la ea cu ochi sclipitori.

– Am citit despre asta. Am vizitat fabricile pe care le-am moștenit de la bunicul meu. Am vorbit cu muncitorii de fiecare dată când am avut ocazia.

– Dar nu ai făcut niciodată muncă manuală.

– Nu... chiar.

Minnie îi întinse ducelui un băț din lemn.

– Felicitări! zise ea. Tocmai a venit momentul să te cobori la noi adâncimi.

– Abia aștept.

El luă oala din lut nedumerit și o urmă în jos pe trotuar. Ea se opri la primul colț și ridică un fluturaș.

- Ce trebuie să fac? întrebă el.

- Iei din lipici, îi explică ea, și aplici pe dosul fluturașului. Apoi eu lipesc afișul pe perete.

- Cam așa?

El desfăcu capacul oalei, înmuie bățul în lipici și puse neîndemâ-natic un boț alb peste afișul pe care îl ținea Minnie.

- Ești un lipitor foarte dezordonat.

Ea se întoarse de la el și plesni afișul pe cărămidă, iar apoi porni mai departe.

Nu credea că el intenționase să îi facă probleme. Se uita la ea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar pentru el nu se schimbaseră nimic. Își zâmbiseră unul altuia în tren și ea îi spusese că îl place.

Când se întorsese, Minnie îi surprinse zâmbetul la auzul acelor cuvinte ale ei. Zâmbetele lui erau ca niște scipiri de fulger în noapte, iuți și trecătoare, luminând întreg peisajul preț de câteva minute înainte să dispară din nou. Zâmbete ca acestea, își reaminti ea încruntată, puteau să pară drăgălașe, dar tot puteau să lase în urmă mormane de moloz fumegând.

- Ei bine, zise el chiar în spatele ei cu voce joasă și amuzată. Știi ce se zice. Nu lipești, nu pierzi.

Ea clipi.

- Ce amuzant, zise ea. Parafrazele sunt cea mai joasă formă de umor.

- Nu când sunt rostite de un duce.

Ea ridică un alt afiș pentru ca el să aplice lipiciul și apoi îl aplică pe perete, ținându-l acolo un moment, ca să fie sigură că s-a lipit.

- Ești duce? întrebă ea. Am crezut că ești un om mort.

Excelența Sa, ducele de Clermont, nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o. În schimb, el ridică oala cu lipici în mână și zâmbi.

- Să mergem la următorul colț? Miss Peters și Miss Charingford ne-au luat-o deja înainte.

Ducele își lăsă privirea să alunece spre ea.

- Ne-au lipit deja înainte, se corectă el.

Ea nu avea să fie - absolut deloc - sedusă ca să râdă cu el și să facă glume nepotrivite despre lipici. Minnie strânse din buze și porni în jos pe stradă.

El o urmă.

- S-a... întâmplat ceva? Mi-ai citit scrisoarea?

- Da, zise ea. Am citit tot ce ai scris. Și sunt furioasă pe tine.
- Ei, hai acum, o admonestă el, nu fi lipicioasă.
- El chicoti ușor - dar chicotitul îi rămase în gât când se întoarse și îi văzu expresia. Zâmbetul îi dispăru de pe față.
- O, chiar ești furioasă. Am greșit cu ceva?
- A greșit cu ceva? Ea voia să-l pocnească.
- Ultima ta capodoperă. Nu-mi vine să cred ce ai scris acolo.
- El își încreți nasul.
- De ce? Pentru că o grevă le-ar face rău prietenilor tăi? Pentru că nu-ți pasă de condițiile în care lucrează muncitorii? Sau crezi că nu ar fi trebuit să le scriu? Că ar fi trebuit să tac și să fierb în gândurile mele...
- O, pentru Dumnezeu, zise ea exasperată. Dacă aș fi crezut că nu ar trebui să scrii acele afurisite de pamflete, aș fi arătat deja scrisoarea ta magistraților. Uneori îmi vine să țip și mie - să țip cât de tare pot, fără să-mi pese cine mă aude! Sunt furioasă pe tine pentru că în ultima ta operă te-ai folosit de cuvintele mele. Ale mele!
- El clipi.
- O, făcu el apoi și-și mușcă buza. Ei bine, într-un anume fel, da, presupun că am făcut-o. De ce să nu o fi făcut? Sunt cuvinte bune.
- Nu despica firul în patru. Nu l-ai auzit pe Stevens vorbind? El deja m-a acuzat că am atitudini radicale. De ce ai folosit o frază pe care ai auzit-o la mine? Nu înțelegi cât de imposibilă va fi viața mea dacă bănuiala va cădea pe mine?
- Cu muncitorii din fabrici până când suna fluierul de seară, străzile erau calme. Erau câteva femei pe ici, pe colo, umblând la aprovizare; o spălătoreasă grăbită care umbla cu un sac pe umăr. Vuietul ritmic al mașinărilor de la câteva străzi distanță făceau cumva ca străzile să pară tăcute, estompând alte sunete.
- Sunt îngrozită, zise ea, iar tu nu trebuie să te temi de nimic. Nu e drept.
- Pe partea cealaltă a drumului, Lydia și Marybeth aplicau afișe într-un fel metodic.
- Ei bine, vru ea să știe, scuturând un afiș spre el. Nu pierde vremea. Am nevoie de lipici.
- Miss Pursling, chiar îmi pare rău, zise el pe un ton formal.
- El purta haine mai întunecate la culoare și mai aspre pentru ieșirea asta - pantalonii din lână cenușie și o haină asortată, materialul

aspru, dar croiala tot perfectă. În jurul gâtului își pusese o eșarfă maro, moale. Îmbrăcăminte îl făcea să arate nu ca un duce, ci ca un bandit blond – cuceritor și poate un pic răutăcios. Genul de bărbat care ar seduce o fată să iasă afară cu el noaptea și care i-ar oferi să bea alcool dintr-o ploscă de buzunar.

El părea sincer, iar ea voia să-l creadă.

– Îți pare rău că m-ai pus în pericol?

– Nu, zise el și cuvintele îi erau serioase, dar ochii îi sclipeau sugubăț. Nu pentru asta. Pentru asta.

Zicând asta, își scutură bățul spre partea din mijloc a corpului ei. Ea abia dacă apucă să ridice afișele ca să se apere. Marginea prinse boțul de lipici zburător, spărgându-l în aer și împrăștiind lipici peste tot.

Minnie se holbă la el fără să-i vină să creadă.

– Nu mi-am dat seama, zise ea rece, că de-acum permit băieților de doisprezece ani să ocupe locuri în Camera Lorzilor.

El îi făcu cu ochiul și apoi se întoarse spre cele două femei de pe partea cealaltă a străzii și le făcu semn.

– O să mergem la pompa de pe aleea de acolo, strigă el. Avem un mic accident cu lipiciul aici!

– Accident cu lipiciul! pufni ea. Mai degrabă un atac cu lipiciul, asta am avut.

Dar el o apucase deja de braț și o conduse în spațiul îngust dintre cele două clădiri, într-o curte amărâtă unde se afla o pompă de apă. Își scoase jacheta înainte să acționeze pompa și ea îi văzu forma mușchilor prin mânecile cămășii. Era îngrozită, iar el se dădea mare.

– Trebuie să precizez, zise el în timp ce acționa pompa, că am douăzeci și opt și nu doisprezece ani.

– Felicitări!

– Într-adevăr. Am reușit să fim singuri.

El îi zâmbi din nou și ea se simți străpunsă de fulger. Minnie își feri privirea. Pompa scoase un fluierat prelung, semnificând că apa aproape că ajunsese.

– E destul de murdar să flirtez cu tine.

În timp ce vorbea, apa se revărsă prin capul pompei. Ducele o prinse în găleata care era legată de pompă.

- Ei bine? ridică el din sprâncene. Voiai să țipi la mine. M-am gândit să îți ofer o șansă mai bună să o faci, fără să provoci o scenă. Așa că dă-i drumul?

- De ce ai folosit cuvintele mele? Încercăi anume să îmi pui în pericol reputația? Sau te-ai gândit că dacă vina o să cadă pe mine, tu o să scapi de orice fel de bănuială?

El scutură pur și simplu din cap.

- Ar fi trebuit să știu că nu vei țipa.

Ridică din umeri și-și dădu jos fularul de la gât, înmuindu-l în găleată.

- Ca să îți răspund la întrebare, nu, nu am intenționat nimic din toate astea. Am fost poate neatent, nu m-am gândit, dar nu am făcut-o cu răutate.

Spre surprinderea ei, îngenunche și încercă să îi șteargă o pată de pe fustă cu eșarfa.

- A fost pur și simplu așa, zise el cu atenția îndreptată aparent asupra petei de lipici. M-ai impresionat. Dacă îți recunoști cuvintele în ceea ce am scris este pentru că mă gândeam la tine.

El ridică privirea spre ea.

- Adesea.

Nu era drept să îi lase inima fără furie și plămânii fără aer cu un singur cuvânt. Privirile li se întâlneau și se uitară îndelung unul în ochii celuilalt.

Nu era drept. Nu era corect. Iată-l aici în genunchi în fața ei, iar ea era cea care aluneca sub vraja lui.

Minnie se uită în altă parte.

- Asta nu schimbă nimic. Tot mă pune într-o poziție imposibilă. Nu știu ce să fac. Nu poți doar să-ți ceri scuze și să te aștepți să zâmbesc spre tine.

El își lăsă privirea să cadă - nu a capitulare, ci cu un aer nonșalant, de parcă nu ar fi putut fi deranjat - și frecă o altă pată de lipici.

Ea nu putea nici măcar să-i simtă mâinile prin fuste. Cu toate astea, și le imagina, își imagina că ușoara presiune pe care o aplica el pe fuste se transfera asupra jupelor, de acolo asupra pantaloanelor și asupra ciorapilor și picioarelor ei. Închise ochii în timp ce el urca în sus.

Cu cât ajungea mai sus, cu atât mai mult putea să simtă. Când ajunse la ultima pată de lipici, nu mai era nimic în afară de adevăr.

O atingea pe abdomen. Prin straturi de material și corset, da – dar asta era mâna lui pe abdomenul ei. Trase aer în piept.

-Nu-mi vine să cred că ai aruncat cu lipici în mine, murmură ea. Asta trebuie să fie cel mai stupid lucru...

-Desigur că a fost stupid.

El se uită la marginea udă a eșarfei sale și apoi ridică din umeri și o aruncă peste umăr.

-Așa sunt lucrurile astea.

Se ridică în picioare în timp ce vorbea și o lăsă pe Minnie să se uite în jos... direct la nasturii vestei sale.

-Așa sunt lucrurile astea? făcu ea fără să-i vină să creadă. Susții că ești prost, Excelență?

-În anumite circumstanțe.

Vocea lui deveni un murmur, iar el se aplecă astfel încât aproape că îi șopti în ureche.

-Vezi tu, există femeia asta.

Ea nu avea să se uite la el. Nu avea să o facă.

-În mod normal, ai putea spune că e o femeie frumoasă – dar nu cred că se califică să fie o frumusețe clasică. Cu toate astea, găsesc că atunci când e prin preajmă, prefer să mă uit la ea în locul oricui altcuiva.

El puse două degete pe obrajii ei, iar Minnie trase aer în piept tare.

Nu avea să se uite la el. El ar vedea altminteri dorul din ochii ei și apoi...

-Are ceva care-mi atrage privirea. Ceva care sfidează vorbele. Poate că e părul ei, dar am încercat să-i spun asta și mi-a răspuns că sunt ridicol. Presupun că sunt. Poate că sunt buzele ei. Poate că sunt ochii ei, deși se uită doar arareori la mine.

Acele degete pe obrazul ei alunecară în jos spre bărbie. Minnie simți că încremenește.

-E foarte deșteaptă, murmură el. De fiecare dată când o văd, descopăr că i-am subestimat inteligența. Mă ține tot încordat.

Erau doar cuvinte – cuvinte pe care orice bărbat le-ar spune dacă ar vrea să sucească mințile unei femei. Doar cuvinte. Nu însemnau nimic, la urma urmei.

Dar nu erau doar cuvinte. Nimeni nu i le spusese ei vreodată; ea nu știuse măcar că voia să le audă înainte ca el să le rostească.

Acum se înfipseseră ca un cuțit între coastele ei. Ea tânjea ca ele să fie adevărate – tânjea după asta așa de mult că o durea fiecare respirație.

– Ce încerci să spui? zise Minnie către nasturii vestonului său. Vocea nu îi tremură și nici nu se tulbură. Că ești depășit? Doar am stabilit deja asta.

– Sigur că sunt depășit. El îi dezmiarda ușor obrazul. Masculul speciei umane are un defect fundamental. În momentul în care dorim cel mai tare să spunem ceva isteț și impresionant, tot sângele ne fuge din creier.

– Serios?

– E un fapt fiziologic, zise Excelența Sa. Excitarea mă face prost. Mă face să spun lucruri stupide precum „Îmi plac țâțele tale” și „Ajutor, am avut un accident cu lipiciul”. Mă face să vreau să stau în preajma ta, deși știu că sunt depășit, deși sunt sigur că o să câștigi. Își coborî vocea. Vezi tu, vreau să te privesc cum o faci.

Ea înghiți în sec. Și preț de o clipă, îl crezu. Că ea va câștiga, cumva va câștiga pentru un viitor imposibil de senin, încât o orbea doar să se gândească la asta.

– Deși știu că o să spun lucruri stupide, zise el. Și se pare că o să arunc cu lipici în tine.

– Îmi pare rău de asta, zise el în cele din urmă. Doamne, ce prostie a fost asta!

– Am crezut că erau lucruri... pe care masculul speciei umane le poate face fără neajunsuri fiziologice.

El încă o mai atingea, cele două degete apăsându-i maxilarul. Ea nici nu putea să se uite la el când vorbea. Întreaga ei față se încinsese doar gândindu-se ce ar însemna acele lucruri.

– Nu chiar aici, zise el, părând amuzat. Nu acum.

Degetul lui mare șoptea lângă buza ei, amintind vag de un sărut.

– Nu cu tine, din păcate, zise el încetișor.

O, ea se aprinse la asta. Pielea părea să îi ia foc. Simți cum se umezește sub fuste. Dar acea dorință umedă nu făcu decât să

Amândoi citiră momentul bine. Minnie era prea de viță nobilă ca el să se culce cu ea într-o aventură simplă, dar nu suficient de nobilă ca el să se poată însura cu ea.

Asta însemna că ea nu era nimic pentru el, o non-entitate în fustele. Orice era ce se întâmpla între ei, era și trist de real, și imposibil de nonexistentă.

Vocea lui era răgușită când vorbi din nou.

- Atunci bate-mă să-mi meargă fulgii, zise el. Câștigă. Depășește-mă, Minnie. Iar când suntem singuri...

Degetele lui îi atinseră ușor bărbia.

- Când suntem singuri, șopti el, uită-te în sus.

El ar fi putut să îi ridice bărbia și să o forțeze să o facă. Dar degetul lui rămase cald și nemișcat pe fața ei. El așteptă, și până la urmă, Minnie nu se putu abține. Ridică privirea și se uită în sus.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei cu un salut cald.

- Bună, Minnie, zise el fără să zâmbească. El nu se aplecă spre ea. Mi-ar plăcea să-mi spui Robert, șopti el în schimb cu vocea aproape ca o dezmierdare.

- Robert.

- Asta, șopti el pe un ton solemn, e momentul când aș vrea să spun ceva deosebit de deștept, dacă mintea nu mi-ar fi fost transformată în pastă.

- Cum seduci pe cineva dacă în față nu poți vorbi? întrebă ea.

- Eu...

El se opri, scutură din cap și își desfăcu brațele de frustrare.

„E o tradiție a familiei Lane. Când l-ai manevrat pe celălalt individ într-un colț, dă-i un sărut ca să îi arăți că nu e supărare.”

- Înțeleg cum ea, zise ea blând.

- Serios?

Nu înțelegea. Nu putea vedea absolut nimic. Nu știa ce să facă în privința lui Stevens, ce să facă cu viitorul care părea să se sfârșească sub ochii ei. Asta era exact opusul momentului când ea ar fi sărutat piesa de șah.

Dar, privind în ochii lui, ea nu vedea sfârșituri, nu vedea finalitatea unui mariaj cu un bărbat care nu o cunoștea, nici certitudinea cenușie a vreunei case de muncă în viitor. Ea vedea începuturi.

Era absolut imposibilă atracția asta dintre ei.

- Chiar văd, zise Minnie. Tu nu seduci femei.

El îi oferi o jumătate de zâmbet.

- Ei bine, în privința asta...

- Ele te seduc pe tine.

Iar apoi, înainte să apuce să gândească până la capăt ce voia să facă și să stabilească ce ar trebui și nu ar trebui să facă niciodată, se ridică pe vârfuri.

Erau doar câțiva centimetri între ei, iar Minnie închise distanța fără să se gândească. El scoase un mic oftat de surpriză. Buzele lui erau calde peste ale ei și, după primul moment de șoc, brațele lui se strânsură în jurul ei.

– Așa, murmură el și apoi buzele lui nu se apăsară doar peste ale ei, ci se mișcară peste gura ei, smulgându-i un sărut.

Sărutul nu era un sfârșit nici el, ci un lucru nou, vibrant, strălucitor și plin de posibilități. Buzele lui le atinseră pe ale ei, le capturară, iar și iar. Când limbile li se întâlneau, mâinile lui îi cuprinsură fața și o ținură aproape, aducând-o spre el așa de aspru, că ea se temu că s-ar putea sparge.

O sărută, și ea se lipi de el, mâinile ei pe pieptul lui, nasturii vestonului apăsând în ea. Degetele îi alunecară sub eșarfă și îl traseră mai aproape.

Iar apoi el se îndepărtă. Minnie deschise ochii să vadă curtea și pompa de apă.

– Cred că e prima dată când ți-am acaparat toată atenția, zâmbi el.

– Robert, zise ea și înghiți jenată.

– Ca răspuns la ce ai spus... ai dreptate. Nu doar că îți datorez scuze. Pot doar să repet ce am spus mai devreme. Nu te voi lăsa într-o situație mai rea decât atunci când te-am cunoscut. Știu că ești îngrijorată, știu că pot să fiu neglijent. Dar nu rămân neglijent, Miss Pursling. Pot să fac foarte multe lucruri și nu voi permite nimănui să-ți facă rău. Ai cuvântul meu.

Nu ar fi trebuit să îl creadă. Era imposibil ca el să afirme așa ceva. Deja o distrusese în interior, o făcuse să pună sub semnul întrebării tristul peisaj al vieții ei.

O făcuse să sperie. Se simțea ca și cum ar fi plutit pe nori acum. Iar asta însemna că pământul era foarte, foarte departe, undeva jos.

– Nu ar trebui să-ți dau crezare, zise ea și-și trecu mâinile peste față. Ar trebui să îi dau scrisoarea ta domnului Charingford chiar acum.

– Ar fi trebuit să o faci cu două zile în urmă.

Ea simți cum pe față îi apare un zâmbet timid.

- Știu.

Îi întinse din nou oala cu lipici. Degetele li se întâlniră când o făcu și întregul ei corp cântă drept răspuns. Și pentru prima dată, Minnie își dădu seama că el era de departe mult mai deștept. Ea nu îl depășise. El îi întinse cheia pentru căderea lui... și făcuse să-i fie aproape imposibil ca ea să o folosească.

Capitolul 13

Până când Minnie își stinse lumânarea în seara aceea și se băgă în pat, se eliberase de toate emoțiile zilei. Se simțea de parcă ar fi stat în urmele unui incendiu de pădure, cu terenul din jurul ei înnegrit și ars cât vedea cu ochii. Aproape că putea simți focul, putea simți cărbunii încă aprinși ascunși în ea, care încă nu se făcuseră cenușă rece.

– Să nu te îndrăgostești de el, Minnie, se avertiză ea.

Dar încăperea era întunecată, iar cearșafurile încă nu se încălziseră de la căldura corpului ei.

Măcar dacă nu ar fi fost așa de chipeș, de bogat... și deloc un duce. Un fierar sau un vânzător de cărți. Altcineva cu mintea aceea ageră, cu ochii aceia pătrunzători, acel zâmbet sclipitor care părea să fie făcut doar pentru ea. În schimb, era unul dintre cei mai importanți aristocrați din regat. Ar fi putut alege dintre mii de femei. De fapt, probabil că își alegea chiar acum o femeie – asta era genul de lucruri pe care le făcea un duce, nu-i așa? Ducii țineau femei ca amante, alegeau dintre blonde, brune sau cu părul negru, depinzând de toanele de fiecare seară, luând ce își doreau și lăsând ca amintire un pumn de arginți. Să fii duce însemna că aveai mereu la îndemână un harem. Trebuia doar să întrebi de el.

Gândul ar fi trebuit să o dezguste, dar din cine știe ce motiv, ea și-l imagina pe Robert – nu, nu se gândea la el ca la un duce, nu ca un nume, nu ca o persoană – analizând un șir de fete oferite de o matroană cu față lungă.

Își imagina cum i se oprea privirea asupra unei fete cu părul castaniu și un piept mai generos ca al altora.

– Hei, ar spune el. Pe ea o vreau în seara asta.

„Te vreau.“

Ce prostie, prostie, prostie, să-și imagineze că dorința lui – oricâtă ar fi avut – va persista suficient de mult pentru ca el să cumpere un substitut.

Se foi în pat.

Dar nu-și putea scoate ideea din minte.

Putea fi în pat cu ea în clipa asta. Măinile lui s-ar atinge de sânii ei, cam așa. Buzele lui nu ar găsi palma mâinii ei, ci gâtul, buzele. Nu ar exista ezitare, nu ar exista reținere.

Nu ar exista nimic în afară de dorința lui, tare ca piatra.

Corpul lui l-ar acoperi pe al ei, iar ea ar capitula în fața lui. Ea și-ar desface picioarele, cuprinzându-l cu ele...

Aceste gânduri erau de ajuns să încălzească patul, dar odată ce începu cu imaginația, ea nu mai putea să o oprească. Erau propriile degete între picioare, mâna ei peste sfârcuri. Dar își imaginează că el o voia la fel de mult cum îl voia ea, luând-o în imaginație așa cum ea nu ar putea permite niciodată în viața reală. El se afunda în ea, tare; ea tremura în timp ce se aducea la marginea orgasmului. Iar când își dădu drumul, mușcându-și buzele ca să nu țipe, în fața ochilor îi apăru chipul lui.

După aceea, patul deveni prea fierbinte, așa că dădu plapuma la o parte și lăsă aerul rece să o scalde, întărindu-i sfârcurile din nou. Dar frigul nu aduse cu el claritatea de care avea disperată nevoie.

Se ridică, traversă camera la ligheanul cu apă și turnă din carafă. Apa era rece ca gheața, iar cârpa pentru spălat aspră pe pielea ei.

Poate că el își alesese în seara asta o femeie care arăta ca ea. Poate că nu și-a ales o femeie și stătea în camera lui și se satisfăcea exact așa cum făcuse ea. Gândul îi provocă o melancolie profundă.

Măcar dacă...

- Dar nu există dacă, își spuse ea tăios. Există doar realitatea.

Și anume realitatea pe care trebuia să o accepte: ce tocmai se întâmplase - era cât de aproape putea să ajungă să facă dragoste cu ducele de Clermont. Într-o noapte se putea gândi la el, iar dacă avea noroc, el putea să îi ofere un gând de răspuns. Gâtul i se strânse de dor.

Dar nu conta.

Învățase cu mult timp în urmă că propriile sentimente nu conta niciodată. Lucrurile erau cum erau, indiferent ce simțea pentru ele. Iar acest sentiment anume... Acesta o făcuse să se abată mult prea mult de la traseu.

Cu toate astea, deschise draperiile. Într-o altă seară ar fi putut să se uite în jos – în jos spre câmpurile cu varză, spre semicercul de pietriș din fața căsuței mătușilor ei.

Dar în seara asta, pentru foarte scurtul timp de care avu nevoie inima ei ca să bată din nou normal, se uită în sus.

Se uită în sus la semiluna care sclipea prin norii zdrențuiți, la stelele care clipeau pentru regină și țărani deopotrivă. Se uită în sus până când norii acoperiră luna și făcură lumina să dispară.

Era mult mai târziu când Robert se plimba din nou pe străzile din Leicester – de data asta cu Oliver alături. Ceața se lăsase, amestecându-se cu fumul de cărbune ca să formeze un fel de supă de mazăre oribilă care se lipea de haina lui. Undeva, un clopot de biserică începu să bată de ora nouă; i se alăturară iute vecinii din stânga și cei din spatele lui, din fața lui – un cor de clopote care părea cu atât mai straniu în ghearele tăcute ale ceții.

– Ce este? întrebă Oliver în cele din urmă.

Merseseră fără să scoată vreun cuvânt de când clopotele bătuseră de jumătate.

Robert își strânse pumnii în buzunare.

– Încerc să fac ce e corect, zise el în cele din urmă.

Orașul era tăcut. Ciudat cât de tăios diviza fluierul fabricilor zilele aici. Într-o clipă nu puteai scăpa de zornăitul mașinărilor. În cealaltă, era liniște și tăcere, de parcă un Behemot gălăgios s-ar fi prăbușit brusc. Lăsa în urma lui o tăcere stranie, mai tare decât liniștea de la țară. El aproape că putea simți cum îi vibrează dinții de la sunetul pe care mașinăriile nu îl scoteau.

– E ceva în neregulă? vru să știe Oliver și se uită la el.

– E vorba de femeia asta... zise Robert, slobozind cuvintele cu un pufnet puternic de aer, iar fratele lui izbucni în râs.

– Doamne, tot aștept să îmi povestești. Sebastian a amintit de ea și a fost șocat că nu știam la ce se referea. Cine?

Robert îi povesti. Nu totul – nu putea să-i spună fratelui său despre pamflete, pentru că era un risc pe care insista să și-l asume vorba cu el.

Cum îl întorsese pe dos.

-Am sărutat-o. Nu pot să uit, zise el. Nu pot să o fac din nou. Știu cum se fac lucrurile astea, iar asta nu e corect.

-Nu e corect? întrebă ușor Oliver.

De-acum tăcerea părea încordată. Ei vorbeau doar arareori despre circumstanțele în care ajunseseră frați, dar acestea stăteau între ei. Mama lui Oliver fusese guvernantă când ducele de Clermont vizitase casa unde lucra. Ce putea să facă o guvernantă când era curtată de un duce? Dacă spunea da, el o avea. Dacă spunea nu, el tot o avea.

-Nu știu ce e corect, zise el în cele din urmă. Sunt duce. Ea este strănepoata unei femei care abia dacă face parte din nobilime. Dacă greșesc ceva aici, tu ești singurul în care am încredere să-mi tragă un pumn în burtă.

Oliver scutură din cap.

-N-o să se ajungă la asta.

Ultimele clopote amuțiră undeva în depărtare.

-S-ar putea să se ajungă. Știi cine e tatăl meu. Ce fel de bărbat era, făcu el și adăugă cu voce joasă: Și o vreau.

Iată, rostise asta cu voce tare. O voia. Nu îi voia doar corpul. Așa de puțini oameni știau cine era el, ce își dorea. Și cu toate astea, Minnie îl acceptase așa cum era. Ea nu se plecaseră și nu îl linguseră; în schimb, îi spusese că era mai bună decât el.

Capitolul 14

Minnie nu-l văzu deloc pe duce în zilele care urma.

Dar îi era imposibil să nu se gândească la el. Studie hârtia sub lupa de bijutier împrumutată, cercetă cerneala folosită la tipărirea pamfletelor, catalogă variațiile fontului folosit ca să le creeze. Un e mic avea o fractură subțire în partea de jos; ea o văzuse pe patru pamflete diferite de-acum. Un b era ușor deformat.

Toate acestea erau dovezi care se adunau.

Detalii și altele asemenea. Acum că ea avea scrisoarea lui, totul era inutil.

Mai important, când se imagina pe sine pe străzile din Leicester, nu se mai vedea adunând conștiincioasă mostre de hârtii, ci plimbându-se la braț cu ducele de Clermont.

O prostie. Era o proastă.

Își spusese asta destul de des, dar găsea că nu se putea opri din a se gândi la el. Își amintea senzația buzelor lui, expresia din ochii lui. Își amintea de mâinile lui, calde pe corpul ei. Își amintea de tot ce îi spusese el și nu se simțea proastă.

Se uită într-o după-amiază la imaginea ei din oglindă.

- Tu, își spuse ea sieși, ești o idioată.

Ochii ei cenușii îi întoarseră solemni privirea.

El îi trimisese un mesaj. Vărul lui ținea o conferință în seara aceea la Leicester Mechanical Society și el o rugase să vină. Minnie bănuia că nu ar trebui să se ducă. Stupiditatea a ceea ce voia era evidentă deja din imaginea din propria oglindă. Purta o rochie simplă, albastră, una pe care el o văzuse deja de două ori. Avea o croială severă și închisă până sus, mânecile lungi, dar fără decorațiuni. Abia dacă avea o urmă de turnură, iar fustele nu aveau nici ele înflorituri sau noduri elegante. Materialul era scump, iar panglicile și mai scumpe. Era logic să te îmbraci așa când nu prea aveai bani în plus. Îmbrăcată așa, nimeni nu avea să se uite la ea. Nu voia ca oamenii să se uite la ea.

Dar voia să îl facă să zâmbească.

-O, Minnie, zise ea cu disperare. Serios. El? Ai putea să fii mai lipsită de speranță? El era duce, iar ea... Uită-te, fir-ar să fie, zise ea.

Și se forță să se uite în oglindă. Să nu se concentreze pe părțile plăcute - rotunjimea sânilor ei sau talia frumoasă -, ci să se uite cu adevărat la cine era. Să se uite la cicatricea de pe obrazul ei. Care nu era doar sub piele. Ea îi marca inclusiv sufletul.

Wilhelmina Pursling era uscată, severă, tăcută, ca un șoricel.

-Miss Pursling, rosti Minnie foarte încet, e o nimeni. Prin design.

Dar aceia erau tot ochii ei care se uitau la ea. Și indiferent ce își spunea sieși, indiferent de câte ori își spunea că e proastă, acea dorință sălbatică, nestăvilită se aduna în ea.

-Tu, repetă ea și împunse cu degetul spre oglindă, ești o idioată.

Cu toate astea, dacă avea să fie idioată, putea măcar să fie una cu stil. Așa că se duse jos și ieși afară pe câmpurile necultivate. Urcă un deal și apoi pe celălalt, căutând în părțile sudice, adăpostite până când găsi ceea ce căuta - o porțiune cu panseluțe târzii, ascunse în porumbiște.

Și le adună pe toate.

Dacă stelele sclipeau sub plapuma groasă de ceață și de fum, Robert nu le vedea. Coborî din trăsură și apoi se întoarse să o ajute și pe Violet să coboare. Felinarele stradale emiteau o lumină amortită și grea, destulă cât să vadă o mulțime de oameni așteptând pe treptele New Hall. În noapte, toate hainele păreau negre, iar efectul era aproape de înmormântare. Ar fi fost, dacă nu ar fi scandat.

-A, ce bine, zise Sebastian lângă el. O mulțime.

-O gloată, zise Robert.

Sebastian își frecă pur și simplu mâinile de încântare.

-Când vorbesc eu, de regulă e același lucru. Chestiile alea sunt capre?

Erau. În piața din fața sălii, cineva organizase două țarcuri provizorii. Erau afișe legate de amândouă, dar el nu le putea citi în întuneric. Cu toate astea, unul dintre țarcuri era plin de capre - aproape douăsprezece animale, care se agitau și behăiau.

În celălalt țarc însă, în mod ciudat, erau numai copii. Copii mici, mai mulți decât caprele. Robert se încruntă în timp ce se apropia. Cel mai înalt dintre copii abia dacă îi ajungea la talie, cel mai mic

abia dacă umbla, poticnindu-se printre ceilalți cu încăpățănare su-părată. Nici unul dintre strigăte nu venea de la copii. Toate urletele agitate veneau de la adulții din jur.

În timp ce se apropiau de țarcuri, Robert reuși să citească în sfârșit afișele.

ASTEASUNT ANIMALE, proclama un afiș supărat de pe țarcul caprelor. Afișul de pe țarcul în care se aflau copiii scria: ASTEANUSUNT.

Robert se uită la Sebastian. Vărul său încă mai zâmbea – întotdeauna îi plăcuse să agite lucrurile –, dar zâmbetul îi era tăios.

Sebastian făcu câțiva pași și se uită la copii.

Copiii erau mult mai confuzi decât caprele. Un băiețel se ținea cu mâinile de bara din mijloc a gardului. Purta doar o hăinuță subțire și mănuși la fel de subțiri. Dacă avusese o căciulă, aceasta îi căzuse. Ochii lui păreau luminoși în frigul nopții; răsufierea lui provoca mici norișori de aer rece.

Sebastian se aplecă și strigătele se dublară.

– Nu suntem animale! zicea o femeie. Nu suntem animale!

Nu strigau la Sebastian, nimeni dintre cei care scandau nu îl cunoștea. În ochii lor, el era încă un gentleman care se uita la spectacol. Doar un alt motiv ca să-și audă propriile voci. Încetișor, Sebastian își dădu jos eșarfa de la gât. Fără să spună un cuvânt, el o puse la gâtul băiatului. Adăugarea eșarfei mari îl făcu pe băiat să pară și mai mititel. Sebastian aprobă fără cuvinte din cap și se întoarse să plece.

– Dar ce crezi că faci? urlă o femeie din apropiere. Țsta e băiatul meu. N-avem nevoie de mila ta.

Sebastian continuă să meargă.

– Dacă îl asculți pe nebunul care conferențiază în seara asta, răcni femeia spre spatele lui, o să-ți pierzi sufletul nemuritor. Nu vrem să avem de-a face cu învățăturile acestui diavol.

Sebastian nu se uită în urmă; femeia îl privi plecând cu mâinile în șolduri. Avea buzele țuguiat și degetele îi băteau darabana nerăbdătoare.

În cele din urmă se întoarse spre fiul ei.

– Ce făceai acolo, ca un prost? Ea apucă un capăt al eșarfei lui Sebastian și trase de el.

- Ți-am spus să scandezi. Vreau să te aud scandând. Încearcă acum. Nu sunt un...

Se opri în mijlocul propoziției, pe cale să îi dea jos eșarfa lui Sebastian, când Robert veni să stea lângă ea. Ea se uită la cizmele lui, apoi la pantaloni și la vestă până când îi zări fața.

- Doamnă, zise Robert, știți cumva ce temperatură e în seara asta? Ea păru puțin uimită.

- Nu, nu știu. Dar cred că este un termometru instalat la...

- Nu sunt nici două grade afară. E aproape de îngheț și o să se facă și mai frig.

Ea îl privi ușor bosumflată.

- Dacă știți deja, de ce ați mai întrebat?

El mai aruncă o privire băiatului aflat în fața lui. Nasul copilului era roșu și îi curgea de la frig.

- Nu aveți nici un drept să predicați cuiva despre îngrijirea animalelor, zise Robert cu amărăciune. Cu atât mai puțin vărului meu.

Ea se încruntă nedumerită, iar el plecă având pumnii strânși. În spatele lui, scandările continuară:

- Nu suntem animale. Nu suntem animale.

Sebastian era ghiduș. Putea să sâcăie pe cineva până la enervare maximă și dincolo de ea. Dar nu fusese niciodată așa de neglijent și de crud fără inimă cum era femeia aceea față de copilul ei. Îl enerva pe Robert că se credea despre vărul lui că-și va pierde sufletul nemuritor când nu el fusese cel care adunase copiii ca să-i trateze ca pe vite doar ca să exemplifice ceva.

Era recunoscător că lăsase gloata în urma lui. Interiorul era mai cald și mai uscat. Când ușile se închiseră, încetă și zgomotul de afară. O găsi pe Miss Pursling pe unul din rândurile din spate, așezată aproape de culoar cu prietena ei. Mâinile îi erau încordate pe marginea scaunului. El se opri lângă ea.

- Miss Pursling, zise el. Avem locuri în față, dacă dumneavoastră și Miss Charingford doriți să vă alăturați nouă.

- Nu, mulțumesc, rosti ea cu voce rece. Nu... nu îmi plac mulțimile. Dacă știam că e așa de rău, nu veneam. Dacă aș putea să plec într-un fel...

Ea strânse din buze. Era greu să-și dea seama de paloarea tenu-lui ei în lumina slabă din spatele încăperii, dar el credea că arată cam palidă.

- Vă simțiți bine? întrebă el.
- Nu e nimic, zise ea și înghiți. Nu e nimic. Nu e nimic. Eu sunt nimic.
- Poftim.
- Ea se uită în sus spre el și apoi își feri iute privirea.
- Nu e nimic, repetă ea. Vă rog să nu vă mai uitați la mine.
- El se așeză în rândul din spatele ei.
- Iată, nu mă uit. Aveți flori pe rochie.
- Avea. Adevărate chiar. Mici și galbene, care îi tiveau fustele și manșetele.
- Mi s-a părut potrivit, având în vedere munca domnului Malheur.
- El analizează plante, nu-i așa?
- Așa este. Și totuși, parcă îmi amintesc că el a început cu gura-leului. Astea ce sunt? Panseluțe? Ce ocazie ați ratat!
- El îi aruncă o privire piezișă și surprinse un zâmbet ușor pe fața ei.
- Sunt foarte drăguțe.
- Ah, zise ea și se uită înainte.
- Iată, zise el cu satisfacție. Acum respirați cum trebuie. Aveți nevoie doar să fiți puțin distrasă de altceva.
- El dădu să se ridice.
- Excelență.
- Da?
- Vă mulțumesc.
- Ea tot se mai uita înainte. Dar nu se mai agăța așa de tare de scaun, de parcă ar fi fost singurul lucru care o ținea în picioare.
- Nu am purtat florile în onoarea domnului Malheur, Excelență.
- El zâmbi.
- Știu. Știu foarte exact pentru cine le purtați.
- Știți?
- Le purtați pentru că știați că această culoare va îmblânzi unghiurile rochiei dumneavoastră. Că accentul acela la baza gâtului vă face ochii să arate ca norii de furtună. E un efect minunat, Minnie.
- Știu pentru cine le purtați.
- Ea rămase complet nemișcată.
- Le purtați pentru dumneavoastră, zise el. Foarte bine faceți.
- Ea slobozi o răsufare.
- Sunteți un bărbat periculos.

El se ridică.

- Sala e aproape plină. Îmi pare rău că preferați să stați aici. Trebuie să mă duc în față și să îl văd pe vărul meu. Ne vedem după aceea?

- Eu... mulțimea, făcu ea și se uită în jur. S-ar putea să plec mai repede, Excelență, ca să nu fiu prinsă în mulțime.

Ea se uită în poală când vorbi, dar fața începuse să i se albească din nou.

- Chiar nu vă simțiți bine.

- Nu e nimic.

Minnie vorbi tăios de data asta, iar domnul din față se ridică, părând a fi pe cale de a-l prezenta pe Sebastian. Robert nu avu de ales decât să plece de lângă ea. Până când își găsi locul, bărbatul trecea deja în revistă realizările lui Sebastian.

- ...după un început remarcabil la Cambridge, zicea bărbatul, domnul Sebastian Malheur s-a afirmat prin...

Început remarcabil? Ha! El abia reușise să treacă de examenele din primul an. Întotdeauna fusese în pragul de a fi dat afară, făcând o sumedenie de farse de băieți de colegiu. Nimeni nu fusese mai șocat de bruscul succes al lui Sebastian decât bătrânii care pe vremuri îl examinaseră.

Într-un fel, succesul pe care l-a avut Sebastian apoi - natura acestuia, la fel ca și maniera - fuseseră farsa cea mai mare a lui Sebastian. Iar el știa asta.

Veni pe podium cu mers ușor legănat și un zâmbet pe față.

- Mulțumesc, mulțumesc, zise el, pentru primirea foarte amabilă.

Zâmbetul strâmb din colțul gurii era singurul care admitea că jumătate dintre cei care îl întâmpinaseră veniseră să-l insulte.

- Stau acum în față dumneavoastră ca să vă spun despre știința trăsăturilor moștenite - subiect de ani întregi de studii din partea mea. Pe parcursul studiilor mele, am ajuns la mai multe concluzii. Una e că trăsăturile - cum ar fi culoarea ochilor, înălțimea, numărul petalelor unei flori sau forma unei ridichi - sunt moștenite de la părinți conform unor reguli stricte, inviolabile. În al doilea rând, regulile transiterii trăsăturilor par să fie constante la animale și la plante, de la legume la copaci, de la pisici la oi sau capre și desigur la omul animal.

O, se distra în mod evident. Avea o lucire în ochi în timp ce vorbea și un zâmbet slab care se întinse la auzul exclamațiilor mici din sală.

– În al treilea rând, vă voi explica modul cum regulile trăsăturilor moștenite merg mână în mână cu descoperirile domnului Darwin despre originile speciilor. Știu că mulți dintre dumneavoastră așteaptă mai ales partea asta, așa că o să vă explic legătura și modul în care am ajuns la concluziile mele, folosind...

– Folosind uneltele diavolului! strigă cineva din spate.

Sebastian făcu doar o pauză scurtă.

– Folosind fapte, logică și experimente de reproducere, zise el blând. Toate acestea pot părea multora dintre dumneavoastră plictisitoare. Dar colegii mei obiectează de regulă la dovezi ale unei influențe diabolice.

Pe fața lui apăru altă sclipire de zâmbet și își desfăcu brațele larg, ducându-se la un șevalet pe care-l instalase în față.

– Încep cu culoarea gurii-leului.

El puse mâna pe materialul care acoperea șevaletul. În momentul acela însă, ușile din spate se deschiseră brusc. Capetele se întoarseră. Preț de un moment, nu se zări decât întuneric.

Apoi:

– Haide! strigă cineva și caprele care fuseseră în piață acum intrară în sală.

Se uitară în jur, ușor nedumerite.

– Dacă tot ziceți că nu există diferențe dintre animale și oameni, iată aici câteva pentru audiența voastră, strigă cineva.

Începură să se audă exclamații.

Oi, se gândi Robert anapoda, ele ar fi fost o alegere mai bună. Oile se speriau și fugeau la fluturatul unei haine. S-ar fi panicat instantaneu. Caprele, pe de altă parte... Caprele vedeau o adunare de oameni ca pe o ocazie. Intrară pe culoar dând din capete.

– Primesc orice creatură suficient de inteligentă ca să stea în picioare, zise Sebastian cu generozitate. Nu te teme, om bun. Sunt sigur că după ce termin, animalele tale vor putea să-ți explice principiile, folosind doar cuvinte foarte simple, genul pe care le-ai putea pricepe.

La asta se auzi o explozie de hohote.

Capra șefă mai făcu un pas leneș în față. Apoi se opri. Își întoarse capul contemplativ... și se întinse să ia o mușcătură din florile de pe tivul lui Minnie.

Robert se ridică pe jumătate din scaunul lui, întinzându-se în spate, deși era mult prea departe. Ea împinse capul caprei. Putea vedea cum i se mișcă buzele, o văzu cum o bătea pe umăr, dar nu reușea să audă ce spunea.

- Haide, acum, strigă căprarul. Nu te atinge de animal! Ai auzit ce a spus omul, că ele sunt ca noi. O să te dau în judecată pentru atac dacă mai pui mâna pe ea.

Râse gros din burtă.

O altă capră veni la ea, încercând pe furiș să își întindă gâtul.

Miss Pursling luă o umbrelă de la o femeie din apropiere și o pocni.

- Atac! Atac și bătaie!

Iarăși valuri de hohote de râs. O altă lovitură cu umbrela; încă o capră se alătură hoațelor. Asta se întinse și mușcă din tivul ei. Materialul subțire se rupse, arătând un pic din jupa de dedesubt.

- Animal sau om? strigă căprarul. Ah, vedeți - putem face până la urmă diferența.

Oamenii din jurul ei râdeaup rostește, dar reținut, în vreme ce Miss Pursling trebuia să se descurce singură cu atacul. Robert își făcu loc prin mulțime și își croi drum spre bărbat.

- Crezi că ăla e un atac? mârâi el.

Bărbatul nu se uită în spatele lui să vadă cine vorbește.

- Poftim?

Robert îi puse mâna pe umăr și-l întoarse pe individ cu forța spre el.

- ăsta, zise el, e un afurisit de asalt, zise el și îl pocni pe bărbat direct în barbă.

Individul făcu ochii mari de surpriză. Păru să se clatine pe picioare un moment, apoi își dădu ochii peste cap și se prăbuși.

Robert se întoarse.

- Ce rușine! se răsti el. Rușine, voi toți! Luați caprele alea de lângă femeie. Acum.

Minnie ridică privirea. Fusese așa de ocupată să se apere de capre că nu observase mulțimea care se adunase în jurul ei. Dar în loc să arate ușurată că bărbații se apropiau să prindă caprele, capul ei

se mișcă iute dintr-o parte în cealaltă. Se făcu albă ca hârtia. Robert văzu cum își dă ochii peste cap.

Dacă l-ar fi întrebat oricine înainte de noaptea asta, ar fi putut paria pe orice că ea avea nervi de oțel. Ducele porni prin mulțime, dar era prea târziu.

Minnie leșină și se prăbuși grămadă înainte ca el să poată ajunge la ea.

Capitolul 15

Lumea era făcută din oțet, și sinusurile lui Minnie luaseră foc. Tuși și își dădu seama că era întinsă pe o suprafață deloc confortabilă – tare, și denivelată, și caldă, toate în același timp.

Deschise ochii.

Lydia se uita la ea și flutura un flacon de săruri volatile pe sub nasul ei.

Minnie tuși puternic și dădu la o parte sărurile de mirosit.

– Iată, zise prietena ei voioasă. Asta a rezolvat lucrurile. Te doare tare capul?

Totul îi reveni în minte. Florile. Și caprele. Mulțimea.

– O, Doamne, gemu ea. Lydia, te rog spune-mi că nu am leșinat în fața tuturor.

– Ba da.

Ea voia să-și închidă ochii din nou. Robert fusese acolo. Ce crezuse oare despre ea?

– Mi-au mâncat caprele toată rochia?

– Nimic din părțile bune, zise altă voce, asta direct deasupra ei.

Și atunci își dădu Minnie seama că nu își ținea capul pe o pernă. Glodurile neconfortabile erau coapsele lui. Stătea cu capul în poala ducelui de Clermont. Se ridică brusc, ignorând bubuiturile din spatele pleoapelor și se desprinse de el. Stătuse întinsă pe o bancă tare din lemn. În față erau o masă și câteva scaune în lateral. Era probabil într-una din sălile de ședință ale negustorilor de la etaj din New Hall, bănui ea.

Împreună cu ducele de Clermont.

– Lydia, gemu ea, cum ai putut?

Dar Lydia nu răspunse imediat. Ea se uită la duce și se îmbujoră și apoi se uită în altă parte.

– Cineva trebuia să te care, zise el în cele din urmă și, după cum s-a dovedit, eu am fost primul care s-a oferit.

Simțea că i se face rău doar imaginându-și. Toți o priviseră probabil când leșinase. Și ca ducele de Clermont să intervină – asta făcuse precis pe toată lumea să fie atentă. Fără îndoială că bârfele circulau deja.

– Acum, zise Lydia foarte grijulie și vorbind răspicat, mă voi duce să aduc un pahar de apă...

– Să nu îndrăznești să mă lași singură cu...

Dar Lydia se retrăgea deja.

– Lydia!

Ușa se închise în urma ei.

Minnie sări în picioare fără alt gând decât să pună distanță între ea și el. Dacă nu o atingea...

Ducele se ridică odată cu ea. Când ea se clătină, el o apucă de braț.

– Stai jos, Minnie.

– Oamenii știu probabil că suntem aici împreună, zise ea frenetic. O să o vadă. O să creadă că suntem singuri. Toată lumea va crede...

– Toată lumea, zise el distinct, crede deja. Prietena ta ne-a lăsat singuri pentru că știa ce o să spun. Te rog să stai jos și să mă ascuți.

Minnie se uită în ochii lui. Robert părea foarte impunător și ea se simțea amețită. Se așeză din nou.

– Când te-au înconjurat caprele alea, zise el, l-am pocnit pe cioban. De față cu toată lumea. Și apoi, când ai leșinat, te-am luat în brațe și te-am scos din cameră. Orice bârfă crezi că ai putea să oprești ieșind acum din cameră – crede-mă, cineva o răspândește deja.

O, Doamne. Se întâmplase. Chiar se întâmplase. Era ruinită; Stevens se va întoarce cu dovezile lui și nu va conta. Minnie trase aer în piept.

– Îmi pare rău, zise el. Nu m-am gândit. Ți-am spus că pot fi cam prost. Când te-am văzut acolo, nu am mai gândit. Voiam doar să fiu lângă tine.

Minnie scutură din cap, ceea ce o făcu să se simtă și mai amețită.

– E la fel de mult și vina mea.

Dacă asta era un dezastru, era un dezastru cu care cochetase. Știa că există atracție între ei. El îi spusese destul de clar că nu va avea nici o finalitate. Iar ea îl sărutase oricum și voise ca el să se uite la ea. Asta era consecința când îți puneai propria persoană pe primul loc.

- O să rezolv asta cumva.

Trebuia să existe o explicație pe care să o dea, un fel în care putea să repare lucrurile. Poate că dacă mai leșina cineva și el o lua și pe acea femeie? Atunci putea fi văzut ca un gest cavaleresc din partea lui.

Dar nu i se părea în regulă. Era prea forțat. Prea nefiresc. Minnie se frecă nefericită pe frunte.

El se așeză lângă ea și îi luă mâna.

- Minnie, zise el blând, îți amintești de ziua în care ai venit la mine în casă și m-ai amenințat?

- Cum aș putea uita, se încruntă ea. Presupun că aș putea folosi asta. Să te trădez și să explic că ai încercat să mă faci să tac. Tot nu pare în regulă. Nu cred că ar funcționa.

- În momentul acela am zis că dacă se va întâmpla ceva, mă voi asigura că ai o cerere în căsătorie. Cred că am zis mai exact: „Mă voi asigura că o vei avea, chiar dacă va trebui să o fac eu“.

Toate planurile ei se opriră brusc. Minnie se uită în ochii lui. Ar fi fost un lucru urât să glumească despre asta și el nu dăduse niciodată dovadă de cruzime. Cu toate astea, era mai ușor să-și imagineze că e cinic decât că e universul bun cu ea.

- Nu ai vorbit serios, zise ea. Ai spus asta doar în glumă.

El ridică din umeri.

- Am spus asta din prostie, nu din glumă. Spun o sumedenie de prostii când ești tu prin preajmă. El își trecu mâna prin păr și oftă. Dar oricât de prost am fost, e și adevărat. Am vorbit serios, Minnie. Vreau să te măriți cu mine. Robert se uită la ea. Chiar și fără asta, tot te-aș fi cerut. Nu mă gândesc la altceva de zile întregi. Te rog, mărită-te cu mine.

Ea nu putea pricepe. În schimb, se ridică și se duse la fereastră îngustă. De acolo vedea piața care se întindea dinaintea lor. Mulțimea se risipise în mare parte și își luaseră și caprele cu ei. Nu, ce spunea el nu avea sens.

- Excelență, zise ea. E o nebunie. Nu vă puteți însura cu cineva ca mine.

El se prefăcu că nu înțelege la ce se referea ea.

- Asta spune toată lumea, zise el și se uită la ea. Și trebuie să recunosc că nu m-am gândit la posibilitatea asta înainte să te cunosc

pe tine. Dar când am luat-o în calcul, a început să aibă tot mai mult sens. Știi de ce nu m-am însurat încă?

- N-ai nici treizeci de ani. Ai ani întregi înaintea ta...

Ea se opri, simțindu-se nesigură dintr-odată. Ochiul lui o țintuiau într-un fel care îi făcea inima să bată fără nici o legătură cu vârsta lui. Simți cum i se umezesc palmele.

- Minnie, zise el, ai idee măcar ce sper să realizez eu? Trebuie să fi înțeles că tata a preluat o fabrică aici și a distrus-o - iar eu sper să compensez asta cumva. Am un frate vitreg care contează mai mult decât oricine pe lumea asta pentru mine și care e privit pe sus din pricina originii sale. Nu țin la prerogativele mele.

Minnie abia dacă mai putea să respire.

- Dar asta e doar o parte din ce sper să văd în viața mea. Dacă ar fi după mine, aş aboli aristocrația pe bază de ereditate în întregime.

Ea scoase o exclamație șocată.

- Fiecare aspect al său, zise el sălbatic. Lorzii ar trebui să fie acuzați la fel ca oamenii obișnuiți și judecați cu juriu. Nu ar trebui să avem dreptul de a respinge legile propuse de oamenii obișnuiți din Camera Comunelor. De fapt, nu cred că ar trebui să existe deloc o Cameră a Lorzilor. Mi-aș dori ca naiba să fiu doar domnul Blaisdell. Tatăl meu... nu ai idee cât de oribil a fost.

El își strânse pumnii pe lângă corp. Ochiul îi sclipeau cu o lumină pe care nu o mai văzuse la el de când vorbise cu Finney.

- Mi-aș putea cere scuze pentru beneficiile pe care le-am moștenit de la el, zise Robert. Dar am învățat cu mult timp în urmă că scuzele nu schimbă nimic. Așa că intenționez, în schimb, să le folosesc - să le folosesc ca să mă asigur că ceea ce a făcut tatăl meu nu i se va mai permite nici unui lord să facă vreodată.

Asta nu se putea întâmpla. Nu avea cum să spună lucrurile astea.

Dar nu aducea nimic dacă își spunea asta sieși. Minnie era la fel de sigură că ea vedea acum esența lui.

- Dintre toate beneficiile pe care intenționez să le anulez, prima va fi șansa de a mă căsători cu o aristocrată. Gândește-te ce ar însemna dacă aş cere în căsătorie o astfel de fată? Ce ar crede ea dacă ar descoperi că scopul vieții mele este să îi dezbrac pe tatăl, frații ei de prerogativele lor? Părinții mei s-au certat în fiecare clipă când erau împreună. Nu vreau un astfel de mariaj. Chiar nu vreau.

Ea nu avea ce să spună în privința asta.

- În al doilea rând, zise el. Nu mă aștept la dragoste în căsătorie. În cel mai bun caz sper să găesc un aliat. Cineva care să mă susțină în ceea ce va veni. El se uită la ea. Tu ești mai bună decât mine la tactică. Ai fi o soție teribilă pentru un duce, dar pentru un bărbat care nu mai vrea să fie duce? Nu-mi pot imagina pe cineva mai potrivit.

Ea nu-și putea imagina pe cineva mai nepotrivit. El nu știa nimic despre ea. El nu știa.

- În al treilea rând, zise el, te vreau. Te vreau foarte tare. Te vreau așa de tare încât atunci când cazi la jumătate de sală departe de mine sunt alături de tine înainte ca să se clinească cineva. Te vreau așa de mult încât sunt nopți în care nu mă gândesc decât cum să te posed.

Ea simți cuvintele, le simți în adâncul ei, într-un fulger de dorire și dorință care cuprindea toate nopțile singuratice pe care le petrecuse. Din punctul ăsta de vedere erau o pereche bună. Dar...

- Cum rămâne cu fidelitatea? întrebă ea. Aș vrea să știu la ce să mă aștept. O să ai amante? Am voie să îmi iau amanți?

El se uită la ea.

- Ultimul lucru în mintea mea acum sunt alte femei, bombăni el.

- Răspunde, te rog, la întrebare, zise ea cu voce tremurată.

- Asta îți dorești, ca amândoi să avem amante, amanți dintr-o toană?

- Ai spus că nu mă iubești, zise ea cu voce surprinzător de sigură. Dacă ar fi după mine, aș vrea ca jurămintele mele să însemne ceva. Mă gândeam mai degrabă la nevoile tale. Nu vreau să fiu nepregătită.

- Ah, oftă el și îi oferă un mic zâmbet.

Ea traversă spre el.

- Ai spus că am fi aliați, că ne vom gândi unul la celălalt. Îmi pot imagina ce înseamnă să fii duce. Deocamdată, ai tot avut de ales dintre femei.

Și chiar dintre multe, nu se îndoia de asta.

- Să nu faci promisiuni pe care nu le vei putea ține mai târziu. Aș prefera onestitate directă decât infidelitate și complimente false în momentul ăsta.

- Onestitate directă?

Ea aprobă din cap.

- Atunci, draga mea, o vei avea. Nu sunt așa de disperat după relații sexuale cum ți-ai putea imagina. Nu am nevoie să mă hârjonesc cu femeii în pat ca să obțin orgasme regulate. Dumnezeu mi-a oferit o mână stângă puternică și au existat multe nopți în care am preferat-o unei femei.

El nu se uita la ea. Doar nu era jenat de mărturisirea asta?

Dar mărturisirea lui trimise alt fulger de fierbințeală prin ea - ideea de a-l vedea gol și cu mădularul ca piatra, cu mâna pe el. Cum arăta oare când se dezmiarda singur? I-ar plăcea mișcări lungi, aspre sau unele mai blânde, lente?

- Nu pot să stric reputația mâinii mele, zise el, sau să îi rănesc sentimentele și nici să o las însărcinată. Până acum s-a dovedit cea mai sigură opțiune pentru mine. Așa că, spune-mi Minnie. Crezi că ai nevoie să îți iei amanți?

- Nu m-am gândit la asta niciodată.

Era adevărat, nu se gândise niciodată să fie necredincioasă în căsnicie. Nici măcar dacă se mărita cu un bărbat care își lua amante.

- Pentru că mi se pare că trebuie să stabilesc clar un lucru, zise el. Nu vreau să existe neînțelegeri între noi. Iar dacă... se va întâmpla ca să nu îți mai placă de mine, te voi lăsa să pleci. Fără nici strategeme de a te face să te întorci. Fără să îți tai finanțarea. Nimic din toate astea. El înghiți în sec. Știu că lucrurile se schimbă. Nu e nimic mai rău decât o căsnicie în care soțul își folosește puterea ca să își oblige soția să facă ce vrea el. Nu o s-o fac.

- Robert, făcu Minnie și se întoarse spre el. Nu există nici un pericol ca eu să nu te mai plac.

Nu era sigură care dintre ei se mișcase primul. Poate că ea făcuse un pas spre el. Poate că el se aplecase spre ea. Poate că se mișcaseră amândoi și poate că existase o adiere în aer care îi apropiase. Ea îl apucă de umeri cu mâinile, el o cuprinse cu brațele de talie.

Erau complet îmbrăcați și cu toate astea sărutul lui părea carnal într-un fel în care ultimul lor sărut nu fusese. Acesta nu era explorau, alunecând în jos pe ea, apucându-i sânii și strângându-i șoldurile. Asta era un prelude al unei partide de amor.

El fu primul care intrerupse sărutul, zâmbind pe jumătate.

- Mai trebuie să spun un singur lucru, zise cu răsufierea tăiată. Când părinții mei s-au căsătorit, tatăl meu a jurat că o iubește pe mama. A fost o minciună și a făcut mai mult rău decât adevărul. Nu mă voi căsători cu așteptări false.

Degetele lui se flexară și ea ridică privirea ca să se uite la el.

- Înțeleg perfect ce însemnăm unul pentru celălalt. Nu mă aștept să mă iubești.

- Ce însemnăm unul pentru celălalt? întrebă ea.

- Vreau copii. Oricâți vom reuși să facem și să îți păstrezi sănătatea.

- Excelență, zise ea punând deliberat accentul pe titlu. Asta nu e un răspuns.

El ridică din umeri și își feri privirea.

- Nu știu cum să explic. Te-ai uitat la mine și, în loc să vezi un duce, ai văzut un bărbat care poate scrie pamflete radicale. Tu știi cine sunt.

Iar asta aduse din nou realitatea în capul lui Minnie. El prezentase un tablou minunat. Dacă nu ar fi trebuit decât să stea în spatele său în parlament și să îi șoptească sfaturi în ureche, la figurat vorbind, ea ar fi spus da.

Dar asta...

Ducesele mergeau la petreceri - petreceri mari cu sute de oameni prezenți. Când mergeau să se plimbe prin parc, oamenii arătau spre ele și priveau. Iar Minnie... Minnie începea să intre în panică dacă doar câțiva oameni se uitau spre ea. Leșinase când douăzeci de oameni o înconjuraseră.

- O, Doamne, zise ea și se îndepărtă de el, cuprinzându-se cu brațele. Asta chiar nu o să funcționeze.

- Minnie?

Se întoarse spre el.

- Ce crezi că s-a întâmplat acolo afară?

El clipi.

- Acolo, afară? Există un acolo, afară?

- De ce crezi că am leșinat?

- Ăă, făcu el și își trecu mâinile prin păr. Caprele?

- Locuiesc la o fermă, Robert. Sunt obișnuită cu caprele.

El se încruntă.

- Ai dreptate. S-a întâmplat după ce caprele au fost mânate de acolo. Toată lumea s-a adunat în jurul tău.

De regulă nu încerca să îți amintească de acele momente care o aruncau într-o spirală a terorii; alunga amintirea de îndată ce se trezea. Dar îi putea vedea acum, un zid de chipuri și stofe, toți uitându-se curioși la ea. Stomacul i se strângea doar amintindu-și. Inima îi bubuia cu o intensitate rece.

- Mă tem de mulțimi, zise ea. Cuvintele ieșiră aproape chițăite, dar ieșiră. Nu teamă, de fapt, ci groază de mulțimi.

El o apucă de mână.

- Mai ales de mulțimi în care toată lumea se uită la mine. Am fost într-o gloată când aveam doisprezece ani. Ea își atinse cicatricea de pe obraz. De acolo am asta. Aruncau cu pietre.

El ridică mâna spre fața ei. Avea mânuși din piele neagră, putea să le miroasă, așa de aproape era de ea. Își puse vârful degetului pe cicatricea ei și o trasă pe obraz, mai întâi mai ușor, apoi cu un pic mai multă forță.

Nu rostise ultimele două cuvinte din propoziție. Nu aruncau doar cu pietre. Aruncau cu pietre în ea.

- Asta a fost o lovitură urâtă.

Aprobă din cap.

Îi trasă din nou cicatricea, apăsând de data asta.

- Pot să simt o fractură în craniul tău. Așa de aproape de ochi...

- În primele zile, când era totul învinețit, se punea întrebarea dacă o să mai văd cu ochiul ăsta după ce se vindeca.

Nu își luase mâna de pe obrazul ei.

- Iar acum nu pot să suport grupuri mari de oameni. Dacă se uită la mine, atunci devine chiar imposibil. Nu pot să gândesc. Nu pot să vorbesc. Vreau doar să fug.

- Așa că stai tăcută. Ascunzi tot ce e bun la tine și speri ca nimeni să nu se uite.

Minnie se uită la fustele ei.

- Da.

Cuvântul era plin de spaimă. Ea se făcu și mai mică.

O vreme, destul de mult, el nu zise nimic. Apoi încet, ducele îi ridică fruntea spre el.

- Foarte rău, murmură el. Dar eu te-am văzut deja.

Buzele lui se atinseră de ale ei. Nu era un sărut. Nu chiar. Sărurile erau mai mult decât atingeri ușoare ale gurilor, un schimb de parfumuri. Dacă ar fi fost un sărut, el nu s-ar fi retras așa de iute.

Ea se trezi că se uită în sus spre el. Mâna lui îi cuprinsese obrazul.

- Ce a fost asta? întrebă ea.

- Dacă nu ți-ai dat seama, probabil că n-am făcut-o bine.

Iar apoi, mai încet, deliberat, el se aplecă spre ea. De data asta buzele nu se atinseră doar de ale ei; se întâlniră cu ale ei. Gura lui era caldă și uscată; în locul unei presiuni scurte, el o ronțăi. Mâna îi cuprinse obrazul, o trase mai aproape, iar acel sărut...

Minnie se întoarse, dar asta nu făcu decât să îi atingă umărul cu fruntea. Se sprijini de el, învățând să respire din nou.

- Nu pot să mă mărit cu tine, zise ea. Cum aș putea să fiu ducesă?

- E simplu, îi răspunse el. Spui da. Eu îi pun pe avocați să pregătească contractele. Asta va dura trei sau patru zile și până atunci va fi sosit și licența specială.

O, Doamne! Versiunea lui despre căsătorie începea cu avocați. Dacă ea avea nevoie de dovezi despre cât de departe erau unul de celălalt, cât de diferite erau lumile în care trăiau ei...

Mâna lui rămase pe a ei, iar fiecare mușchi din corpul ei încremeni - plămâni ei nu mai traseră aer, gura îi încremeni pe jumătate deschisă. Iar degetele ei - ei bine, ea nu îndrăznea să-și miște degetele nici măcar un centimetru. Doar inima ei continua să îi bubuie în piept, în ritm de staccato.

- După asta, zise el, o să te pot duce în pat.

Asta cel puțin era la fel. Minnie zâmbi.

El își trecu degetul peste marginea mâinii ei într-o dezmierdare.

- Ce o să mă fac cu tine, Minnie? întrebă el.

Ea își trase mâna în timp ce inima îi cânta cu o emoție pe care ea nu reușea să o identifice.

- Oprește-te. Oprește-te și nu mai face nimic.

El își înclină capul spre ea. Profilul lui era curat și perfect. Lumina lămpii îi săruta vârful nasului, iar Minnie simți o gelozie irațională - că lumina putea să îl atingă fără probleme, iar ea abia putea suporta presiunea degetelor lui.

-Excelență, rosti ea foarte clar. Trebuie să mă fac mai bine înțelesă. Ți-am spus că e ceva în trecutul meu. Ceva ce nu vreau să iasă la lumină.

El nu se opri de la a-i dezmierda mâna.

-Pot să ghicesc ce vrei să spui, zise el ușor. Și chiar nu-mi pasă de asta.

Lui Minnie începură să-i transpire palmele. Începea să simtă și primele valuri de greață. Trecuse așa de mult de când povestise cuiva, așa de mult de când rostise cuvintele cu voce tare.

-Până la vârsta de doisprezece ani, zise ea și începu să tremure, iar el se îndreptă de spate și se uită îngrijorat la ea. Până la vârsta de doisprezece ani, zise ea grăbită, tatăl meu m-a îmbrăcat în pantaloni și m-a prezentat tuturor ca pe un băiat.

El clipi, iar ochii i se măriră de surpriză.

-Eu... în mod clar nu aș fi ghicit asta.

-S-a aflat, desigur, zise ea. Și s-a aflat foarte urât. Ea își frecă palmele și încercă să se oprească din tremurat. Toată Londra știa. A fost în ziare. Gloata aia de care ți-am spus? Mă urmăreau pe mine. Voiau să mă pedepsească pentru că îndrăznisem să mă prefac așa de mult. Pentru că eram așa de nefirească.

-Ha!

Se încruntase ușor privind-o. Ochii îi alunecară peste tot corpul ei, de parcă ar fi văzut-o din nou, de data asta ca pe un lucru care nu ieșise așa de bine. Poate că citise despre scandal la vremea respectivă. Poate că încerca să-și amintească detalii. Poate că fusese parte din mulțime, parte din grupul care aruncase cu pietre.

Nu. Asta nu. Nu îi dădu drumul la mână, iar ea nu-și putea imagina că el ar arunca cu pietre în cineva, cu atât mai puțin într-un copil.

-A fost așa de rău, încât a trebuit să renunț complet la viața mea. Mi-am schimbat numele. M-am născut Minerva Lane. Când... când mă prefăceam, tata îmi spunea Maximilian.

-Ha, făcu el.

Maxilarul i se mișcă, dar nu vorbi.

-Spune ceva, zise ea. Spune orice. Nu știai de asta când m-ai cerut de soție. Nu o să-ți fac o vină dacă pleci. Ea se uită în ochii lui. Dar spune ceva.

El îi cercetă fața preț de o clipă, iar apoi ridică din umeri.

- Îți plăcea să fii băiat?

- Eu... în fine.

Nu era o întrebare care să i se fi pus vreodată, iar asta o scoase din starea de frică.

- A fost tot ce am știut la început. Înșelătoria a început când eram foarte mică. Nu mi îmi placă de unul dintre prietenii mei. Asta a fost... foarte straniu.

- Așa aș zice, clipe el spre ea. Asta explică multe despre tine.

- A trebuit să învăț să fiu din nou fată după aceea. Cum să pășesc. Cum să vorbesc. Erau așa de multe lucruri la care puteam greși. Era doar... mai simplu să fiu mică și tăcută. Așa nu puteam să fac greșeli.

- Mă face să mă gândesc că va trebui să port o discuție foarte lungă cu tine despre subiectele potrivite pentru educația feminină, zise el cu un zâmbet brusc. După ce ne căsătorim.

- Nu ești serios, Excelență. Sunt un scandal care așteaptă să izbucnească.

- Minnie, vreau să desființez aristocrația. Scriu pamflete radicale în secret. Nu o să strig acum: Vai, un scandal! și o să fug. Nu mă deranjează scandalul.

Minnie se uită în ochii lui.

- Ba da, ba da.

Ușa se scutură o dată, apoi din nou. Câteva minute mai târziu, după ce umblă foarte zgomotos la mâner, Lydia deschise ușa.

Veni ducând o carafă cu apă.

- Asta, zise Minnie, trebuie să fie apă adusă tot drumul de la Bath. Te-ai dus pe jos acolo sau ai luat trenul?

Lydia îi oferi un zâmbet obraznic.

- Ei bine, e totul lămurit?

- Exact asta e și întrebarea mea, zise Robert ridicând din sprâncene.

Iar Minnie constată că nu putea răspunde. Îl voia. Îi plăcea de el. Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, l-ar fi acceptat. Dar să se căsătorească cu el însemna să stea în fața a nu doar câtorva persoane, ci a întregii țări. Iar cu el alături, toți se vor uita la el. Ea simțea că i se face rău doar la gândul ăsta.

- Am nevoie de mai mult timp, zise ea și-și feri privirea.

- Timp? Timp pentru ce? vru să știe Lydia.
Dar Robert ridică mâna.

- Atunci o să primești timp, zise el. Gândește-te și analizează lucrurile din toate unghiurile. Gândește-te la strategii, dacă e nevoie, și apoi schimbă liniile de aprovizionare. Orice trebuie să faci ca să te simți sigură. Robert îi aruncă un zâmbet sclipitor, încrezător. Un zâmbet care-i spunea că știa că ea nu avea să îl refuze. Ia-ți timp, zise el și se apropie de ea, aplecându-se. Iar apoi, Minnie, acceptă-mă.

Capitolul 16

Robert ar fi trebuit să ghicească ce avea să aducă bârfa, dar vizitatorul de a doua zi de dimineață fu o surpriză pentru el.

Era pe punctul de a ieși – tocmai ieșise pe ușă, de fapt, – când o trăsură trase în fața casei. Un servitor sări din spate și puse un scăunaș pe pavaj.

Ușa se deschise și mama lui coborî din trăsură. Ochii ei poposiră asupra lui Robert. Ea nu se încruntă. Nu își miși ochii. De fapt, ducesa nu arată nici urmă de emoție. În schimb, păși pur și simplu pe pavaj și pluti în sus pe scări.

– Clermont, zise ea drept salut.

El își înclină capul o jumătate de centimetru.

– Ducesă.

Ea intră pe ușa deschisă, de parcă el ar fi ținut-o pentru ea. Fără să ceară permisiunea, acostă prima servitoare care trecea și îi porunci să aducă ceai. El o urmă nedumerit. Două minute mai târziu, era așezată în salonul lui din față. Îi făcu semn propriei cameriste să plece și se întoarse spre el.

– Înțeleg, zise ea, că nu ți-ai făcut un obicei generalizat din a distruge tinere femei din clasa de mijloc.

Rosti cuvintele „clasă de mijloc“ de parcă ar fi mirosit ouă stricate.

– Te referi la evenimentele de seara trecută? zise el și îi imită tonul. Am obiceiul să distrug măcar două înainte de cină. Găsesc că anticiparea face orele dimineții să treacă cu o vioiciune încântătoare.

Ea își trase nasul.

– Asta e genul de glumă pe care ar fi făcut-o tatăl tău.

Robert își încordă mâna în mânușă.

– Nu, zise el, asta era genul de lucru pe care tatăl meu l-ar fi făcut. El nu ar fi glumit despre asta, nu în companie mixtă.

Ea flutură mâna fiind de acord.

- Nu e prima dată când aud numele tău împreună cu cel al domnișoarei Pursling. Spune-mi că nu te gândești la nimic nepotrivit.
- Nu văd de ce ți-ar păsa. Nu ți-a păsat niciodată.
Ducesa de Clermont ridică pur și simplu din umeri.
- Acțiunile tale, așa cum sunt, se reflectă asupra mea.
Desigur. Nu se interesa de el, nu o făcuse niciodată. Avea pur și simplu grijă de propria-i reputație, îngrijorându-se de dificultățile pe care i le-ar putea el provoca. El așteptase toată viața ca ea să îl observe.

Studiase mult când se dusesese prima dată la școală, primind laude de la toți profesorii. Îi scrisese plin de entuziasm, sperând că ea va citi scrisoarea și că el va fi făcut destul pentru ca ea să fie mândră de el.

Dar prima scrisoare nu primi nici un răspuns. Așa că încercă iar. Dacă nu era doar bun, ci foarte bun... Cu siguranță mama lui va fi mândră de el. Așa că studie și mai mult, realizează și mai multe. Îi scrisese din nou după patru luni, prezentându-i timid realizările sale.

Scrisoarea nu generă nici o reacție.

Neabătut, el munci și mai mult. Îi trimise a treia scrisoare la finalul anului, informând-o că era primul în clasă. Timp de o săptămână în vara aceea, își ținu de fiecare dată răsuflarea când sosea poșta. Timp de o săptămână fu dezamăgit.

Iar apoi, într-o bună zi, el primi un răspuns compus dintr-un singur rând.

„Spune-i tatălui tău că nici această strategie nu va funcționa.”

Fusese o chestiune de principiu să continue așa cum o făcuse până atunci - ca să îi dovedească faptul că eforturile fuseseră pentru ea. Chiar și așa, avu nevoie de încă un an ca să renunțe la obiceiul de a mai spera.

- Ei bine? făcu ea studiindu-l acum. Ce ai de gând să faci cu fata asta?

Robert porni să traverseze camera.

- Cred, zise el încet, că un fiu ar trebui să fie respectuos cu mama lui. Să răspundă la întrebări pentru că el îi datorează respect pentru toată grija pe care ea i-a oferit-o.

Întregul ei corp se încordă.

- Mă simt generos. O să îți răspund la o întrebare pentru fiecare lună pe care ai petrecut-o în compania mea în copilărie.

El se uită la ea. Buzele ei se subțiaseră, iar degetele îi băteau darabana pe farfurie.

Robert se ridică.

- După cum îți dai desigur seama, zise el, asta nu îți permite nici o întrebare. Acest interviu s-a încheiat.

Zicând asta, se ridică și ieși din încăpere.

O cerere în căsătorie, își dădu Minnie seama, nu ar trebui să o facă să se simtă rău. Mai ales când ea de fapt îl plăcea pe Robert. Dar nu putea să se certe cu adevărul corpului ei. Stomacul i se strângea când se gândea la ce însemna căsătoria. Nu era o minciună când le spusese mătușilor de dimineață că trebuia să se întindă.

Promisese să se gândească la avantajele propunerii, dar toate încercările de a face asta dispărură sub viziuni de chipuri furioase care o înconjurau.

- Mincinoasă! strigau ei. Copilul diavolului!

Ducesele atrăgeau mulțimi. Ducesele se duceau la petreceri. Ducesele nu leșinau când se uitau prea mulți oameni la ele. Dacă ar fi așa, ar leșina mereu. Își putea imagina foarte bine partea privată din relația lor. Pielea îi ardea cu speranța ei. Împărțiseră prea multe sărutări între ei de-acum ca ea să pretindă că nu îl dorea. Dar chiar dacă ea ar fi fost bună ca iubită a lui Robert, gândul de a fi soția unui duce îi făcea rău. Și la un moment dat, oricât s-ar înțelege în viața intimă, asta ar fi umbrită de dezastrul public inevitabil.

Reveria ei fu întreruptă după-amiază de zgomotul roților de trăsură pe alee. Se ridică într-un cot ca să vadă pe fereastră și privi uimită când patru cai negri asemănători aduseră o trăsură în fața căsuței mătușilor ei. Un servitor sări jos din spate și deschise ușa trăsurii, punând jos un taburet tapițat cu culori vii. Și afară pași ducesa de Clermont. Ea se uită în jur în toate direcțiile, cu nasul pe sus. Fără îndoială uitându-se la câmpurile de verze de dincolo de casă, la vopseaua care se desprindea de pe hambarul din stânga, rugina de pe balamale... toate semne de sărăcie așteptând doar o privire.

Purta o rochie de un roz palid, tivită cu dantelă la manșete și la poale de parcă ar fi fost un tort elegant din vitrina unui cofetar. Ducesa scutură din cap de parcă ar fi vrut să alunge imaginea

banală a casei din fața ei și urcă pe alee. Unul dintre servitori plutea în fața ei și bătu la ușă.

Asta începuse deja. Mulțimile. Privirile întrebătoare. Acuzațiile.

Minnie nu fu deloc surprinsă când strămătușa Caro veni să o vadă câteva minute mai târziu.

– Minnie, zise ea pe un ton uimit, știu că te simți rău, dar ducesa de Clermont dorește foarte mult să te vadă. Să îi spun să plece?

În mod evident, ducesa aflase veștile de la fiul ei.

– Nu, zise Minnie. Mai bine mă duc să o văd.

Caro o ajută să-și închidă rochia și să-și strângă părul într-un coc. Minnie nu zise nimic în timp ce lucra. Nu o întrebă de ce ducesa de Clermont venise în vizită, nici nu puse la îndoială starea de rău a lui Minnie. Minnie putea să le reproșeze mătușilor multe, dar ele o lăsau în pace și aveau încredere că lua propriile decizii.

– Minnie, zise ea în cele din urmă, când puse jos peria și decise că rochia era prezentabilă, dacă ai nevoie de ceva – orice – mi-ai spune, nu-i așa?

Strămătușa ei purta o rochie al cărei material fusese întors pentru a cincea oară. Jumătate dintre ridurile de pe chipul ei erau din vina lui Minnie. Dacă se întâmpla ceva cu Eliza, Caro nu ar avea unde să se ducă. Și, cu toate astea, ea avea încredere în Minnie.

Nu conta ce s-ar întâmpla dacă Minnie ar deveni ducesă. Nu conta că ea ar fi foarte neîndemânatecă într-o astfel de întreprindere. Alegerile fuseseră respinse toate, una câte una și existau lucruri mai rele decât să fi obligată să te măriți cu un bărbat de care îți plăcea.

– Nu, zise Minnie, nu ți-aș spune. A trecut de mult vremea când trebuia să depind de voi. Tu ar trebui să poți avea încredere în mine.

Ochii strămătușii ei se umbriră.

– O, Minnie, zise ea cu voce gătuită.

Minnie o strânse de mână.

– Să nu-ți faci griji din pricina mea.

Trase adânc aer în piept și coborî la parter ca să intre în luptă.

De aproape, rochia ducesei era chiar mai spectaculoasă. Patru straturi din cea mai fină dantelă îi înconjurau mâinile. Materialul era imprimat cu flori delicate, croit frumos și brodat apoi pus în straturi cu o cusătură dincolo cu mult de priceperea lui Minnie. Nu vedea nici urmă de Robert pe chipul femeii. Nasul ei era mic

și curbat în sus, iar gura părea să îi fi încremenit într-o eternă grimasă.

Minnie își plecă fruntea și făcu o reverență adâncă în cadrul ușii, foarte conștientă de propria-i rochie deja uzată: un cenușiu simplu, practic, cu manșete negre și care fuseseră întoarse o dată ca să ascundă părțile tocite.

Ducesa o studie în tăcere, fără îndoială catalogând fiecare deficiență a ei. Ea nu avea nevoie să zică nimic. Sprânceana aceea ridicată, ușoara lărgire a ochilor a surpriză – toate spuneau același lucru. Cum îndrăznești să te măriți cu fiul meu?

Indiferent care avea să fie decizia lui Minnie, ea nu se va face mică în fața acestei femei. Întâlni privirea acesteia direct, refuzând să și-o plece pe a ei.

- Ei bine, zise ducesa într-un târziu, înțeleg ce vede el la tine.

Cuvintele erau așa de surprinzătoare, încât Minnie aproape că-și uită decizia.

- Vedeți?

Ducesa se ridică și se duse spre Minnie.

- Săracă, zise ea și bătu pe manșetele uzate ale mânecilor lui Minnie. Marcată, continuă ea spre obraz. Fără ținută, comportament, fără maniere adecvate. Ești proiectul lui de caritate.

După agitația din ultimele zile, era o ușurare să simtă o furie rece, simplă.

Minnie ridică bărbia.

- Cu toate astea, nu mi-a oferit nici măcar o singură liră.

- Căsătoria cu el ar face mai mult decât doar câteva guinee.

Minnie își puse o mână în șold.

- Dacă aveți impresia că interesul fiului dumneavoastră în mine reprezintă doar milă, atunci nu-l cunoașteți foarte bine. Există cu siguranță victime mai meritoase decât mine.

Ducesa scutură din cap.

- Îmi cunosc fiul, zise ea cu un mârâit profund. Arată așa de mult ca tatăl său încât am avut nevoie de ani întregi ca să-mi dau seama de adevăr. El seamănă mult prea mult cu mine.

- Cu dumneavoastră?

Minnie se uită din nou la femeie. În afară de culoarea palidă a părului ei, nu era nimic din ea în fiul ei. Ducesa nu putea să aibă mai mult de cincizeci de ani, dar deja încruntarea săpase riduri

adânci pe fruntea ei. Gura îi era fixată într-o expresie de permanentă neplăcere.

- Nu seamănă deloc cu dumneavoastră.

Perlele sclipiră pe încheietura ducesei când aceasta își flutură mâna alungând afirmația.

- Așa cum obișnuiam să fiu, zise ea. Blândă, maleabilă. Buzele ei căpătară o expresie și mai dură. Încrezătoare. El e un romantic desăvârșit - să nu negi asta. Trebuie să fie dacă a cerut o femeie ca tine de soție.

- O femeie ca mine. Minnie simți cum i se curbează și ei gura de neplăcere. Ce vreți să spuneți cu o femeie ca mine?

- Pentru restul vieții sale, toată lumea se va uita la el și se va întreba de ce s-a însurat cu tine, șoptind despre cât de mult a fost pângărit numele familiei Blaisdell.

- Ar trebui ca aceasta să fie părerea lui, nu a sdumneavoastră. Ochii celeilalte femei sclipiră.

- Știi la câte am renunțat eu pentru ca copilul meu să se nască cu toate avantajele? Ani întregi am suferit un mariaj cu cretinul și adulterul de tată al lui. A trebuit să îl suport pe bastardul lui. A trebuit să...

Ea se opri și scutură din cap.

- Nu contează. Am renunțat la orice pentru ca fiul meu să poată avea viața asta. Totul. Nu poți să-ți imaginezi ce a trebuit să suport. Nu am făcut acest sacrificiu al întregii mele vieți pentru ca el să arunce totul de dragul unei nimeni.

Din asta, Minnie deduse că mama lui Robert nu știa despre speranța sa cu abolirea nobilimii.

Dar tirada ducesei continuă:

- Nu aduci nimic în această partidă - nici o familie, nici bani, nici pământ, nici putere.

- Sunt conștientă de ce am, Excelență.

- Și tot o să te măriți cu el, zise ducesa supărată. Îmi cunosc fiul. El ține la bine și la rău, vrea cu atâta disperare să aparțină de ceva. O să se năpustească în orice cauză pe care o alege orbește, indiferent la ce rău și-ar putea face.

Poate că ducesa îl știa pe Robert mai bine decât presupusese Minnie inițial.

Ducesa își trase nasul.

- El probabil că e de părere că te salvează de la o viață de mizerie. Obrajii lui Minnie se îmbujorară în timp ce cealaltă femeie se uită din nou la rochia ei mult prea simplă. Privirea ducesei se îndreptă spre mânușile lui Minnie și apoi din nou în sus spre colțul simplu în care îi strânsese Caro părul. Minnie stătu cu spatele drept, întorcându-i privirea.

- El chiar te salvează de la o viață de mizerie, trase ducesa concluzia. Nu pot să-ți fac o vină pentru faptul că îl lași să o facă.

- Cine zice că îl las să o facă? se răsti Minnie. Nu vreau să mă gădesc vreodată în locul dumneavoastră. Nu pentru oricare dintre rochiile dumneavoastră ridicol de scumpe.

În mod surprinzător, replica provocă un zâmbet - unul care încălzi chipul celeilalte femei, făcând-o să pară cu zeci de ani mai tânără.

- Serios? Atunci poate că ai un pic de minte. Femeia își puse reticulul pe masă. Știu că sună dur, dar e singurul meu copil. Așa cum suntem. Ea slobozi un oftat. Nu sunt complet nesimțitoare. M-am găsit și eu o dată în poziția ta.

Buzele i se curbară în sus, dar nu exista nici un zâmbet pe fața ei, ci doar un fel de rânjet.

- Te ametește când ești curtată de un duce. Un duce tânăr și chipeș. Știam că tatăl lui Robert avea o reputație neagră, dar eram sigură că pot să-l vindec de toate păcatele lui. Avea să înceteze să mai joace jocuri de noroc, să bea excesiv, iar dacă mă avea pe mine... ei bine, nu se mai uita vreodată la o altă femeie.

Ducesa își scoase doar o mănușă și o împături înainte să se uite în ochii lui Minnie.

- Dar toate noțiunile romantice mi-au fost alungate până când am împlinit douăzeci de ani. Dar nu a fost doar vina ducelui. A fost a tuturor celor pe care i-am întâlnit. A întregii înalte societăți care m-a văzut doar ca pe un fel de portofel al ducelui de Clermont. Mi s-a spus în fiecare zi, timp de ani și ani de zile, în șoapte care nu erau chiar pe la spatele meu că eu nu eram egala soțului meu. Nu conta că el nu avea nici minte și nici bani. Eu eram sub el și faptul că îndrăzneam să-l sfidez... Nimic din ce făcea soțul meu nu provoca vreo șoaptă, dar insistența mea de a fi tratată cu respect? Asta era un scandal. Când el se ducea la prostituate, pentru societate asta nu însemna nimic. M-a lovit pentru că am insistat pe

fidelitatea matrimonială, dar singurul lucru considerat de înalta societate scandalos era că am îndrăznit să îl pun la îndoială.

Vocea ducesei tremura.

– Măcar aveam bani. Cum crezi că ar fi pentru tine?

Minnie înghiți în sec.

– Robert nu e așa.

Mâinile ducesei se strânseseră în jurul mânușii solitare.

– Am citit *Mândrie și prejudecată*. Știu exact în ce rol mă vezi – cel al scorțoasei Lady Catherine, care se amestecă prostește și are impresia că Darcy trebuie să se însoare cu fiica ei amărâtă.

Ea strânse din buze.

– Poate că asta e rolul meu. Ar trebui să stau aici și să strig la tine: „Umbrele de la Clermont House urmează să fie așa de pângărite?”

Minnie clipi de uimire, iar femeia zâmbi.

– Ți-am spus că am fost odinioară romantică, zise ea. Așa că poate că sunt Lady Catherine. Dar văd așa de mult din mine tânără și nesăbuită în el – galanteria, certitudinea iubirii, speranța de viitor. Nu aș dori viața mea nimănui.

Conversația nu se derula așa cum își imaginase Minnie prima dată. În loc să o înfurie, cuvintele ducesei îi aduceau un fel de claritate situației în care se afla.

– Probabil că îl iubiți foarte mult, zise ea.

– Nu, făcu cealaltă femeie blând. Presupun că aș fi putut să o fac, pe vremuri. Dar un băiat poate să-ți împlânte cuțitul în inimă doar de câteva ori înainte să încetezi să mai simți ceva. Nu am avut de ales, iar... Ridică din umeri. Nu mai pot să te intimidez prea mult sau să implor. Te voi ruga cât de frumos pot. Ea se uită în ochii lui Minnie. Te rog să nu-i faci asta fiului meu.

Ducesa, decise Minnie, era o femeie foarte ciudată. Extrem de ciudată. Simți o înțepătură de compasiune pentru ea.

– E un băiat mai blând decât a fost tatăl lui, zise ea și strânse din buze. Când va vedea cum te tratează ceilalți, se va simți mizerabil. El nu suportă nedreptatea.

– Totul e foarte bine, zise Minnie. Dacă aș fi o persoană mai bună, probabil că aș fi de acord și aș refuza cererea pentru binele lui. Dar ați spus-o chiar dumneavoastră. Fără avere, familie sau viitor.

Ea zâmbi strâmb.

-Ați auzit deja zvonuri care fac legătura dintre mine și fiul dumneavoastră. Cum credeți că ar supraviețui reputația mea în absența lui?

Ochii ducesei se mijiră.

-A încercat...

-Nu sunt ruinatedă, continuă Minnie, e doar o bârfă. Dar doar o umbră a unei pete negre e tot ce trebuie. Amabilitatea de principiu e un lux pentru cei bogați. Eu nu mi-l permit. Scutură din cap. Știu cât de dezastruos ar fi să mă mărit cu el. Mai mult decât vă imaginați.

Gândul de a fi ducesă – de a suporta acele șoapte, de a simți greutatea privirilor tuturor oriunde se ducea – o făcea pe Minnie să amețească. Dar acum avea ocazia de a avea grijă de ea și de mătușile ei o dată pentru totdeauna. Ea scutură din cap.

-Știu că va fi un dezastru, zise ea. Dar nu am de ales. Trebuie să o fac.

Ridică privirea să descopere că ducesa chiar îi zâmbea.

-Ce reconfortant, zise cealaltă femeie. Și eu care credeam că va trebui să mă văicăresc și să te conving printre proteste de iubire. Dar tu ești complet lipsită de romantism.

Minnie scutură brusc din cap a negație.

-Îmi pot imagina castele și duci la fel de mult ca oricare altă femeie.

Dar nu și l-ar fi putut imagina pe Robert. El era mai bun decât oricare prinț. Vedea sclipirea din ochii lui când vorbea despre abolirea aristocrației. Dacă ar fi fost doar ei doi, s-ar fi îndrăgostit de el. Era un miracol, având în vedere trecutul ei, că întâlnise pe cineva pe care să-l poată iubi – și care părea că îi întorcea sentimentele într-o formă oarecare. Să îl respingă părea primejdios. Unele daruri nu veneau de două ori.

Și totuși, să se proclame soție de duce? Era genul de mândrie care venea înainte nu doar de decădere, ci înainte de prăbușirea de pe o stâncă abruptă.

Putea să vadă fiecare piatră zimțată care o aștepta în partea de jos.

Era foarte bine prinsă între speranță și aroganță.

-Pot să fiu romantică, zise ea încet. Dar romantismul e un lux pe care nu mi-l pot permite.

- Cât de ironic, zise cealaltă femeie și se uită țintă la ea. Chiar cred că ai fi bună pentru el dacă ai fi complet altcineva.

Minnie râse și închise ochii.

Ducesa se aplecă în față.

- Așa că haide să vedem cum funcționează principiile tale când ai de ales. Îți dau cinci mii de lire.

Minnie făcu brusc ochii mari. Se uită la femeie - era sigură că glumea.

Dar ducesa o privea cât se putea de serios.

- Chiar o s-o faceți, zise Minnie uluită.

Cinci mii de lire - părea o sumă imposibilă. Suficient ca să aibă din ce să trăiască. Suficient ca să asigure viitorul mătușilor. Suficient ca să aibă o zestre rezonabilă, dacă asta voia, sau ca să se mute pe continent. Erau mult prea mulți bani.

Dar apoi se gândi la rochia pe care o purta ducesa - tot acel material și metri întregi de dantelă, cusătura îngrijită. Rochia aceea probabil costa peste o sută de lire.

- Va trebui să îi refuz, presupun.

Ducesa ridică din umeri.

- Nu pot să pretind că îți ofer destul ca să compenseze că nu te măriți cu el. El probabil că ți-ar da mai mult într-o căsnicie decât cinci mii de lire. Dar... ți-am spus, îl cunosc. E prea insistent pentru un refuz simplu. Femeia se uită în depărtare, amintindu-și ceva parcă. Buzele ei se strânseseră de neplăcere. Încearcă și încearcă și apoi mai încearcă o dată. Robert nu va ceda până când nu-l plesnești peste față cât de tare poți. Dacă îl trădezi o dată, nu se va mai uita niciodată spre tine.

Ducesa spunea că nu-și iubește fiul. Dar era o femeie ciudată - rece și colțuroasă într-o clipă și fragilă în următoarea. Era un ciob dintr-un vitraliu, aruncând culori în încăpere și totuși capabilă să taie tot ce atingea. Într-o clipă, ea părea să țină la fiul ei. În cealaltă...

- Nu cred că vreți să îi fac rău lui Robert, zise ea. Nu puteți să-mi cereți asta.

Ducesa ridică din umeri.

- Va fi bine pentru el, cred. El e prea romantic așa cum e. Prea încrezător.

Se uită la Minnie și ridică din umeri fără nici o urmă de scuză.

O femeie ciudată, dură. Poate că Robert putea fi transformat într-o creatură ca ea...

-Nu știu dacă pot face asta, zise Minnie răgușit. Să îi fac așa de rău încât...

Dar ea deja se gândea la cum putea să o facă.

-Pari o femeie capabilă, zise ducesa ușor încruntată.

Secretele lui Minnie fuseseră o dată aruncate spre întreaga lume. Cum putea să o facă ea altcuiva? Cum putea să i-o facă lui?

Dar cum putea să se mărite cu el.

Minnie îi întâlnește privirea.

-Nu știu, repetă ea, dacă pot face asta.

După ce ducesa plecă, după ce Minnie scăpă de întrebările bine intenționate ale lui Caro și ale Elizei, se duse sus în camera ei. Casa de la fermă nu era foarte mare, Minnie avea o cameră mică în partea din față, chiar deasupra salonului de la parter. De acolo putea vedea acri de câmpuri de varză, culeasă în pregătirea iernii, așteptând să fie arate. Dar priveliștea îi era obturată de hambar. În zilele reci, căldura de la vite slobozea abur când se deschideau ușile. Astăzi, doar câteva firicele de abur ieșiră din hambar, abia vizibile în ploaia care începuse.

Proprietatea fusese odinioară o cabană de vânătoare cu ceva pământ alăturat. Caro și Elizabeth o transformaseră în fermă. Puseseră laolaltă puținii bani pe care îi aveau și angajaseră bărbați care să are și să însămânțeze pământul an după an. Chiar și cu toată munca, pământul nu era cu adevărat al lor. Caro primise cabana de vânătoare doar pentru cât trăia. După ce murea, proprietatea trecea pe numele unui văr îndepărtat.

Cu cinci mii de lire, Minnie ar putea să cumpere ferma strămoșilor când venea vremea.

Cu cinci mii de lire, putea să facă asta și să plece foarte departe. Wilhelmina Pursling ar putea să dispară. Ar putea să se ducă undeva unde nu a auzit nimeni de ea. Undeva unde nu va trebui să se facă mică și să încerce să mulțumească un bărbat. Tot ce trebuia să facă pentru a obține acea siguranță era ce îi promisese lui Robert de la început. Va trebui să fie dușmanul lui.

Dar alternativa...

Ea putea pur și simplu să-i spună ducesei nu. Pentru că, oricât spunea femeia că își cunoștea fiul, Minnie nu credea că ea avea

habar cine era el. Robert nu avea să fie fericit cu o fiică cuminte de aristocrat. Văzuse cum i se aprinsese lumina în ochi când vorbise despre planurile lui de viitor. Dacă ea făcea asta, nu putea pretinde că era în beneficiul lui.

Era în beneficiul ei. Pentru că ea ar trăda mai degrabă un bărbat pe care l-ar putea iubi decât să mai înfrunte o dată acea mulțime.

Își vedea reflexia palidă în sticla de la fereastră, suprapusă peste fermă. Se uită la imaginea ei – doi obraji palizi, cicatricea de pe față. Ochii care se mișcau de colo colo, refuzând să se oprească într-un loc. Minnie ridică mâna și văzu că îi tremura.

– Te gândești la asta doar pentru că ți-e frică, își spuse ea.
Dar asta nu era chiar adevărat. Era pentru că era îngrozită.

Capitolul 17

Înserarea veni, dar Minnie nu ajunsese încă la o decizie. Se plimba prin camera ei când auzi bubuituri în ușa de dedesubt. Se auziră pași târșiți și apoi un țipăt de la intrarea de sub picioarele ei.

- Minnie! Minnie! se auzi vocea Lydiei.

Minnie se grăbi spre ușă.

De la vizita ducesei, avusese loc o furtună și ploaia bătea șiroaie în ferestre.

Minnie nu se opri să-și pună papucii. Deschise iute ușa și alergă pe scări în jos. Prietena ei stătea în ușă, șiroind de apă. Părul i se lăsase, nu mai avea bucle și îi stătea pleoștit pe umeri. Fustele și jupele erau murdare.

- Minnie, zise ea din nou, înainte ca măcar Minnie să apuce să coboare scările. S-a întors Stevens și nu-ți vine să crezi ce îi spune lui papa. El zice că...

Minnie duse un deget la buze.

- Șșș.

Își înclină capul spre locul unde stătea servitoarea lor, privind nedumerită.

„Nu spune nimic. Ar putea să bârfească“.

- El zice, zise Lydia pe un ton mai încet, urcând scările, că tu ești autoarea acelor pamflete.

Minnie simți cum îi bubuie inima în piept.

- Așa zice? Are vreo dovadă?

- El zice că ești o mincinoasă și o prefăcută - că are dovezi că mama ta n-a fost niciodată căsătorită, niciodată, și că ești născută din păcat. Zice că numele tău adevărat e Minerva Lane...

Minnie îi puse Lydiei mâna pe gură.

- Șșș, repetă ea ușor. Știi ce zice, nu e nevoie să repeți. Cine crede el că e Minerva Lane?

Lydia se încruntă la auzul întrebării.

- Doar... doar o altă femeie. Stevens crede că e numele care ți-a fost dat la naștere ca să ascundă faptul că ești ilegitimă.

Așa. Stevens descoperise numele ei real - chiar locuise în Manchester când era micuță și cineva trebuia să-și fi amintit legătura. Dar el nu urmărise istoria familiei și nici nu își dăduse seama de ce luase un alt nume. Dacă se dusesese să cerceteze în Manchester, probabil că ratase motivul. La urma urmei, scandalul avusese loc la Londra.

- Va trebui să vii să lămurești lucrurile. Stevens vorbește despre un mandat de arestare pentru tine.

- Pentru arestarea mea? exclamă Minnie.

- Pentru revoltă criminală. *Papa* te știe de atâția ani, nu știu cum s-a putut întâmpla, cum poate să creadă așa ceva imposibil. Am auzit totul prin ușă. Minnie trebuie să vii. Poate dacă trimiți după duce...

Tunetul făcu geamurile să zornăie așa de tare că Minnie tresări.

- Nu, zise ea iute. Nu el. Nu el. El nu mă poate salva.

Stevens poate că nu știa de ce își schimbase Minerva Lane numele, dar urma să afle curând. De îndată ce numele va fi rostit în public, nu își va mai putea ascunde numele. Dacă Minnie se mărita cu Robert, dezvăluirea nu era doar o posibilitate. Era o certitudine. Nu va fi niciodată în stare să scape de ștreangul din jurul gâtului. Simțea deja cum se strânge.

Un alt bubuit al tunetului, lung și jos, vibră prin aer. Măinile îi tremurară, iar în cele din urmă teama luă decizia pentru ea. Avea o bătaie de inimă timp să aleagă între ruină și trădare, între posibilitatea iubirii și certitudinea înfrângerii. Iar când era de luat o decizie, iubirea o ajutase prea puțin.

- Trebuie să plecăm acum, insistă Lydia. Știu că poți să lămurești lucrurile. Întotdeauna o faci.

Minnie știa ce trebuia să facă. Vedeau deja o viziune de coșmar, lipsită de orice culoare.

- Pune să se înșeuze un cal, îi spuse Minnie servitoarei, care încă mai aștepta în vestibulul de la intrare.

Exista doar o singură cale de ieșire din această situație, și ea avea să-i frângă inima lui Minnie.

- Haide, haide, zise Lydia și o trase de mânecă.

- Încearcă să te usuci un pic.

Nu că ar fi avut vreun rost, având în vedere că aveau să se aventureze din nou afară.

- Am nevoie de cinci minute... cinci minute ca să îmi adun niște hârtii.

Cinci minute ca săucidă două părți cu o singură trădare.

Intră în camera ei ca în transă. Încet, scoase teancul de hârtii pe care-l construise. Dovezi adunate cu mare grijă. Inclusiv scrisoarea pe care i-o scrisese ei.

Minnie privi drept înainte. Inima îi bubuia puternic, dar adună totul fără să tremure.

Fu nevoie de aproape trei sferturi de oră pentru ca Minnie să ajungă la casa familiei Charingford. Când sosi, fustele ei erau ude leoarcă, iar părul îi era fără îndoială un haos încurcat și ud. Dar nu era timp de pierdut cu ceva așa de frivol precum uscatul părului. De îndată ce Lydia o conduse înăuntru, ea dădu ușile salonului de perete și păși înăuntru.

- Miss Pursling! exclamă domnul Charingford și sări în picioare. Stevens se ridică încet, încrucișându-și brațele în dezaprobare. Ochii lui alunecară spre Lydia, aflată în spatele ei, și apoi și-i îndepărtă.

- Miss Charingford, zise el rece.

Privirea îi alunecă înapoi la Minnie.

- Spune-le, zise Lydia din spatele ei. Spune-le adevărul.

Stevens se întoarse ca să se uite la Minnie.

- Dumneavoastră sunteți, presupun, Miss Minerva Lane.

Știuse că asta urma să se întâmple. Stomacul i se strânse chiar și așa auzindu-și numele rostit cu voce tare și apoi văzând expresia din ochii lui Stevens. Lumina sclipi în fața ochilor ei.

„Nu e nimic. Tu ești nimic. Nu te poate atinge aici.“

În spatele ei, Lydia scoase o exclamație de uimire. Dar Minnie nu se putea uita înapoi. Nu putea suporta să vadă fața prietenei ei acum.

- Deci, ești o bastardă. Ce altceva mai ascunzi?

Minnie ridică o mână.

- Eu sunt multe lucruri, zise ea încet. Dar există o acuzație care nu va ține. Nu sunt și nici nu am fost vreodată autoarea acelor pamflete.

- Minciună, mârâi Stevens.

Minnie se uită în ochii domnului Charingford.

- Nu am fost niciodată implicată - iar adevărul indică spre altă persoană.

Stevens scutură din deget spre ea.

- Alte minciuni.

Dar domnul Charingford făcu un pas în față.

- Ești sigură? întrebă el. Pentru că, Minnie, oricât de puțin mi-ar plăcea să gândesc în felul ăsta despre tine, știu ce poți să faci.

El nu se uită la fiica lui când vorbește, dar Minnie știa că se gândea la acea după-amiază de demult când ea explicase ce trebuia făcut ca să păstreze reputația Lydiei. Ea îl ignoră.

- O să o dovedesc.

Toate sentimentele ei păreau distante - o lumină ascunsă undeva sub o glugă metalică, sclipind puternic acolo unde nimeni nu o putea vedea. Ea era întunecată și calmă. Nu avea nimic înăuntrul ei.

- Cine susții că e vinovat? întrebă Charingford. Grantham? Peters?

Deschise săculețul de lângă ea. Înelise conținutul mai întâi în hârtie cerată și apoi în pânză impermeabilă; erau doar puțin umede.

- Acestea, zise ea și desfăcu primul teanc de foi, sunt hârtiile pe care dragul nostru prieten *De minimis* le-a produs până acum. Următoarele pot fi observate sub lentila lupei de bijutier. În primul rând că mașina care le-a produs are un defect: are o fisură subțire. Chiar aici. Fapte, asta era tot ce era ea: o colecție de fapte și nimic mai mult. Arată locul, apoi dădu pagina. Iar aici la asta. Și la asta. E foarte distinct. Mai desfăcu o foaie de hârtie în fața ei. Acestea sunt hârtii care pot fi achiziționate în cantitate mare aici în Leicester.

Stevens dădu să se apropie.

Minnie ridică mâna.

- Toate sunt produse local. Veți observa că am marcat originea în colț; chiar dacă nu aveți încredere în mine, veți putea stabili adevărul a ceea ce am spus cu o investigație de dimineață. Folosiți aceeași lupă de bijutier pe hârtia asta și veți descoperi ceva care nu o să pară deloc surprinzător. Toată hârtia care e făcută în Leicester profită de materialele locale. Cele trei mori de aici, toate încorporează deșeurile de la industria textilă în hârtia lor: cârpe, bucăți de bumbac, lână. Hârtiile din Leicester, examinate atent, au fibre caracteristice în ele, indiferent de tip. Astea...

Ea bătuse pe teancul de pamflete al lui Robert...

- Astea nu au.

- Ce încerci să spui?

Îl ignoră pe Stevens. Era o enciclopedie, un dicționar, care spune adevărul și nimic mai mult.

- Aici sunt mostre de la tipografiile locale. Le-am catalogat defectele de tipar personal; încă o dată vă asigur că e nevoie de foarte puțin timp din partea dumneavoastră ca să le verificați. Veți observa că nu există fracturi minuscule în nici unul care e de dimensiunea celui folosit în pamflet.

- Ajungeți la obiect, Miss Lane, rânji Stevens. Știm deja că oricine produce acele pamflete nu acționează singur. Asta doar îmi spune că ați avut ajutor din exterior. O organizație națională, poate?

Nu îi permise să o tulbure.

Domnul Charingford o privea îndeaproape.

În mod deliberat, ea luă alte câteva bucăți de hârtie.

- Acum, această hârtie a fost produsă la Londra. Veți observa că am hârtie de mai multe nuanțe în teancul acesta. Asta... zise ea și scoase o foaie de la fund – asta de aici, veți descoperi că se potrivesc perfect cu hârtia pe care sunt tipărite pamfletele. Dar țineți cont de restul hârtiilor. Cine credeți că este producătorul?

- Nu sunt în dispoziția necesară pentru jocuri. Ai spus deja că e din Londra.

- E de la Graydon Mills. Știți ceva despre Graydon Mills?

- Îți spun Miss Lane că dacă nu ajungi la o concluzie...

- Las-o să termine, mârâi Charingford.

Minnie aprobă din cap.

- Graydon Mills a fost înființată cu vreo șaiszeci de ani în urmă de domnul Hansworth Graydon, un fermier care a făcut avere cu oile și a doua și a treia și a patra avere din manufactură. A avut un imperiu destul de vast. Averele lui erau așa de mari, că a putut să își mărite fida foarte bine. Când domnul Hansworth Graydon a murit, a lăsat cea mai mare parte din proprietățile sale nepotului său. Îl știți drept Robert Alan Graydon Blaisdell, al nouălea duce de Clermont.

Dezvăluirea fu întâmpinată de tăcere, apoi de un pufnet disprețuitor.

- Trebuie să fii nebună, rânji Stevens. Crezi că o să scapi de pe deapsa care ți se cuvine pentru o coincidență absolut adusă de departe?

Domnul Charingford nu zise nimic, dar îi făcu semn lui Minnie să continue.

-Excelența Sa a folosit hârtie de la Graydon Mills pentru toată corespondența sa, zise Minnie. O hârtie premium, cu siguranță.

-Nu-mi pasă dacă a făcut-o! zise Stevens cu fața roșie. Am auzit destule zvonuri. Charingford, te-aș ruga...

Încet, Minnie scoase scrisoarea pe care el i-o dăduse în tren.

-Asta, zise el, este corespondență personală de la Excelența Sa.

Vocea îi tremura de-acum. Măinile la fel. Netezi foaia de hârtie și o puse pe masă, apoi apucă strâns colțul mesei.

-Voi sublinia că el folosește hârtie de cea mai bună calitate de la Graydon Mills și că - are filigran. Semnătura lui, de asemenea poate fi verificată. Arată spre ea. Dar cred că veți găsi conținutul mult mai interesant decât sursa.

Stevens îi smulse hârtia din mână.

-Nu știu de ce fac asta... bombăni el, citind.

Apoi se opri și își ridică privirea spre ea.

-Eu scriu pamflete, citi el încet.

Citi iar și iar și apoi și a treia oară, ochii mișcându-i-se încet peste foaia de hârtie cu fiecare citire succesivă.

Peste umărul său, Charingford citi cuvintele cu o încruntare tot mai mare. Se îndepărtă scuturând din cap.

-Nu-mi vine să cred.

Dar cuvintele nu erau cuvintele unui bărbat care se îndoia de scrisoare. Era o încercare de a nega realitatea.

-Minnie, zise Charingford, scrisoarea asta... tonul e intim. Adresarea, cuvintele pe care le folosește. Chiar și felul în care e semnată scrisoarea. Cum se face că ești în posesia acestei scrisori?

Robert ar fi putut să o ierte pe Minnie că dezvăluise adevărul, având în vedere circumstanțele. Ducesa spusese că trebuia să îl trădeze ca el să se supere pe ea.

Dacă ar fi jucat un joc, acesta ar fi fost momentul când și-ar fi sărutat piesa de șah. Odată ce făcea mișcarea, nu mai era cale de întors.

Minnie ridică din sprâncene.

-Ducesa de Clermont m-a abordat, zise ea foarte clar. Vrea ca fiul ei să renunțe la idealurile sale. Mi-a oferit cinci mii de lire ca să-l opresc.

Adevărul. Nu tot adevărul și spus așa cum era spus crea o impresie complet falsă. Măinile îi tremurau.

-Spune-mi că am zis asta, zise ea cu voce surprinzător de calmă. Arată-i și el nu își va nega implicarea.

Nu mai era cale de întors. Dacă ea citise relația corect, să îi spună ducelui că -se aliase cu mama lui avea să stingă orice urmă de stimă ar fi avut pentru ea.

Pe de altă parte, în momentul în care Stevens făcuse legătura dintre ea și numele Minerva Lane, orice șansă a unui mariaj fericit cu ducele se încheiase.

-El e duce, zise Stevens amortit. Cum poate un duce să facă asta?

-Întrebați-l, zise ea și lăsă capul în jos. Nu aș ști ce face sau ce nu face un duce.

-Și cum să îl trag la răspundere, chiar dacă a făcut-o? zise Stevens încă holbându-se la hârtie. El a adus orașul în pragul fierberii cu pamfletele și afirmațiile ale. Curând o să ne trezim cu muncitorii mărșăluind, refuzând să vină la lucru. Cum să păstrez pacea în oraș dacă cetățenii orașului cred că legea poate fi ignorată fără pedeapsă?

Minnie se întinse după scrisoare, dar Stevens i-o smulse. El răsfoi furios printre hârtii, uitându-se la ele.

-Cineva, zise el, trebuie să plătească.

Ea plătiase o dată și urma să plătească din nou. Dar deocamdată... Acum își câștigase banii. Va avea destui ca să plece, destui ca să scape pentru totdeauna de Minerva Lane. Așa că de ce simțea că o umflă plânsul?

-Ieși, zise Stevens. Doar... ieși. O să mă ocup de tine mai târziu.

Minnie ieși încet din încăpere.

Lydia așteptase tot timpul asta lipită de perete. Dar când Minnie trecu pe lângă ea, o urmă în camera din față.

-Lydia, zise Minnie cu voce tremurată.

-Ce a fost asta? întrebă Lydia. Nu avea cum să fie adevărul. Ducesa de Clermont să te plătească? Minnie, ea abia a sosit în oraș acum câteva zile și chestia asta cu ducele durează de mult mai mult timp. Să le spui că te cheamă Minerva Lane? Dacă te-ar fi chemat Minerva Lane, tu mi-ai fi spus. Știu că mi-ai fi spus.

Minnie tresări.

- Lydia.

- Știu că mi-ai fi spus, repetă Lydia. Ești ca o soră pentru mine. Nu poți să fi altcineva.

- Numele meu este într-adevăr Minerva Lane.

Își plecă privirea. Cumva această poveste ar fi trebuit să fie mai ușor de spus a doua oară, dar era chiar mai greu cu ochii prietenei ei privind-o.

- Nu, zise Lydia și scutură din cap și mai tare. Nu are cum. Mi-ai fi spus.

- Într-un fel, Minerva Lane nu a existat niciodată, zise Minnie. Când eram foarte mică, tatăl meu m-a îmbrăcat în băiat și m-a purtat prin Europa lăudându-se cu mine. Îmi spunea Maximilian. Adevărul a ieșit la iveală. Înghiți în sec. Am fost ruinate. Poți să-ți imaginezi ce înseamnă asta. Mi-am schimbat numele ca să scap de moștenirea asta.

- Dar... Lydia scutură din cap. Dar cum ar putea fi adevărat? Dacă ar fi fost adevărat, mi-ai fi spus.

Devenea tot mai vehementă cu fiecare repetare a frazei.

- Nu, zise Minnie, nu ți-aș fi spus.

Lydia își ridică bărbia.

- Tu ai știut totul, absolut totul despre mine. Cum ai putut să nu-mi spui.

Răsuflarea întretăiată a Lydiei, pumnii ei strânși, toate astea se simțeau mai rău ca acea gloată care o înconjurase, care se adunase în jurul ei...

- Lydia, nu puteam. Dacă ți-aș fi spus...

- Nu aș fi spus nimic. Niciodată.

Minnie simți cum i se strânge cicatricea. Tot capul o ardea. Stomacul îi era întors pe dos.

- Abia dacă reușesc să vorbesc despre asta. Când o fac, încep să tremur din tot corpul. Nu mai pot să respir. Nu aș fi putut să o fac dacă te uitai la mine așa. Nu aș fi putut.

- Doamne ferește, zise Lydia, să îmi arăți măcar o urmă de slăbiciune. Poate chiar aș fi crezut că ești muritoare.

Minnie își închise ochii.

- Tot te iubesc. Lydia?

-Cum poți? zise Lydia rece. Persoana care a fost prietena mea... ea nici nu a fost reală. A fost un construct.

-Nu. A fost... a fost reală.

Dar vocea îi era înceată acum, așa de greu de deslușit, iar Lydia nici nu se uita la ea.

-Pleacă, zise Lydia. Nici măcar nu pot să mă uit la tine acum. Pleacă.

Minnie se poticni până la ușă. Încă mai ploua tare și vuietul tunetului se auzea ca bubuitul de picioare, urletul unei mulțimi. Fulgerul sclipi, arzându-i vederea.

-Uite, zise Lydia și îi puse o umbrelă în mână. Nu, proastă ce ești, nu îmi pasă ce se întâmplă cu tine. Vreau doar să nu te mai văd. Pleacă!

Minnie nu era sigură cum coborâse treptele până pe trotuar. Abia dacă vedea printre lacrimi. Când deschise ochii, văzu trei bărbați pe partea cealaltă a drumului. Se uitau curioși la ea. Poate că nu se întâmpla în fiecare zi să vadă o femeie ieșind poticnindu-se din casă. Doar trei, dar era de ajuns.

„Nu e nimic. Nu e nimic. Tu ești nimic.“

Dar ea nu era nimic și nu putea pretinde că evenimentele de astăzi se întâmplaseră altcuiva și nu ei. Se aplecă din talie și vomită violent pe trotuar.

Când i se potoli stomacul, se îndreptă de spate. Încă mai tremura, dar se simțea de parcă valul de greață ar fi dus totul departe. Nu doar tremurul fizic, ci și teama și timiditatea ei, doisprezece ani de minciuni. Tot ce o făcuse Wilhelmina Pursling, mironosița timidă, retrasă, care stătea prin colțuri, dispăruse.

Se uită spre casa familiei Charingford peste umăr. Wilhelmina Pursling dispăruse, și cu ea dispăruse și o decadă a unei prietenii.

„Bravo, Minnie. Bravo.“

Oftând, deschise umbrela și porni spre grajdurile unde își lăsase calul.

Capitolul 18

Era straniu, se gândi Robert, că perspectiva i se putea schimba complet în douăzeci și patru de ore. Cu două zile în urmă el făcuse o cerere în căsătorie. Fusese plin de speranță, dorință și dor. Iar astăzi...

– Vedeți, Excelență, ne aflăm într-un impas.

Robert era așezat în salonul său. Căpitanul Stevens stătea în fața lui cu un teanc de hârtii întinse pe masă.

– Nu pot anunța că dumneavoastră sunteți autorul pamfletelor, zise Stevens. Să acord astfel de sentimente unui duce le-ar da gloatelor motive să nu se abțină deloc.

Robert abia dacă mai asculta. Minte lui încă era axată pe acea scrisoare. Era un lucru bun că stătea jos când Stevens o scosese la iveală și îi spusese că propria-i mamă o plătise pe Minnie ca să o obțină, altfel s-ar fi împiedicat.

„Ea ar fi putut doar să spună nu.“

– Dumneavoastră nu veți suporta nici o consecință, se încruntă Stevens. Dar dacă detectez corect sinceritatea dumneavoastră... Pentru fiecare pamflet pe care l-ați scris voi aresta și închide un suspect.

– Fără dovezi? Știind că nu sunt implicați? zise Robert cu voce înceată.

– E același lucru, zise Stevens. Cineva trebuie să plătească. Dacă nimeni nu o face, o vom face toți. Eu nu pot – legea nu poate – să fie eludată în maniera asta.

În ciuda urletului din urechile lui, Robert tot își dădea seama ce făcea Stevens. El știuse că cineva era în spatele condamnărilor pentru revoltă criminală – condamnări care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Dorise să scoată la iveală persoana care pervertise legea.

Măcar reușise asta. Făcu o notă în minte să îl îndepărteze pe Stevens din funcție. De îndată ce va avea ocazia să își adune gândurile.

– Înțeleg, zise Robert. Ei bine, mulțumesc pentru timpul dumneavoastră.

- Dar...

Robert se ridicase deja în picioare, ieșind din cameră fără măcar să arunce o privire înapoi.

Se plimbă prin bibliotecă, așteptând ca emoțiile să îl ajungă din urmă.

Dar, până la urmă, ce triumfă fu surprinzătorul sentiment de calm - de parcă ar fi trecut printr-o furtună de nisip și asta dăduse la o parte excesul și carnea prea puțin rezistentă a emoțiilor, lăsând la o parte doar oasele. Oasele nu tânjeau. Oasele nu aveau dorințe. Slavă Domnului pentru asta.

Nu simțea nici cea mai mică furie atunci când ceru personalului să pregătească un cal pentru el. Drumul până la ferma strămătușilor era lung, dar nu simțea sentimentul de enervare al minutelor care treceau. Nu simțea nimic.

Nu simți nimic când își aruncă hățurile peste stâlp ca să priponească calul. Nici o tresărire în piept când bătu la ușă. Părea că era învelit în bumbac, care îi amorțea sentimentele, de parcă întreaga lume devenise tăcută în jurul lui. Ușa se deschise fără sunet, iar el abia dacă auzi cererea lui de a o vedea.

Salonul în care fu poftit putea fi la fel de bine lipsit de mobilă, la cât observa el ce era prin preajmă. Nu se așeză. Nu se uită. Așteptă doar, știind ce ar putea să vină.

Ea deschise ușa.

Poate că, în sinea lui, se temuse că atunci când o va vedea din nou pe Minnie, va fi așa de copleșit de sentimentele lui că va ierta ce făcuse. Își construisese o imagine a ei, extrapolând din ceea ce nu spusese ea, cuvinte nerostite vreodată, până când își imagină că era îndrăgostit de o femeie care nu exista. Dar când ea păși înăuntru, el nu simți nimic.

Era mică și se ținea foarte dreaptă. Toată magia dispăruse din ea. Nu mai simțea decât o durere amorțită acolo unde fusese ea odinioară.

Era în siguranță, slavă Domnului. În siguranță față de el însuși.

- Excelență, zise ea simplu.

El își înclină capul spre ea.

Era pentru prima dată de când se cunoșteau că ea îl trata ca pe un duce. Și era prima dată când voia să fie tratat ca un duce.

Ducii nu aveau nevoie să explice. Nu aveau nevoie să implore. Ei făceau ce voiau și nimeni nu le puneă acțiunile sub semnul întrebării.

- Trebuie să știi de ce am venit.

Ea își înclină capul.

De la distanță, el observă că ea părea nefericită. Avea cearcăne negre sub ochi. Iar lumina pe care o văzuse în ei – acea lumină superbă care părea să umple o încăpere – era stinsă complet.

Lui nu-i păsa. Nu-i mai păsa de nimic.

-Excelență. Vă sunt datoare o explicație.

-Nu vreau explicațiile tale.

Gheața nu asculta.

-Dar...

-Nu-mi pasă de ce ai făcut-o, zise el.

Cuvintele păreau să aibă un sunet gol ca de staccato.

-Nu-mi pasă cât te-a plătit mama. Nu-mi mai pasă deloc de tine.

Ea tresări.

-Atunci permiteți-mi să vă asigur...

-Cu atât mai puțin îmi doresc asigurările tale.

Nu că ea i-ar fi dat vreuna, își dădu el seama. Fusesse singurul care le furnizase. Se păcălise singur, gândindu-se că dacă ea îl cunoștea, dacă îi putea explica, ea... Ce?

Că ar putea să țină și ea la el. Măcar un pic. Ea știuse cine era el. Ce voia. Îi spusese despre visurile sale, despre dorințele lui secrete. Îi oferise totul.

Și nu fusese de ajuns.

Propria iluzie, din nou. Propriile vise stupide, adunate în jurul cuiva care abia dacă îl băga în seamă.

Diferența era că de data asta el nu era cel care privește cealaltă persoană îndepărtându-se. Nu era cel care așteaptă fără speranță scrisori care nu soseau niciodată.

Se strădui să respire regulat, până când acel sentiment de calm se întoarse. Învelit în bumbac? Nu, bumbacul era prea ușor ca să țină tot ce era în el. Era îngropat în nisip, fiecare grăunte îl apăsa pe piept, așa de greu încât toate celelalte senzații erau blocate. Nu simțea nimic, absolut nimic și îi plăcea.

Ea trebuie să fi văzut ceva ce i se citise scurt pe față, pentru că își plecă fruntea.

- Îmi pare foarte rău, Excelență.

- Nu am nevoie de scuze, se răsti el.

- Atunci de ce ați venit?

- E foarte simplu, zise el. Își dorea să fi fost așezat, doar ca să se poată ridica în acel moment. Am venit să îmi iau rămas-bun.

Se duse la ușă și apoi se întoarse. Ea se holba la el.

- Iar acum am spus-o.

Zicând asta, ieși pe ușă.

Păru că trecură ani până când traversă holul spre intrare și încă niște ani până când își luă pălăria și mantaua. Își auzea inima bubind în piept.

De data asta Minnie va alerga după el. Se va arunca la picioarele lui și va cere îndurare și el - el va simți o mare satisfacție să nu se uite nici măcar în jos. Ar da-o jos de pe pantofii lui ca pe niște praf sau nici măcar.

Nu o va ierta. Să o ierte însemna că îi pasă. Și ca să îi pese trebuia să-și permită să simtă.

Dar ea nu veni și el nu trebui să decidă ce să facă.

Micul dejun cu mama lui a doua zi de dimineață se potrivea cu dispoziția întunecată a lui Robert foarte bine. Clinchetul linguriței ei de ceai în timp ce amesteca zahărul întrerupse tăcerea care părea să apese ca o sută de conversații pe care nu le purtaseră. Astăzi, el era în dispoziția de a se simți iritat.

Ducesa puse ceașca jos cu finalitatea unui constructor care trosnea cărămizile în mortar și se uită la el.

- Presupun, zise ea și-și ridică bărbia în aer, că ai fost de acord să mă vezi pentru că ești furios pe ce am făcut.

El își încrucișă pur și simplu brațele și se uită la ea.

- Nu i-am spus ce să facă, să știi, zise ea. Asta, Miss Pursling a ta a decis singură. Dar da, recunosc cinstit. I-am plătit lui Miss Pursling cinci mii de lire ca să îți refuze oferta cât mai urât posibil.

Mintea lui se goli. Avu nevoie de toată voința ca să își țină brațele încrucișate și să se uite în continuare la ea. Dar, de data asta, tăcerea nu produse nici un comentariu. Ea pur și simplu mai sorbi din ceai, lăsându-l într-o stare de confuzie pe care să o lămurească singur.

- Ai plătit-o ca să mă refuze, zise el.

Ea aprobă din cap.

Stevens spusese – spusese foarte clar – că Miss Pursling fusese plătită ca să îi afle secretele. Se gândi că ea intenționa să îl prindă în capcană.

Se gândise că atracția fusese doar din partea lui. Își aminti cu tristețe felul în care ea pretinsese să fie retrasă și timidă și se întrebă cum de nu observase acest element de nedemnă de încredere.

– Ei, mamă, zise el pe un ton târăgănat în cele din urmă. Nu credeam că îți pasă.

Pentru tot sarcasmul din cuvinte, ele conțineau și foarte mult adevăr.

Ea nu făcuse niciodată ceva ce ar putea fi considerat măcar de departe matern. Faptul că se amestecase în prospectele lui matrimoniale echivala cu un sărut pe obraz din partea ei.

Era... înduioșător. Și enervant. Greșit. Plin de fumuri. Dar... înduioșător.

Ea pufni și se uită în altă parte.

– Sunt doar bani. Nu citi mai mult în asta decât e.

– Dimpotrivă. Sunt deosebit de recunoscător. Dacă poate fi cumpărată așa de ieftin, e mai bine să știu de acum.

Îl privi preț de câteva secunde, de parcă nu ar fi crezut că el poate fi așa de calm, de netulburat. Părea să nu se bucure de victoria ei. Nu zâmbi. Nu exista nici urmă de triumf în glasul ei.

– Ești prea iertător, zise ea, până când nu mai ierți deloc. Așa că spune-mi. În ce moment ai renunțat în sfârșit la mine.

El trase aer în piept.

– Ce presupunere odioasă. Nu am avut niciodată speranțe pentru tine.

Nu se uită la ea când vorbește, totuși. Ea avea prea multe scrisori de la el ca să creadă asta.

– Ai fost la înmormântarea tatălui tău, nu-i așa?

Nu-și permise nici măcar să clipească.

– Mi-ai scris dinainte și m-ai rugat să vin. Acum că el nu mai era, ai zis...

Bătu cu pumnul în masă și ceaiul se vărsă peste tot.

– Te-am rugat să vii?

Acum el se uită urât la ea. Ea nu se dădu înapoi din fața lui și nici nu se uită urât spre el. Îl privi pur și simplu calm, netulburată

așa cum era ea. Ar fi putut fi și o păpușă de porțelan la cât răspuns avea în privire.

-Nu te-am rugat să vii, zise el încet. Te-am implorat. Știi că am crezut cu adevărat că mă vei lua apoi cu tine? Că mă convinsesem că singurul motiv pentru care ai amânat să mă cunoști mai bine a fost pentru că nu suportai prezența tatălui meu. Că după ce el nu mai era, am putea avea o șansă. Când am văzut că nu ai venit la slujbă, mi-am spus că vei veni după ce se termină. Când nu ai venit atunci, m-am convins că vei aștepta să plece toată lumea. În cele din urmă, mi-am zis că după ce va fi întuneric și nu va ști nimeni, vei veni să mă iei. Până în ziua aceea am crezut – nu știu cum, pentru că nu existau dovezi în sensul ăsta – că doar tata ne-a ținut departe unul de celălalt. Dar nu a fost asta. Pur și simplu nu ți-a păsat.

-Nu, zise ea încet. Nu mi-a păsat.

-Ți-a păsat vreodată? Sau mă urăști la fel de mult cum l-ai urât pe el?

-La fel de mult? Ea se încruntă. Aș zice că te uram într-un fel diferit.

El își dori să găsească acel calm imperturbabil pe care-l afișase mai devreme. Deși știa că trebuia să fie adevărat că mama lui nu-l plăcea – să audă asta rostit cu voce tare făcea să fie real. Chiar și după acești ani, după tot acest timp în care se străduise să nu îi pese de ea, tot îl deranja.

-În acele prime luni, zise ea, când tatăl tău mi te-a luat – am crezut că nu voi mai putea respira niciodată. Dar nu puteam să îi arăt cât de important erai. Dacă aș fi făcut-o, Dumnezeu știe cu ce te-ar fi amenințat. Așa că mă trezeam în fiecare dimineață și mă îmbrăcam și mă duceam în societate. Râdeam când lucrurile erau amuzante și exprimam simpatie când nu erau, în tot acest timp simțind de parcă pieptul meu s-ar fi transformat în cavernă.

Nu arăta de parcă ar fi avut ceva în piept, așa de relaxat vorbea.

-Când ai ajuns la trei ani, erai o capcană pentru inima mea. Fiecare cuvânt care ajungea de la tine la mine, fiecare vizită scurtă pe care tatăl tău o permitea cu greu era ca un zid care se închidea în jurul meu. Cu cât deveneau mai adorabil, cu atât mai sigur era tatăl tău de întoarcerea mea – și cu atât mai mult mă amenința. Trebuia să pretind că nu îmi pasă. După o vreme am devenit prea bună la a pretinde... și poate că a încetat cu adevărat să îmi mai pese. Și da,

eram supărată pe tine de fiecare dată când mă făceai să simt ceva. Ridică nonșalant din umeri. Dar ce puteam să fac? Să stau cu el? Am încercat. Dar deja devenise imposibil. După ultima dată, când aveai nouă ani... mi-am petrecut seara baricadată în camera mea, cu el urlând și bubuind în ușă, amenințând să...

Îi oferi o privire piezișă.

– Cred că dacă nu ar fi fost așa de beat, lucrurile ar fi putut să ia o turnură foarte urâtă. Nu puteam rămâne. Iar legal erai al lui. Ce puteam să fac în afară de a înceta să-mi mai pese?

Robert scutură din cap.

– De fiecare dată când plecai, el obișnuia să-mi spună că era vina mea. Că eu nu reușisem să te capturez. Că ar fi trebuit să fiu mai...

Mai ușor de iubit, deși tatăl lui nu folosise niciodată cuvintele. Ea se uită la el.

– Când a murit tatăl tău, am presupus că te-a făcut după chipul și asemănarea sa. Până când mi-am dat seama că nu era așa...

Ridică din nou din umeri.

– Era deja prea târziu ca să mai salvez ceva din relația mamă și fiu. Din fericire, până atunci ajunsese să nu-mi mai pese. Nu simțeam absolut nimic. Așa că acum, știind că e mult prea târziu să fac ceva, acum...

Se uită în sus spre el.

– Acum, zise ea, constat că tot nu-mi pasă.

Ochii ei sclipiră pentru o clipă și își feri privirea, încordându-și maxilarul în timp ce strângea din buze.

– Înțeleg, zise el nedumerit.

– Chiar nu-mi pasă. Nu pot. Nu mai știu cum.

Zicând asta, ea scoase o batistă cu margine din dantelă și își tamponă ochii.

– Plă...

– Nu, eu nu plâng niciodată, zise ea cu o privire feroce.

– Înțeleg, repetă el.

Și de fapt se gândi că înțelegea într-adevăr. Călătoria asta – vizita asta a ei aici, declarațiile ei nepricepute, intervențiile ei stupide – poate că nu-i păsa. Poate că după toți acești ani, ea uitase cum să țină la el. Dar încerca. Ea îl făcea să se gândească la un mânz nou-născut, luptându-se să stea pe picioare subțirele, încercând să se ridice doar ca să cadă iarăși.

Își trase din nou nasul.

- Până când mi-am dat seama, zise ea, tu ai renunțat complet la mine. Mi se pare o pedeapsă potrivită.

Își puse jos batista și se încruntă la el, provocându-l să o contrazică. O dată, când era mic, ea venise în vizită. Ieșise să o întâmpine la trăsura. Nu știa câți ani să fi avut, dar își amintea cum o strânsese de genunchi, pentru că doar acolo ajungea.

Ea nu îl atinsese ca răspuns, nici măcar nu-l mângâiase pe cap. Se uitase pur și simplu la el și îi spusese să se poarte civilizată și continuase să meargă.

Așa că nu se mișcă nici acum să o atingă. Nu credea că ei i-ar plăcea și se simțea prea rănit ca să riște o respingere.

- Ei bine, zise el, îți mulțumesc că ți-ai luat timp din indiferența ta ca să te amesteci în planurile mele de căsătorie. Am crezut că era mai rezistentă de atât. Aparent.

- O, nu, zise ducesa, dar îmi place de ea. Găsește altă fată fix ca ea, dar de data asta să fie fiică de marchiz.

- Știi, zise el, eu nu am idee cine e familia ei, de fapt. Pursling nu e nici măcar numele ei adevărat.

- Nu?

- S-a născut Minerva Lane.

La asta mama lui scoase o exclamație de surpriză.

- Minerva Lane?

- Știi cine e? zise el și se uită surprins la ea. Mi-a spus că ar fi un scandal.

- Scandal? Ea? Nu.

Scutură violent din cap.

- Scandal e ce se întâmplă cu fetele care sunt prea generoase cu favorurile lor - o chestiune ușor de depășit, care poate fi rezolvată, dacă nu uitată, printr-un mariaj bun și destui bani. Miss Lane nu a fost ruinate, Robert, ea a fost distrusă. Complet distrusă.

Capitolul 19

Minnie nu reușise să vorbească cu mătușile ei în seara de dinainte.

Dar nu mai putea amâna conversația când ducesa de Clermont trimise un cec de la banca ei. Le aduse în camera din față și le puse să se așeze.

– Trebuie să știți amândouă ceva, zise ea. Ieri, când Lydia a venit să mă ia, a fost pentru că Stevens s-a dus la Manchester. Știe că nu există o Miss Wilhelmina Pursling. Că sunt o impostoare. Știe că m-am născut Minerva Lane.

Cele două femei scoaseră exclamații șocate și se uitară una la cealaltă.

– Știu de ce...

Minnie scutură din cap.

– Nu știu totul.

– Nu mă mai speria așa, zise Caro, ducând mâna la inimă. Dar ce putem să facem? Cum Gardley iese din discuție...

Minnie își feri privirea.

– După cum se întâmplă, am primit niște bani. Cinci mii de lire.

Strămătușile ei se holbară la ea. Femeile arătau așa de diferit, dar expresiile șocate de pe fețele lor erau identice.

– Draga mea, zise Eliza în cele din urmă. Știm că e o perioadă dificilă. Dar cinci mii de lire e o sumă foarte mare și n-am vrea ca...

Chiar credeau că obținuse banii pe căi ilicite. Dacă asta credeau, s-ar putea întreba...

– Nu, zise Minnie. Pe ăștia i-am câștigat. Cinstit.

Ei bine, poate că nu fusese chiar cinstit. Și poate că nu fusese chiar corect. Cu toate astea, îi câștigase legal. Asta trebuia să fie de ajuns.

– Cum?

– Am primit o ofertă de căsătorie. Mama lui nu a vrut să accept.

Minnie își feri privirea.

- Și am respins-o.

Două cuvinte care tot îi frângeau inima.

Renunțase de mult la orice dorință ca lucrurile să fie diferite. Dorințele erau stupide, prostești.

- O ofertă de căsătorie? răsună vocea lui Caro? Dar de la cine? Nu-mi pot imagina...

Ea se întrerupse când intră servitoarea de la parter.

- Miss, zise ea și făcu un semn din cap spre Minnie. Domnișoarelor. A venit cineva care vrea să vorbească cu Miss Pursling.

- Cine e? întrebă Eliza.

Lydia. Venise Lydia. Minnie putea să îi explice totul, să repare totul...

Dar servitoarea își plecă fruntea, dintr-odată jenată, și Minnie știu cu un sentiment de groază cine era.

- Excelența Sa, zise ea. Ducele de Clermont.

Simți cum i se strânge stomacul, mâinile parcă i se încinseseră. Nu știa dacă să râdă sau să plângă, dacă să alerge în brațele lui sau să se cațare pe geam și să fugă. Pur și simplu se uită în gol, la cecul de cinci mii de lire împăturit în buzunarul ei ca o acuzație tăcută.

- O, făcu Eliza.

- Auzisem zvonuri, zise Caro și își frecă fruntea. Dar părea așa de improbabil. Ne-ai fi spus dacă ar fi fost ceva. Nu-i așa?

Minnie nu reuși să se uite în ochii lor.

- Eu... poate că ar trebui să discutăm asta mai târziu. Mai târziu.

Caro aprobă din cap. Eliza se ridică în picioare și se sprijini din greu pe baston.

- Minnie, zise ea încetișor. Dacă nu vrei să te măriți cu el, nu trebuie să o faci. Nu o să te obligăm niciodată. Indiferent ce s-a întâmplat... ce ai spus sau ce ai făcut. Indiferent ce alegi. Noi te iubim.

Când Robert fu condus în cameră, câteva minute mai târziu, Minnie se lupta cu lacrimile. Nu putea nici măcar să se întoarcă să se uite la el. Auzea doar pașii lui pe podea, apropiindu-se, oprindu-se la câțiva pași în spatele ei.

Stătea acolo, poate așteptând ca ea să îl bage în seamă. Dar ea nu putea. Dacă se întorcea acum spre el...

- M-am gândit să mă cațăr la fereastra ta, zise el cu voce gravă, dar ar fi trebuit să-mi dau jos cizmele ca să mă cațăr pe cărămidă

și, în afară de asta, fereastra despre care bănuiam că e a ta pare-a destul de îngustă. Acum știu de ce avea Julieta un balcon. Așa că am decis să aleg calea mult mai puțin romantică și să bat la ușă.

Ea izbucni într-un râs tremurat.

– Romeo avea doar șaisprezece ani. Mai trase o dată aer în piept, afișă o expresie calmă și apoi se întoarse spre el. m crezut că ți-ai luat deja rămas-bun. Ce faci aici?

Drept răspuns, el se întinse după mâna ei. Cât stătuse ea cu spațele, își dăduse mânușile jos și le pusese pe masă. Ea ar fi trebuit să și-o tragă înapoi, dar era încă prea rănită ca să reziste. Degetele lui se împletiră cu ale ei. Mâinile lui erau moi și puternice lângă ale ei.

– Foarte bine, zise el. O să vorbesc direct despre asta. Am distrus totul.

– Ai distrus totul, repetă Minnie. Tu ai distrus totul?

Ea se holbă la el, întrebându-se dacă nu și-a pierdut cumva mințile peste noapte.

El aprobă din cap ca răspuns la asta și ea făcu semn să se așeze. O luase ameteala.

– Mi-ai spus, zise el și se așeză, că nu poți să fii ducesă. Eu nu am ținut cont de îngrijorările tale.

Ea clipi și apoi se așeză pe scaunul din fața lui.

– Nu am reușit să pun lucrurile cap la cap până când mama nu mi-a spus că te-a plătit să mă refuzi, nu să mă trădezi. Și asta nu avea sens, oricât aș fi întors lucrurile pe față și pe dos. Venitul meu e de minimum zece mii de lire pe an – ceva ce știe toată lumea. Dacă e să alegi între cinci mii de lire și căsătoria cu mine, orice persoană rațională m-ar alege pe mine. Dacă ai fi așa de rece și de calculată cum am crezut, acum am fi căsătoriți, nu să ne uităm unul la altul de la mică distanță.

Ea scutură din cap.

– În afară de asta, dacă mama te-ar fi plătit ca să mă oprești, ai fi folosit pe dată scrisoarea de la mine. Nu ai fi așteptat. Și cum ar fi putut ea să știe ce făceam eu? Că tu ești singura persoană care ar putea să afle despre asta? Povestea nu ține, Minnie. El se uită spre ea. Niciodată nu am fost mai recunoscător că mi-am dat seama că am fost mințit.

Ea simțea că o doare gâtul. Toate eforturile astea de a încerca să îl respingă – și el tot nu voia să plece.

- Nu am ascultat ce îmi spuneai, zise el și o privi. Nu am ascultat ce nu-mi spuneai. Tot ce am auzit era despre mine. Am auzit că nu mă voiai. Că nu puteai să ții la mine. Am auzit că erai îngrijorată despre atenție, dar nu am ascultat. El își împleți degetele. Așa că lasă-mă să-ți spun ce ar fi trebuit să aud. Tatăl tău a fost unul dintre cei mai mari jucători de șah...

Minnie sări de pe scaun.

- Știi!

Inima îi bubuia puternic. Respirația îi ieșea sacadată și scurtă. Aerul din jurul ei părea să sclipească. Dar sigur că știa. Îi spusese numele ei. De acolo nu mai era decât o chestiune de investigare. Făcu un pas sălbatic în spate și se poticni de scaun.

Dar înainte să cadă și să se lovească de bibliotecă, Robert făcu un pas în față și o prinse. Brațele lui erau solide și calde în jurul ei.

- Șșș, făcu el. Sunt doar eu. Nu o să-ți fac rău. Nu o să-ți fac rău niciodată.

Ea se uită în ochii lui. Pulsul îi gonea, dar în jurul ei nu era o mulțime, nu se auzeau strigăte.

Era doar el.

De data asta, când se așeză, o trase în brațele lui. Se potriveau unul cu celălalt ca niște piese de puzzle, capul ei având automat loc pe umărul lui, mâna lui dezmierdându-i părul. Nu ar trebui să stea așa la el în brațe. Asta nu trebuia să se întâmple. Îi frânsese inima să îl respingă o dată; cum putea să o facă și a doua oară?

- Hai să mai încercăm o dată, zise el blând și o cuprinse cu brațele. Am aflat doar câteva detalii. Tatăl tău a fost unul din marii șahiști ai lumii. Ce s-a întâmplat apoi?

Minnie simți cum i se revoltă stomacul. Dar brațele lui erau în jurul ei... iar el știa. Știa și nu arunca cu lucruri în ea. Aștepta răbdător ca ea să fie pregătită.

Siguranța era ultimul lucru la care se gândea cu privire la acea perioadă întunecată - dar măcar preț de un moment ea nu simți că avea să vomite.

Trase adânc aer în piept.

- Tata era al cincilea fiu al unui baronet. De viță nobilă - deși nu după standardele tale -, dar complet scăpătat. Și-a croit drum în viață prin priceperea la șah. Era vivace, deschis, toată lumea îl plăcea. Avere sa personală era inexistentă aproape, dar era așa de

plăcut, că nu conta niciodată. Avea mereu o invitație de a locui undeva. Uneori fuseseră invitații în Anglia, alteori oferte de a vizita Europa, de a petrece luni întregi cu bărbați care voiau să studieze șahul cu un tânăr sclipitor.

O dată, într-unul dintre voiajele acelea pe mare, pe care ea le făcuse cu el, un marinar îi spusese să se uite spre coastă când simțea că i se face rău, iar greața va trece. Acum, ea se uita la bibliotecă și fu surprinsă să constate că lumea nu se mai învârtea.

– Părinții mei au fost căsătoriți doar câțiva ani înainte ca mama să moară la naștere. Nu-mi amintesc prea multe înainte de vârsta de cinci ani, în afară de vizitele tatălui meu. Primele mele amintiri sunt cu el cum mă învăța să joc șah. Știam cum se mișcă piesele înainte să știu alfabetul. Îi așteptam vizitele mai presus de orice. Și într-o bună zi, când eram foarte, foarte mică, el m-a întrebat dacă aș vrea să merg cu el data viitoare când va pleca în străinătate.

Minnie scoase un oftat tremurat. Robert nu zise nimic, ci o trase mai aproape.

– Sigur că o fată tânără nu putea călători pe continent doar cu tatăl ei – și nici să stea cu genul de oameni cu care stătea el. Eu aș fi avut nevoie de o dădacă, de o guvernantă, și în momentul acela finanțele erau prea puține ca să își permită așa ceva. Era foarte simplu, mi-a spus tata. El mă va prezenta drept Maximilian Lane, fiul său. M-a întrebat dacă aș avea ceva împotriva. Ea închise ochii. Aveam cinci ani. Nu știam ce să cred. A zis că va fi distractiv și eu am fost de acord. Nu cred că înțelegeam pe atunci ce curiozitate eram. Îmi amintesc cum oamenii îmi dădeau probleme de șah. Uneori le rezolvam. Uneori nu. Ridică din umeri. Pe măsură ce creșteam, rezolvam tot mai multe.

– Am citit o relatare despre Maximilian Lane, zise Robert, care spunea că era tăcut, solemn și absolut sclipitor. Jucai cu adulți care aveau ani de experiență și îi băteai rapid – iar apoi, când te lăudau despre asta, tu puneai tabla înapoi cu cincisprezece mutări și explicai, la fel de serios, ce ar fi trebuit să faci pentru a câștiga.

– Da, șopti Minnie, îmi amintesc de asta. Să câștig tot timpul avea cel mai ciudat efect asupra mea. Credeam că voi câștiga mereu. Nu înțelegeam conceptul de risc.

Nu înțelesese nici conceptul de înfrângere.

- Restul a trebuit să ghicesc în funcție de fapte. Când aveam deja doisprezece ani, tata era adâncit în datorii. Făcuse promisiuni unor oameni, susținuse că făcuse investiții fabuloase în industria rusă. Ca să susțină acele afirmații și să atragă alți investitori, plătea rezultatele din propriile fonduri limitate. Apoi plătea următoarea rundă de investitori cu fonduri pe care le obținuse de la ultimii pe care-i înșelase. Nu existau investiții, iar dacă nu dădea repede de niște bani, ar fi fost descoperit.

Minnie se uită în jos. Ea știa pe atunci că el devenise tot mai eratic - sălbatic de fericit într-o clipă, înfuriat în cealaltă.

- Nu am fost invitată la primul turneu internațional de șah de la Londra. Tata a fost. Cu câteva zile înainte de începerea turneului, a pretins că s-a îmbolnăvit grav și m-a oferit pe mine în locul lui. Nu a obiectat nimeni. Minnie nu se mai putu abține. Corpul îi fu scuturat de mici fiori. Avea nevoie de foarte mulți bani și șansa era în favoarea mea. Așa că puse pe unul dintre prietenii lui să parieze toți banii pe care îi mai avea împotriva mea. Apoi mi-a poruncit să pierd partida.

Nu îi spusese de ce. Strigaseră unul la celălalt în ziua aceea.

- Un Lane poate să facă orice, îi aruncase ea în față.

El se uitase foarte ciudat la ea când spusese asta. Abia mai târziu își dăduse Minnie seama că el nu se așteptase ca ea să-i folosească vorbele ca să îl sfideze.

Brațele lui Robert erau calde lângă coastele ei, pieptul lui mișcându-se sincron cu respirația el. Tăcerea din încăperea îi înconjură. Nu era nimic în jur, nimic în apropiere. Doar ea și amintirile ei.

- Când ești copil, ai o stranie ignoranță față de păcatele părinților tăi. Tatăl meu era cel mai drag prieten al meu. Eram mereu împreună. El m-a învățat tot ce știu. Nu a avut niciodată o vorbă aspră pentru mine. Îl adoram pur și simplu. Obișnuia să spună că dacă doar credeam suficient de tare, totul avea să fie bine. Că dacă doar stai și te gândești, găsești mereu o cale. Când am refuzat să cedez partida, a găsit calea lui. Trase aer în piept. A spus ziarelor de scandal că sunt fată. În mijlocul turneului.

Încă mai vedea tabla de la ultima partidă. Își sărutase tura și o pusese pe tablă. Se afla la patru mutări de mat.

- Oficialii m-au intrerupt. M-au descalificat. M-au dat afară de urechi și a doua zi toate ziarele scriau despre asta. Tot ce fusesem,

totul – toți oamenii pe care îi credeam prieteni, toate lucrurile pe care le realizasem – fuseseră șterse cu buretele. Mă dădusem drept băiat și scandalizasem pe toată lumea.

– Uimitor că a durat așa de mult, zise el.

– Aveam doisprezece ani. Dacă ar mai fi durat un an... atunci mi-ar fi crescut pieptul și nu aș mai fi putut ascunde adevărul.

Ea scutură din cap.

– Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile își urmau cursul. Dar acum adevărul se aflase și oamenii începuseră să pună întrebări despre tatăl meu. Erau mii de lire în joc în afacerile lui – iar poveștile lui nu rezistau la investigații. Procesul lui a fost o chestiune foarte publică. Eu am participat – la doisprezece ani, purtând fuste prima dată în ani de zile, jenată și nesigură. Acolo am auzit prima oară cum se apăra tatăl meu. El a susținut că eu îl îndemnasem la asta. Eu. Că eu îi spuseseam să mă îmbrace ca băiat și să mă ia cu el. Că eu inventasem schema cu falsa industrie rusă. Că eu îi provocasem ruina. Eu făcusem toate astea.

Robert își puse un braț în jurul ei.

– Aveai cinci ani când a început totul.

– Am fost un copil neobișnuit. Asta a spus – iar și iar. Eu eram un copil nefiresc. Și cine putea să îl contrazică. Eram în mod clar ciudată. Puteam să bat la șah bărbați în toată firea, pe unii dintre cei mai buni din lume. Eram așa de tăcută, mereu privind. Nu ajuta că toată lumea mă vedea la proces, putea vedea cât eram de ciudată. Nu aveam idee cum să mă mișc ca fată. Aveam și părul scurt. Petrecusem ani din copilărie cu bărbați libertini. El mi-a spus odrasla diavolului în fața întregii Londre.

Se gândise că lucrurile nu puteau să fie mai rele decât cea oroire înghețată în sala de judecată – să-l vadă pe bărbatul pe care-l iubea, bărbatul care nu avusese niciodată o vorbă aspră pentru ea, să o arate cu degetul și să o denunțe. Văzând sclipirea înspăimântătoare din ochii lui care îi spunea că el credea asta. El fusese tot ce avea pe lume – și o părăsise dintr-odată, foarte public.

– Era un bărbat charismatic și convingător. L-au condamnat, nu pentru furt, ci pentru mică înșelătorie – cât să-i dea doi ani de muncă silnică, dar nu mai mult. Dar oamenii care fuseseră acolo erau convinși că i se făcuse o nedreptate. Când am plecat din sala de judecată, absolut singură, am fost înconjurată de o gloată.

Strigau. Scui-pau. Nu știu cine a aruncat prima piatră. Nu știu câte altele au aruncat. Se uită la el. Am leșinat înainte să apuce să mă elibereze de acolo, dar nu am uitat niciodată ce s-a întâmplat. De atunci nu mai suport mulțimile. Mă gândesc la ele și încep să tremur. Intru complet în panică.

-Nu ai avut pe nimeni care să te susțină? întrebă el cu voce joasă și răgușită.

-Strămătușile mele, Lydia, până când...

Aproape că se înecă rostind acele cuvinte.

Dar chiar și atunci, nu putea să aibă încredere în ele. Strămătușile ei se vor stinge. Știuse mereu asta, la fel cum știuse că, într-o bună zi, Lydia va afla adevărul și va fi dezgustată de ea.

-Până la final nu aș fi putut ghici că tata va face asta. Îmi place să cred că era bolnav. Că nu știa ce face când m-a trădat.

Ochii ei se umeziră.

-A murit în închisoare, deci poate că e adevărat. Trebuie să cred asta, pentru că indiferent cât de tare mă străduiesc, nu pot să încetez să îl iubesc. El m-a învățat tot ce știu. El a fost toată viața mea. Și nu știu cum să-l urăsc așa de tare cum merită. Așa că, vezi, nu mă pot căsători cu Excelență. Nu pot nici măcar să mă gândesc la asta fără să tremur. Societatea londoneză m-ar face bucăți.

-Nu, zise el tăcut, nu o va face.

Se întoarse spre el.

-Cum poți să spui asta?

-Nu o va face, îi promise el, pentru că nu voi lăsa să se întâmple. Îi ridică bărbia spre el ca să o privească în ochi. Odată mi-ai spus că sunt norocos pentru că pot să mă uit unde vreau fără teamă. Nu cred că am înțeles exact sensul cuvintelor tale până nu am aflat...

Brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei.

-Știam că ești supărată. Mi-ai spus că ești speriată. Că din fericire pentru mine nu puteam să înțeleg ce voiai să spui - cât de îngrozită erai.

Ea tremura.

-Îți dau cuvântul meu că dacă te măriți cu mine, te voi proteja. Voi sta alături de tine și nu îți voi face niciodată rău. Am vorbit deja cu Stevens și Charingford, și ei își vor ține gura. Îți promit pe ce am mai scump că voi ține trecutul tău secret și că dacă nu vei reuși

asta, voi face tot ce îmi stă în putință să te țin în siguranță. Nu va trebui să mai trăiești cu teamă dacă te măriți cu mine.

- Și ce va trebui să îți ofer în schimb?

- Loialitatea ta, zise el și o ținu aproape. Pentru cât timp vom putea suporta prezența celuilalt și corpul tău ar fi drăguț. Nu mă aștept la dragoste. Nu mă aștept că mă vei dori pentru totdeauna. Dar cred că am putea să facem să funcționeze lucrurile.

- Nu te aștepti la dragoste.

Ea scutură nedumerită din cap.

- Asta e a doua oară când spui asta. O să fie ca unul dintre acele romane îngrozitoare în care mă avertizezi să nu mă îndrăgostesc de tine, pentru că dacă o fac te transformi în Barbă Albastră și încerci să-mi tai capul? Ești chipeș. Ai toți dinții.

Se uită în ochii lui și îi atinse obrazul ușor cu mâna. El rămase nemișcat.

- Nu pot să-ți ofer nici o promisiune. Dacă ești bun în pat, aş putea să mă îndrăgostesc de tine. Dacă asta o să fie o anatema...

- Nu, zise el iute. Își feri privirea și când vorbi, cuvintele ieșiră ușor răgușite. Nu. Asta ar fi perfect... de neobiectat.

Din cuvintele lui, ea ar fi putut deduce că nu-i păsa. Dar acea răgușeală din glas și felul în care își înclinase capul din nou spre ea îi dezvăluiau minciuna. El se uita la ea ca un om însetat spre o oază, încercând să decidă dacă era o iluzie provocată de călduri.

Totul avea dintr-odată un sens imposibil. „El nu vrea o căsătorie fără dragoste. S-a resemnat doar să aibă una.”

Mama lui spusese că Robert avea inima unui romantic. Minnie fusese copleșită de griji în momentul acela, dar poate că ducesa avusese dreptate. El își făcea auzit glasul pentru cei care nu aveau drepturi. Și din cine știe ce motiv, se convinsese singur deja de multă vreme că nu va fi iubit niciodată.

Ea era așa de aproape să se îndrăgostească de el că aproape deschise gura să îi spună asta.

Dar lumina aceea din ochii ei - felul în care se uitase la ea când spusese că ar fi de neobiectat - ar fi fost o cruzime să o spună înainte să fie adevărat.

„Va fi adevărat cât de curând”, se gândi ea.

De la trădarea tatălui ei incoace, se certase pe sine mereu, spunând că atrăsese ce se întâmplase singură asupra ei pentru că își

dorise prea mult. Pentru că îndrăznise să creadă la doisprezece ani – ca fată – că putea provoca bărbați în toată firea și să nu pățească nimic.

Dar poate că greșeala ei fusese că nu încercase destul de tare.

– Sunt multe lucruri, zise el, pe care o ducesă le poate face și o lady nemăritată nu. Haide, vino să fii norocoasă cu mine, Minnie.

Momentul de a-și deschide aripile era când cădea spre pământ. Dacă nu încerca, nu era o surpriză că pământul se înălța spre ea și o lovea.

Așa de multă vreme își spusese că era o prostie să spere. Dar poate că nu era. Nu putea să-și dea seama cum s-ar rezolva viitorul ei. Dar putea să spere la dragoste și siguranță și poate, poate că nu va fi trasă în jos pentru că se întinsese după el cu mâini tremurătoare.

– O, Doamne, zise ea cu vocea tremurând. Chiar o să fac asta. El slobozi un oftat de ușurare.

– Bine, foarte bine.

O strânse mai tare cu brațul, strivind-o de el. O ținu foarte aproape și îi șopti în ureche.

– Sper că sunt bun în pat.

Aproape ajunsese să admită că voia ca ea să îl iubească. Minnie zâmbi și îl sărută. Avea gust de sare de mare. Inima îi bătea agitată în piept, ca aripile unui întreg stol de păsări.

– Sper și eu că ești, zise ea timid.

Și apoi îl sărută din nou, mâinile împreunându-li-se.

Îl sărută până când soarele după-amiezii umplu camera și ea simți că amețește de la senzație. Îl ținu și îl sărută până când stră-mătușa Caro apărură în ușă și își dresă glasul.

Minnie se îmbujoră, dar el se ridică.

– Trebuie să fiți una dintre mătușile lui Minnie, zise el politicoș. Eu sunt Robert Blaisdell, duce de Clermont, și aș vrea foarte mult să mă însor cu nepoata dumneavoastră.

Capitolul 20

Robert se întoarse la el acasă, unde își găsi fratele și vărul. Cei doi sortau foi de hârtie, scrise toate. Parte din lucrarea următoare a lui Sebastian, judecând după adnotările de pe ea.

Nu îl văzură intrând în încăpere.

– Uite încă un lucru, spunea Sebastian. De ce sunt pisicile *tor-toiseshell* cu alb aproape mereu femele? Dacă nu te apuci să faci un program de crescut pisici...

Ridică privirea când Robert veni să stea lângă el.

– O să devii vânzător de pisici? întrebă Robert cu un zâmbet. Sebastian gesticulă sălbatic.

– Tocmai îi spuneam lui Oliver despre colecția mea de curiozități. Știi, lucruri pe care le-am observat și pe care nu le pot încă explica. Există o femeie de optzeci de ani în Londra, care își începe fiecare zi hrănind pisicile maidaneze de pe stradă. Am pus-o să facă schițe cu pisicile – împreună cu descrieri – greutate, sex, culoarea ochilor, numărul degetelor. Toate sunt informații interesante. M-am gândit că s-ar putea să iasă ceva din asta.

El își înclină capul spre Robert.

– Arăți diferit.

– Serios?

Se simțea diferit. Era copleșit de un nou sentiment de mirare, de încredere satisfăcută.

– Da, chiar arăți, zise Oliver. Ca să fiu complet franc, în decursul ultimelor zile ai arătat...

– Foarte jumultit, zise Sebastian. Ca o pisică cu șase degete. Știi că pisicile cu șase degete au șaptesprezece la sută mai multe gheare? Oliver ridică din umeri.

– Cineva jumultit, târât în casă de maidanezele lui Sebastian. Și apoi mai e și privitul în gol.

– Și oftaturile de tristețe.

Sebastian demonstră, oftând din greu și apoi dezumflându-se ca o minge tristă, spartă.

-Oftaturi de tristețe! protestă Robert. Niciodată nu am decăzut la oftaturi de tristețe! Probabil că am scos câteva pufnete de opresiune.

El demonstră, împreunându-și brațele ferm și lipindu-și buzele, scoțând un fel de mârâit.

-O? Atunci ce e asta?

Sebastian se uită în gol, cu o expresie de nefericire pe față. Își mai trase și nasul un pic, apoi slobozi un oftat prelung.

-Aste e o exagerare. O perfidie! Moarte oricui susține așa ceva! Oliver izbucni în râs.

-Te simți mai bine, văd. Așadar, ce a provocat această schimbare de dispoziție? A fost de acord să se mărite cu tine până la urmă?

Robert clipi.

-Cum...? Dar eu nici măcar nu ți-am spus că am cerut-o.

Zâmbetul lui Oliver se lăți.

-Zece lire, domnule Malheur.

Sebastian scoase și el ce putea fi numit un oftat disperat.

-Da, zise Robert încet. A fost de acord să se mărite cu mine. Ceremonia va fi în patru zile. Abia am obținut licența și m-am ocupat de anunțuri. Mă bucur că v-am găsit împreună pentru că voiam să vă spun vouă mai întâi. Nu știu dacă veți înțelege, dar...

Se opri. Nici unul dintre ei nu spuse nimic, iar acea tăcere tovrășească explica lucrurile mult mai bine decât ar fi putut să o facă Robert. Sebastian putea să facă glume despre orice. Oliver era din nou dispus să îl ironizeze. Dar știa când să o facă și când să se oprească.

-Dacă am o familie, zise Robert cu voce puțin aspră, sunteți voi doi. Speram ca voi doi să stați cu mine la nuntă. Să semnați ca martori. Așa ceva.

-Desigur, zise Oliver.

Sebastian ridică din umeri.

-Sunt exact persoana pe care aș alege-o pentru o astfel de onoare în locul tău. Îți aplaud bunul-simț.

Robert nu se strădui să-și dea seama ce voia Sebastian să spună cu asta. Fu un moment – un moment foarte scurt – în care Robert simți că i-ar putea îmbrățișa pe amândoi. Aproape că voia să o facă – să se întindă și să-i tragă spre el, să-i țină strâns. Fuseseră

acolo pentru el prin cele mai grele momente din viața lui – înmormântarea tatălui său, zilele în care trecuse în revistă documentele tatălui său și descoperise că bărbatul fusese chiar mai rău decât își putuse el închipui...

În locul unei îmbrățișări, el își încrucișă pur și simplu brațele.
– Ar însemna foarte mult pentru mine.

– Desigur, zise Sebastian și se întoarse de la Robert, știi ce înseamnă asta, Oliver. Noi doi trebuie să organizăm acum cea mai sălbatică și destrăbălată petrecere pentru Robert în seara dinainte să-și agațe pietre de moară la picioare.

Își frecă mâinile de încântare. Oliver îi întoarse calm privirea.

– Sălbatică, repetă el. Destrăbălată. Sunt complet de acord.

Robert simți că se îngrijorează ușor.

– Știți, făcu el, e foarte drăguț din partea voastră, dar nu e deloc nevoie.

Ei îl ignorară complet, uitându-se unul la celălalt.

– Ei bine, știi. Pedepsa trebuie adaptată infractorului și genul ăsta de chestie. Doar e vorba de Robert. Sebastian își trecu mâna prin păr, gânditor. Acum, de unde facem rost de femei?

– Serios, făcu Robert pe un ton mai puternic. Știu că nu mi-am rostit încă jurămintele de căsătorie, dar trebuie să insist ca...

Dar ei nu îi acordau atenție.

– Știi exact ce trebuie, zise Oliver și se luminează la față. Mary Wollstonecraft. Am un exemplar din *Răzbunarea pentru drepturile femeilor* în camera mea... o să mă asigur că îl aduc.

– Excelent, zise Sebastian și își frecă palmele. Și mai e scrisoarea pe care am primit-o de la femeia aia ciudată din Statele Unite – una Antoinette Brown. Mi-a scris lucruri extraordinare despre evoluție și drepturile femeilor. O să o aduc pe aia.

– Eu am un pamflet scris de Emily Davies.

Robert simți cum îi apare un zâmbet involuntar pe buze.

– Mă gândeam că aș putea aduce un exemplar din *Thomas Payne*, zise Oliver, dar asta ar face deja un număr impar.

– Violet, zise Sebastian și flutură din mână. Ea poate să fie surprinzător de folositoare într-o dispută.

– A, presupun că la nevoie e bună, zise Oliver și se ridică, punând mâna pe umărul lui Robert. Să nu spună nimeni că Frații Sinister nu au idee cum să fie depravați.

- O să fie și coniac, spuse și Sebastian în timp ce se ridica. Și vom bea chiar din el, deși Robert se va opri după două pahare pentru că așa face mereu.

- Va fi și mâncare, declamă Oliver, imitându-l pe Sebastian. Și pe asta nu o vom bea, pentru că ne-am îneca.

Sebastian rânji.

- În ajunul nunții tale, Robert, îți vom oferi tot soiul de plăceri feminine după care ai tânjit. Tratate filosofice după tratate filosofice, toate susținând schimbări politice care vor duce la răsturnarea actualei ordini sociale. Vom citi eseurile lor și apoi... Făcu o pauză pentru emfază dramatică. Apoi, prieteni, vom argumenta pe baza lor.

Robert zâmbi și își feri privirea. - Voi doi o să mă ucideți. Nu știu ce m-aș face fără voi. Nu sunt chiar așa de rău.

- Vorbind de asta, zise Oliver și chipul lui deveni solemn pentru o clipă. Nunta ta. Tatăl tău nu mai e printre noi și mama ta nu... ah, nu știe mereu care îi sunt îndatoririle. M-am gândit poate să ne oferim să te ajutăm.

Lângă el, Sebastian aprobă din cap.

Și uite cum Robert crezuse că se gândise la tot. Decisese deja care era cadoul de nuntă. Trimisese la Londra după avocați ca să rezolve cu contractele. Dar nu l-ar fi surprins dacă ratase ceva. Erau așa de multe lucruri despre familie pe care nu le știa.

- Cu ce să mă ajutați?

Oliver se aplecă în față.

- E vorba despre noaptea nunții, zise el serios. Și despre ce se petrece atunci. Trebuie să știi.

El își coborî vocea în mod dramatic.

- Când un bărbat și o femeie se iubesc, se împreunează într-un mod special.

Robert îl împunse pe fratele său cu cotul.

- Tu, zise el, ești îngrozitor.

Dar zâmbea și nu se putea opri.

- Așa deci.

Minnie ridică privirea de la micul dejun a doua zi de dimineață la timp ca să o vadă pe ducesa de Clermont în ușă.

Strămătușa Caro încerca cu greu să se ridice în picioare, iar Eliza sărise deja în sus. În urma femeii venea o cameristă, care își frângea mâinile fără folos ca să transmită scuze tăcute pentru intruziunea ei asupra lui Minnie.

– Te măriți cu fiul meu peste trei zile. Știi că o să fie un dezastu complet.

Femeia asta, își reaminti Minnie, avea să fie soacra ei pentru decenii. Nu era bine să o aibă drept dușman.

De asemenea, nu era bine ca ducesa să creadă că îi era frică de ea. Minnie dădu ușor din cap, ca între egali.

– Ați venit să mă convingeți să nu o fac? Să îmi cereți cele cinci mii de lire înapoi? Ea ridică bărbia și își întoarse atenția asupra feliei de pâine prăjită din farfurie. O să rup ordinul bancar.

Ducesa pufni și intră maiestuos în încăperea. Își trase un scaun înaintea ei ca biata cameristă să o facă și se așeză la masă așteptând.

– Ei bine? ceru ea. Toarnă ceaiul.

Minnie o făcu, iar apoi, la indicațiile ducesei, adăugă zahăr.

În timp ce o făcea, mătușile își aruncau priviri furioase, de parcă s-ar fi certat în tăcere dacă să intervină sau nu. Dar ducesa nu le băgă în seamă. Luă o felie de pâine prăjită cam tare și o puse pe farfurie.

Minnie îi întinse ceașca cu farfuriuță. Luă o înghițitură și apoi o puse jos, de parcă făcând asta, ea ar fi satisfăcut nevoia pentru bunele maniere.

– Iar eu care credeam că ai ceva minte, Miss Pursling.

– Chiar am. Ați venit să mă intimidați din nou?

Ducesa scutură din cap.

– Doar cea mai plină de iluzii și romantică femeie care s-a găsit în poziția mea ar putea presupune că dacă fac o criză de isterie în fața miresei fiului meu ar schimba rezultatul. Știi care sunt riscurile. Fiul meu știe adevărul. Eu am făcut cea mai bună ofertă și nu a fost de ajuns. Lumii îi pasă rareori de înclinațiile mele. Când lucrurile nu merg așa cum vreau eu, rămâne doar un lucru de făcut.

Zicând asta, ridică felia de pâine și mușcă delicat din ea.

– Care ar fi acesta? întrebă Minnie.

Ducesa înghiți îmbucătura cu o încruntare ușoară, puse jos felia de pâine și amestecă în ceai.

-Îți plac pisicile, Miss Pursling?

Minnie clipi, surprinsă de întorsătura conversației.

-Îmi plac, deși mi-aș dori ca Pouncer să nu îmi mai lase ficați de șoarece pe pat.

Ducesa flutură din mână alungând discuția despre măruntaiele de șoarece cu mâna înmănușată în dantelă.

-Ai văzut vreodată o pisică scuzându-se sau să admită că a greșit?

-Pisicile nu vorbesc, interveni Caro, primele ei cuvinte în dimineața asta.

Ducesa ridică privirea și se uită urât la ea.

-O femeie care a fost în stare să își țină renumita nepoată în siguranță timp de un deceniu poate, cu siguranță, să înțeleagă o vorbire figurativă.

Ea se întoarse apoi spre Minnie.

-Ai văzut vreodată o pisică pregătindu-se să își atace prada și să rateze?

-Desigur.

-Și ce face pisica? Ea nu așteaptă răspunsul. Se preface că a vrut să rateze. Da, zice ea, i-am dat ăsteia drumul ca un avertisment pentru ceilalți. Acum o să-mi ling lăbuța pentru următoarele cinci minute exact așa cum am plănuit.

-Asta spune? întrebă Minnie nevinovată.

-Vorbind la figurat. Ce voiam să zic - fii pisică. Toată lumea respectă o pisică.

-Ei bine, de fapt, interveni Eliza. În vremea Marii Molime...

Ducesa întinse o mână.

-Nu poluați o discuție metaforică foarte acceptabilă cu informații irelevante! bubui ea. Nu e nevoie de ele.

Ea se concentrează din nou asupra lui Minnie.

-Acum, am decis că dumneata și fiul meu trebuie să vă petreceți luna de miere la Paris.

Schimbarea asta bruscă de subiect o făcu pe Minnie să scuture din cap.

-Asta pare... romantic. Sunteți sigură?

-Exact, zise ducesa. Pare romantic și oricât de puțin aș aproba existența propriu-zisă a romantismului, îmi dau foarte bine seama că veți avea nevoie foarte mare de aparența acestuia.

Își țuguie buzele și se uită la perete. Dacă Minnie nu ar fi știut mai bine, ar fi crezut că femeia părea jenată. Vorbi din nou – pentru prima dată fără să se uite direct la Minnie.

– În al doilea rând, zise ea, aș vrea să luați în considerare să nu consumați căsătoria.

– Poftim? De ce? Ca să poată fi anulată?

Ducesa își dădu ochii peste cap.

– Țasta e un mit oribil. Nu poți anula o căsătorie doar pentru că nu a fost consumată. Crede-mă, am consultat fiecare avocat din Londra cu privire la ce ar putea pune capăt unei căsnicii. Știu legea în detaliu. Cred că ar fi bine dacă primul copil nu va veni decât la zece sau unsprezece luni de la căsătorie. Să nu creadă nimeni că te-ai măritat pentru că erai însărcinată. Altfel lumea va vorbi. Timp de decenii.

– Asta e iar așa o discuție figurativă? interveni Caro.

– Experiența, zise ducesa morocănos. Robert a fost un copil născut la luni.

Minnie se înecă și își închise ochii, încercând să alunge implicațiile din mintea ei.

– A venit mai devreme, zise ducesa calm. La primii copii se întâmplă adesea. Am zis asta în fiecare zi timp de douăzeci și opt de ani de atunci, așa că trebuie să fie adevărat.

Ea o țintui pe Minnie cu privirea.

– Așa că te vei abține de la relații timp de două luni măcar.

– Nu o s-o fac, zise Minnie. Nu am nici o înclinație să mă abțin de la ceva ce îmi doresc doar pentru că oameni pe care nu i-am cunoscut ar putea presupune ce e mai rău despre mine. În afară de asta, având în vedere trecutul meu, e ca un criminal care se îngrijorează că ar putea ajunge în iad pentru că a spus ceva urât despre calul unui prieten.

– Hmm, făcu ducesa încruntată și ridică din umeri. Ei bine, te-am testat. Voiam să mă asigur că, în ciuda trecutului dumitale, ești interesată de bărbați. E mai bine să afli astfel de lucruri acum.

Părea sigură. Suna sigură. Cu toate astea, Minnie avea impresia distinctă a unei pisici care își lingea lăbuța. „Nu voiam cu adevărat șoarecele ăla.”

– Dacă tot veni vorba, cel mai important motiv pentru a merge la Paris, zise ducesa și arată spre Minnie. Ai nevoie de o nouă

garderobă. Nu poți să te mai descurci doar cu una acceptabilă. Trebuie să fii strălucitoare. Așa că te întreb – preferi să te îmbraci ca o fâzăniță banală sau porți aceste haine doar pentru că mătușile sărace te obligă să o faci?

De partea cealaltă a mesei, Caro și Eliza scoaseră exclamații scandalizate la unison.

Minnie tuși.

– Absolut. Nimic nu îmi place mai mult decât să întorc pe dos pentru a patra oară o rochie! Dacă manșetele nu se destramă, nu mă simt cu adevărat bine. Se uită urât la cealaltă femeie. V-aș ruga să nu insultați femeile care mi-au oferit un cămin când nu erau obligate să o facă. Mă puteți insulta cât doriți, dar lăsați-le pe Caro și pe Eliza în pace.

Ducesa nici nu clipi la asta.

– Ce părere ai despre felul în care mă îmbrac eu?

– Prea împoțonat și prea conservator, zise Minnie fără să clipească. Vi se potrivește, presupun, dar pentru mine...

– Excelent. Ce ai alege pentru dumneata? Ce fel de ducesă vrei să fii?

Anii de în care privise la cataloagele de modă împreună cu Lydia o lovira cu un sentiment ascuțit de pierdere, care păru ca o lovitură amărâtoare. Ar fi trebuit să își aleagă trusoul de nuntă împreună cu Lydia, care ar fi cârâit că are dreptate...

– Ei bine, zise Minnie, nu voi pretinde că sunt o ducesă convențională. Nu-mi plac straturile alea de dantelă, indiferent cât sunt de populare acum. M-aș simți literalmente îngropată în ele. Îmi plac liniile curate, materialele luminoase.

Slobozi un oftat doar imaginându-și.

– Suficient material, fără economie.

– Și va trebui să înveți să-ți acoperi cicatricea. Fata mea va putea să...

Minnie se întoarse și îi oferi celeilalte femei o privire represivă.

– Asta? zise ea și își atinse obrazul. O, nu. Pe asta am vrut să o am. O consider o cicatrice de frumusețe.

Ducesa slobozi un hohot de râs și se ridică brusc.

Minnie se holbă la ea.

– Ei bine, făcu cealaltă femeie supărată. N-avem timp toată ziua. Am reviste de modă la hotel. Dacă trimitem dimensiunile

dumitale la oamenii mei din Franța, pot să facă probele finale la o oră după ce sosești. Și mai sunt multe care pot fi cumpărate aici.

- Ați... ați venit tot drumul până aici doar ca să mă duceți la cumpărături? întrebă Minnie.

- Odată ce ești ducesa de Clermont, zise cealaltă femeie fără să reacționeze la întrebare, nu trebuie să lași pe nimeni să creadă că ai putea fi altceva. Dacă nu auzi ce spun despre tine, nu are cum să fie adevărat. Până când societatea va descoperi existența ta, vei fi deja ducesă.

Capitolul 21

Zilele până la nunta lui Robert trecură prea repede. Ducele nu știa dacă să fie emoționat sau îngrijorat. Se simțea și emoționat, și îngrijorat. În primul rând pentru că mama lui o luase pe Minnie sub aripa ei și trimisese după o croitoreasă la Londra care să asigure, cum spunea ea, „esențialele”.

Când întrebuse care erau, îl alungase cu un comentariu acru.

- Dacă tot o arunci pe biata fată în gura lupilor, e cât se poate de potrivit să îi asiguri și o pelerină roșie, spusese ea.

Apoi mai erau momentele furate, petrecute împreună. El avusese parte de câteva sărutări care să-i stârnească apetitul – dacă puteai numi doar o sărutare faptul că o împinsese la perete și îi deschisese rochia pe jumătate în față. Până în dimineața nunții, apetitul lui era destul de ascuțit.

Într-un fel, era bine că ceremonia era devreme. În realitate, ora foarte matinală fusese aleasă în special ca să poată ajunge la Paris la finalul zilei. Dacă trenul de dimineață nu ajungea cu întârziere la Londra și nava cu aburi traversa Canalul într-un timp bun...

Dar nu se putea gândi la toate astea în timp ce o privea în ochi, când își rostea jurămintele. Nu era doar dorința fizică din pricina căreia era așa de încordat. Când ea promise să îl iubească și să îl consoleze, el simți un fel de extaz electric care îi cuprinse tot corpul. Iar când el promise același lucru, asta păru să îi lipească, să închidă distanța dintre ei într-un fel în care nici măcar sărutul care urmă nu reuși să o facă.

Știu că mulți dintre compatrioții lui evitau căsătoria cu orice preț. Vedeau căsnicia ca pe un deranj, soția ca pe o persoană care avea să-i bată la cap și să pună întrebări. Dar când el repetă jurămintele, auzi „cât vom trăi amândoi” și speră.

După ceremonie se despărțiră pentru scurt timp. Minnie se duse cu strămătușile ei să își ia niște lucruri, iar Robert supraveghe

încărcarea bagajelor. Se întâlniră abia jumătate de oră mai târziu la gară. Nu avură șansa să vorbească atunci când urcară în tren. Robert scutură mâna fratelui și apoi pe a vărului său. Violet îl îmbrățișă și mama lui... își înclină capul spre el. Făcură semn cu mâna de la fereastra vagonului până când gara dispăru din peisaj.

– A cui a fost ideea, șopti Robert în urechea ei, să pună o călătorie de șaisprezece ore între ceremonie și consumarea căsătoriei?

– A mea. Cred.

Ea se întoarse pe jumătate spre el, și el zări un pic din chipul ei. Nu părea dornică pentru ce urma să vină, părea nefericită. Se uită înapoi pe fereastră aproape cu dor la siluetele orașului care dispăreau la distanță. Toate clădirile se estompară într-o singură piatră cenușie și o pădure de hornuri de cărămidă. Nu prea aveau de ce să-ți fie dor.

Apoi Robert își aminti că ea avea două mătuși pe care le iubea, iar el o lua de lângă ele.

– Dă-mi un moment, zise ea. O să fiu bine cât de curând. M-am gândit doar... Chiar am crezut că Lydia va veni la nunta mea.

Avu nevoie de un moment ca să-și amintească cine trebuia să fie Lydia – Miss Charingford, prietena care fusese mereu alături de ea.

– I-am trimis o scrisoare în care i-am spus totul, absolut totul despre mine. Am rugat-o să vină. Am crezut că măcar va veni să mă conducă, zise ea. Dar nu a trimis nici măcar un bilet.

El fusese pe cale să sugereze să își petreacă călătoria pregătindu-se pentru patul lor de hotel de la Paris. Dar nu era rost de destrăbălare veselă aici. În schimb, o apucă ușor de mână, temându-se să spună ceva care să o deprime și mai mult.

Dar ea nu mințise când spusese că va avea nevoie doar de puțin timp ca să-și revină. Când ajunseră la Londra, zâmbea din nou.

– Știi, zise ea, ultima oară când am fost la Paris aveam opt ani. Pe atunci, ca să călătorești până pe continent aveai nevoie de mai multe zile.

Scutură din cap.

– Zile întregi ca să ajungi undeva oricum.

– Eu nu am fost pe continent înainte de majorat, zise Robert. Așa că nu cunosc decât zilele de când trenurile și vapoarele ne duc peste tot.

Ajunseră la Londra la zece jumătate, la Southampton chiar după prânz și pe pământ francez la trei după-amiaza. Minnie se ținuse de cuvânt, toată nefericirea ei dispăruse. Privea totul cu interes, zâmbea de parcă nu se întâmplase nimic... și, când ajunseră în ultimul tren al zilei, ea își sprijini capul pe umărul lui într-o demonstrație de afecțiune leneșă care-l făcu să-și țină răsuflarea și să se gândească la gheață foarte, foarte rece direct pe coapsa lui.

Era bine că nu sugerase să încerce mai mult. Doar senzația mâinii ei, împletită cu a lui îl făcea să se întrebe dacă nu își va răvăși cumva soția pentru prima dată în timp ce goneau pe șine.

Nu. El avea să facă dragoste cu ea în camera de hotel. Pe un pat. Și va fi incredibil.

O să fie incredibil, își repetă el când ajunseră la Paris.

Repetă asta iar și iar, cu dinții strânși când descoperi că mama sa aranjase ca la sosire Minnie să se ducă la o probă de rochii – o întârziere de încă o oră la nouă seara, înainte de cină, în noaptea nunții sale.

Până când se regăsiră așezați la o cină intimă împreună, Minnie într-un halat de brocat greu care o acoperea din cap până în picioare, era deja unsprezece noaptea. El împungea indispus mâncarea; ea făcea același lucru. Dădură liber servitorilor după al doilea fel; Minnie susținea că nu îi era foame și puse jos tacâmurile.

Se ridică.

Era aproape miezul nopții. Călătoriseră toată ziua, el fusese încordat tot timpul, gândindu-se ce va apuca să facă în seara asta. Iar acum, momentul venise.

– Minnie, zise el încet. După călătoria obositoare de azi, m-am gândit că am putea să...

Ea își desfăcu cordonul de la halat și îl lăsă să cadă la pământ și restul propoziției dispăru.

– Te-ai gândit că am putea să ce? întrebă ea și îi zâmbi.

Dumnezeule, vocea aceea. Dumnezeule, corpul acela. Ea purta o cămașă din material alb transparent, brodat cu un model sugestiv care se împletea de la șolduri spre sâni. Care nu erau încorsetați. Mult prea vizibili prin material. La picioare era o mică despicătură

Minnie făcu un pas spre el, iar materialul se răsuci în jurul ei, oferindu-i mici sclipiri de piele dezgolită, de picioare lungi.

Oare el chiar avusese de gând să sugereze că ar putea amâna noaptea nunții până când se vor fi odihnit amândoi?

– M-am gândit, zise el în timp ce sângele îi gonia spre sud, că îmi voi petrece restul nopții rătăcindu-te.

Ea îi zâmbi.

– Asta mă gândeam și eu că vei spune.

– Uită-te numai la tine. Iar el putea să o facă acum. Se ridică de la masă și îi dădu ocol. Uită-te numai la tine.

Materialul se mula pe vârfurile sfârcurilor ei. Visele și închipuirile febrile păleau în fața realității. Un vis conjurase semiluna perfectă a sânilor ei, dar ratase pudrarea ușoară cu pistrui de pe ei. El putea să-și imagineze pielea palidă, netedă. Dar așa de aproape, vedea că pielea ei era înspicată cu aur. Și era o combinație de culori – un strat superficial de roz, când sângele îi pulsa pe sub piele, urme de bronz și de alb ca laptele. Putea vedea chiar linia de un alb palid de-a lungul unei coaste care ar fi putut fi o cicatrice.

Acele imperfecțiuni minore îl fascinau. Asta nu era imaginația unui pictor, nu era o fantezie ireală care se desfășura în mintea lui. Asta era Minnie, iar ea era aici, reală și plină de viață.

Cămașa era susținută de funde roșii legate pe umeri. Cea de deasupra brațului drept era desfăcută și părea să-l tachineze, acel nod pe jumătate legat, nestrâns cum trebuie și amenințând să se desfacă și să lase materialul transparent să alunece pe pielea ei în jos.

– Îți amintești de acea greșeală fiziologică fundamentală? Întrebă el.

– Să îmi amintesc? Speram să o exploatez.

– O? El se întinse spre ea. Bine. Atunci presupune că am spus ceva sclipitor.

Robert o apucă de umeri și o trase spre el pentru un sărut. Nu era doar un sărut, buze peste buze. Nu era nici măcar corpul său apăsându-se de al ei. Îi simțea sânii tresăltând, eliberați de corset. Măinile lui alunecară pe corpul ei în sus. Sânii ei erau rotunzi și fermi, sfârcurile întărite de degetele lui care se frecau de ele. Asta era începutul pentru tot.

– Presupune că am spus ceva sclipitor, bombăni el.

De la sânii ei mai era doar o cale scurtă până la funda pe jumătate desfăcută de pe umăr, era nevoie doar de o răsucire a degetelor ca să o desfacă și să tragă mătasea în jos. El îi găsi sânul din nou,

de data asta dezvelit. Textura pielii de femeie – așa de caldă și de vibrantă și totuși fermă la dezmierdare – îl fermeca.

Dar ea era chiar mai puțin timidă ca el. Ea își lăsă mâinile să alunece sub haina lui, în jurul taliei. Îl sărută prelung și lent.

- Te temi? întrebă el, trăgând-o mai aproape de pat.

- Știu că ar trebui să mă tem, dar... nu. Nu.

El găsisese mereu că vocea ei era senzuală, dar acum găsea că era absolut erotică.

Ea se așeză pe pat și îndoii un deget.

- Nici eu nu mă simt deosebit de deșteaptă. Te vreau.

Orice urmă de speranță că s-ar putea controla se evaporă la auzul acestor vorbe. El își dădu haina jos, în timp ce ea îi desfăcea nasturii de la vestă. Traseră amândoi de cămașă, râzând în același timp când o mână îi rămase captivă într-un buton și ea trebui să răsucescă manșeta ca să i-o dea jos. Degetele ei îi explorară pieptul, făcându-l să tremure în timp ce își desfăcea pantalonii.

Când și-i dădu jos și la fel și chiloții într-un morman pe jos, ea îl trase pe pat și îl sărută din nou. Sărutul acesta era chiar mai bun – piele peste piele, mâinile ei trecând peste coapsele lui, apoi explorându-i încet organul. El umblă la a doua panglică de pe umărul ei în timp ce limbile li se întâlneau. Erau piept lipit de piept, iar apoi el o scoase neîndemânatic din cămașă, picioare goale peste picioare goale. O apucă de mână și se lipi complet de ea.

Gura ei era fierbinte peste a lui. Mădularul lui era tare lângă coapsa lui. Se sărutară, el își frecă pelvisul de al ei, iar toate visurile sale, toate închipuirile cele mai sordide, toate păleau în fața realității. El o va avea. În sfârșit o va avea cu adevărat. Îi desfăcu picioarele și se lăsă în genunchi dinaintea ei.

Când se găsi în fața faldurilor rozalii ale sexului ei, îi fu imposibil să nu o atingă. Ea scoase o mică exclamație de șoc când el o atinse acolo – nu era șoc, era încurajare. Ea se încordă sub degetele lui. Degetele nu erau de ajuns. El veni deasupra ei, cu grijă, cu mare grijă cu greutatea lui. Ea gemu când el își frecă de deschizătura pasajului ei capul erecției.

- O, Doamne, zise Minnie cu vocea ei excitantă. Robert...

- Doamne, te vreau așa de tare.

Se împinse un pic în ea.

Ea trase aer în piept și își puse mâna pe pieptul lui – nu era o dezmierdare, ci o presiune ușoară, ca să-l îndepărteze, și el se opri.

Bicepsii îl dureau ușor, așa încremenit deasupra ei.

– Te doare? întrebă el.

– Nu... răspunse ea zâmbind slab, apoi se contrazise. Doar un pic.

Nu era mult, dar era de ajuns ca să spargă bula de dorință fără minte care îl cuprinsese atât de tare. El făcea lucrurile prost. Se forța în ea fără măcar un sărut sau niște dezmierdări care să o pregătească.

– Nu te opri, zise ea, dar când el se împinse mai mult în ea, întregul ei corp se încordă.

Plăcerea care o simțea îi sporea și mai mult starea de neliniște.

Se strânse în jurul ei – moale, caldă, strâmtă, așa de strâmtă.

Îl făcea să se simtă așa de bine. Dar simțea că mușchii ei erau încordați, tensionați și nu cedau sub corpul lui. Degetele ei strângeau încordate cearșaful. Maxilarul îi era încordat și ea reuși să nu scrâșnească din dinți doar cu mare efort.

– Îmi pare rău, zise el și încercă să o sărute. Îmi pare rău.

Ea ridică o mână și îi atinse obrazul.

– Încetează să te mai tot îngrijorezi, Robert. O să îți spun când devine insuportabil.

Suportabil. Asta era suportabil pentru ea când pentru el era bine.

Doar bine.

Cumva se gândise că actul sexual cu ea va fi diferit. Că acea complexitate de sentimente pe care le avea pentru Minnie, raportul lor... Își imaginase că toate astea vor face ca momentul să fie cumva diferit. Că într-un fel el va aluneca în ea și lumea va lua foc.

Știind că era doar suportabil pentru ea, lua din actul sexual toată plăcerea fizică. Asta era noaptea nunții lui. Trebuia să fie magică, oricât de stupid și de naiv suna asta.

Când se implânta în ea, trebuia să se simtă diferit. El tânjea după ceva magic care să iasă din împreunarea lor – un lucru secret care să îi transporte în altă lume. Ceva care să facă asta mai mult decât bine pentru el și suportabil pentru ea. Așa cum era – el încercă să alunge gândul teribil cu corpul ei așa de încordat sub el, dar nu reuși – prefera să își folosească pumnul stâng pentru asta.

Indiferent cum ar fi penetrat-o, fie că lent sau iute, indiferent dacă își îngropa mâinile în părul ei sau le pune lângă umerii ei,

actul în sine era lipsit de magie. Când făceai dragoste cu o femeie la care țineai, trebuia să fie un sentiment diferit.

-Dacă ești bun în pat, aş putea să mă îndrăgostesc de tine."
Spusese asta cu un zâmbet, dar el nu-și dăduse seama cât de mult voia ca ea să-l iubească. Tânjea după asta și simțea cum această posibilitate se îndepărta cu fiecare mișcare care era doar suportabilă.

Își închise ochii și se gândi la Anglia, se concentră pe plăcerile mai mici ale actului - vibrația plăcută a corpului său când alunecă în ea, arsura lentă a plăcerii lui care se aduna la baza coloanei.

-Doamne, Minnie, zise el și se împlântă mai tare în ea.
Era bine. Doamne, ce bine era! Ea era de ajuns - corpul ei strângându-se în jurul său, șoldurile ei, sânii care se frecau de pieptul lui la fiecare mișcare. Și apoi deveni foarte bine în acele momente finale sacadate. El se slobozi tare înăuntrul ei, orgasmul ajungându-l într-un moment care era aproape la fel de dulce precum își dorise el.

Când termină, el se desprinse de ea și se întinse, lăsându-și degetele să alunece peste coastele ei.

Deci. Încă un vis romantic, idealizat, căzut pradă realității. Nu avea rost să plângă din pricina asta. Și... și nu avea cum să fie mereu așa pentru ea, nu-i așa? El spera că nu. Aproape că-și dorea să-i fi cerut sfatul lui Oliver.

Lângă el, Minnie se întoarse spre el. Încă nu putea să o privească în ochi. Ea îi puse încet mâna pe braț.

-Nu vreau să te alarmez.

Vocea ei era un pic rece. El își înclină capul într-o parte și se uită la ea cât de bine putea în lumina slabă.

-Ce este?

-Cred că o facem greșit.

Întregul lui corp se încordă. Dacă ea nu ar fi spus asta, ar fi putut pretinde că totul era în regulă. Se îndepărta ușor de ea.

-Prima dată, din câte am auzit, e cel mai rău. Pentru femei. O să fie... mai bine.

Trebuia să fie.

-Nu, repetă ea pe un ton mai grav. Am făcut-o greșit. Știu cum trebuie să fie la final și ce s-a întâmplat pentru tine? Asta nu s-a întâmplat și la mine.

-Știu, se răsti el. Doamne! Nu trebuie să-mi spui asta. Abia dacă ai reușit să suportți actul. Nu trebuie să-mi repeți că nu am putut să-i ofer soției mele un orgasm. Îmi dau foarte bine seama de adevăr.

Răbufnirea asta fu întâmpinată de tăcere și Robert slobozi o răsuflare tremurată.

-Nu încerc să critic, zise ea în cele din urmă.

Părea surprinzător de rezonabilă având în vedere circumstanțele, și asta îl făcu să vrea să se răstească din nou la ea.

-Doar că... felul în care am făcut-o nu avea cum să îmi provoace un orgasm. Și... ei bine, cam speram că se va întâmpla.

-Ce vrei să spui, nu avea să se întâmple? De unde ai ști asta?

Se uită pur și simplu la el și el își dădu seama că se răstea la soția lui pentru că nu îi provocase un orgasm. Pentru că el se simțise mai bine decât o făcuse ea.

Bună treabă, Robert.

-Îmi pare rău, zise el și slobozi un oftat. Nu ar trebui să țip la tine. Nu e vina ta.

Trase adânc aer în piept.

Minnie îl luă de braț.

-Suntem inteligenți. O să descoperim cum. Avem zece zile la Paris timp să nimerim cum trebuie lucrurile.

La naiba! Zece nopți ca asta? El mai bine murea.

-Nouă, o corectă el. Una a trecut.

-Asta nu a trecut încă, zise Minnie și își mușcă buza. Nu am experiență cu bărbați, dar... vrei să îți arăt?

-Să îmi arăți?

Obrajii ei se îmbujorară ușor.

-Știi tu. Să îți arăt ce aș face de una singură.

După dezastrul pe care-l făcuse în noaptea asta, era imposibil ca el să o mai dorească încă o dată. Cu toate astea, cuvintele ei declanșară o scânteie în mintea lui, o umbră de interes. Își drese glasul.

-Nu am nimic altceva plănuit pentru seara asta.

Ea slobozi un mic hohot de râs.

-Presupun că nu. Începe de aici.

Mâna ei se duse între picioare.

-A început de acolo.

-Un pic mai sus. Ea făcu ceva cu mâna - ceva ce el nu văzu înainte să se ridice și să se concentreze pe degetele ei. Acestea alunecau,

nu în pasajul ei, ci mai sus, concentrându-se pe bobocul lucios dintre picioarele ei. Mișcările ei erau ușoare și iuți. Respirația ei se opri scurt și apoi se relaxă.

La fel și a lui.

- La ce te gândești?

Se uită la el.

- La tine. Îți amintești când ai aruncat pasta spre mine?

- Mmm.

- În noaptea aia m-am dus acasă și m-am gândit la tine cum îmi dai jos rochia.

Tocmai își vărsase sămânța în ea. Nu ar fi trebuit să fie în stare să aibă o erecție decât după ceva vreme. Dar sângele îi curgea deja spre mădular.

- Ciudat, zise el răgușit. Am făcut ceva similar în noaptea aia.

- Eu... m-am gândit mult la tine în noaptea aia, zise Minnie. A fost... jenant.

- A fost un moment acolo când mi s-a părut că mâna mea stângă avea numele tău înfierat pe ea. Nu făceam decât să-mi ating mădularul și să mă gândesc la tine...

Corpul ei era întins dinaintea lui, părul ei o masă mare pe pernă.

El îi desfăcu picioarele ca să vadă ce făcea ea. În timp ce făcea asta, gâtul i se uscă. Pielea ei păru să se înmoaie la atingerea ei. Era de un roz aprins între picioarele ei, labiile ei desfăcându-se ca o floare în lumina rozalie a lămpii. Trandafirul acela întunecat îl chema spre el, îl invita să îl atingă.

Mâinile ei se apăsară pe el într-o mișcare abilă, experimentată și el văzu cum pasajul ei lucea. Putea să simtă diferența în aer - parfumul excitației ei crescânde.

- Tot ce trebuia să fac, zise el sălbatic, era să mă gândesc la tine și mă întăream ca piatra. Doamne, Minnie, continuă cu asta.

El nu se gândise niciodată la ea făcând asta - să-și provoace plăcere singură -, dar era de departe mult mai excitant decât orice scenariu la care s-ar fi putut gândi el.

- Mai am nevoie de un pic, zise ea și flutură din gene. Ai vrea să mă ajuți.

El simți că i se usucă gâtul.

- Mi-ar plăcea. Cum.

- Atinge-mă.

Ea își cuprinse un sân.

- Aici.

El se aplecă și îi luă sânul în palmă, lăsând degetul să-i alunece peste curbura lui.

- Mai mult. Mai tare, îl îndemnă ea.

Așa că luă sfârcul rozaliu în gură. Ea slobozi un mic geamăt când el făcu asta, întregul ei corp arcuindu-se spre el. Acel geamăt - acela îi trezi excitația din nou la viață. Mădularul lui trecu de la o erecție ușoară la una completă.

- Da, gemu ea. Te rog. Exact așa.

El îi linse mai întâi sfârcul, apoi îl ronțai ușor. Gemetele ei deveniră mai puternice.

El își puse și cealaltă mână peste a ei, peste sexul ei. Putea să o simtă cum se atingea, putea să simtă patul legănându-se în ritmul degetelor ei. Ea fusese ușor umedă când o penetrase el; acum era sălbatic de alunecoasă. Alunecoasă și minunată. Degetele ei apăsau mai tare; mai tare; degetele lui se jucau împreună cu ale ei, bucurându-se de netezimea ei catifelată.

- Vrei să știi care a fost prima dată când m-am gândit la tine? întrebă el. Prima seară în care ne-am întâlnit. Doamne, întâlnirea aia s-a petrecut diferit în mintea mea. O femeie cu o voce ca a ta, o siluetă ca a ta mă întâlnește singur în spatele unei canapele? M-am gândit la tine în genunchi, cuprinzându-mi mădularul cu buzele alea istețe ale tale. Și te-am vrut.

Ea se slobozi cu un strigăt înfierbântat. Întregul ei corp se cutremură în valuri de plăcere. Preț de o clipă i se păru că acele valuri îl cuprinseseră și pe el. Când ea termină, el aproape că nu mai putea să gândească. Întregul lui corp țipa după un răspuns. El nu întrebă. Nu vorbi. Pur și simplu îi desfăcu picioarele mai tare și se împinse în ea.

De data asta se împlântă în ea dintr-o singură mișcare solidă. De data asta simți diferența din corpul ei. Acele mici cutremure de plăcere care încă mai alunecau prin ea îi prinseră mădularul. Ea era umedă de dorință.

El îi apăsă mâna la loc.

- Nu te opri, zise el răgușit. Continuă cu asta.

Șoldurile ei se ridicară spre ale lui. Mâna ei continuă cu mișcarea, o stimulare suplimentară la baza mădularului său. El putea să

simtă cum plăcerea din jurul lui se termina și se aduna din nou în timp ce o penetra. De parcă barajul s-ar fi spart în bucăți cu primul ei orgasm, de data asta ea ajunse rapid la punctul culminant, sub un minut, orgasmul ei un val fierbinte de dorință pură care o făcu să se strângă în jurul lui.

Nu putea să se sature de ea. Se lovi în ea iar și iar, fiecare mișcare fiind mai bună ca ultima, fiecare ducând spre un crescendo care se revărsa peste el în valuri sălbatice. Era aproape dureros, al doilea orgasm al său. Era dezordonat, și alunecos, și greșit, dar se simțea așa, așa de bine, de potrivit.

Nu avusese nici o intenție să își penetreze de două ori într-o noapte soția virgină – mai ales nu după prima dată care fusese dezastruoasă. Își pierduse orice urmă de control din momentul în care o privise cum se atingea între picioare. Ceva din scena respectivă, ceva atinsese o nevoie adâncă, primordială în el. Încetase complet să mai gândească.

A doua oară fusese tot ce sperase el și chiar mai mult.

După aceea, el o sărută și ea îi răspunse la sărutări. Ea era doar moliciune în jurul lui, se topea în el. Asta era ce își dorise el – această unire.

– Robert, zise ea la un moment dat. Am presupus că tu ar trebui să fii... având în vedere ce ești, că ar trebui să fii destul de experimentat. Ești?

– Depinde ce vrei să spui prin experiență, răspunse el prevăzător. Ea nu zise nimic.

– Când am fost destul de mare ca să capăt experiență, aveam o oarecare idee despre cum era tatăl meu. Nu voiam să fiu ca el. Așa că trebuia să fiu sigur – absolut sigur – că nu obligam pe nimeni să facă așa ceva. El simți cum îi ardea fața. Și apoi trebuia să mă asigur că nu eram ca tatăl meu, să mă las condus doar de mădu-lar. Pasiunea mă face prost. Trebuia să mă asigur că nu mă face și egoist.

Ea tot nu spuse nimic.

– Au existat câteva petreceri de casă unde... chestiunea a fost foarte aproape și ar fi dus spre acel moment, dacă aș fi permis lucrurilor să se deruleze cum se aștepta. Dar întotdeauna găseam un motiv să nu o fac. Ea era interesată de averea mea și nu de mine. Credea că ar putea să primească o ofertă de căsătorie din

asta. Niciodată nu mi se părea onest să iau o femeie care voia un duce când de fapt eram doar eu.

Se uită în sus spre tavan și simți mâna ei pe corpul lui. Ridică din umeri.

– Cred, zise el cu grijă, că având în vedere cât de des mi-am folosit mâna stângă, nu ar trebui să mă consider virgin. Am avut numeroase experiențe sexuale. Doar că nu cu... alți oameni. Nu mă păstram pentru căsătorie.

„Doar pentru tine.“

Nu spuse asta. Părea prea expus, prea aproape de dogoarea partidei de sex pe care o avuseseră.

Sexul cu Minnie nu era ce își imaginase printr-o partidă sexuală în visurile lui romantice. Acolo fuseseră prea multe flori și raze de lună, totul era rece, perfect, curat.

Asta... asta era dezordonat și cald și el voia să o facă iar și iar cu o ferocitate pe care nu prea reușea să o înțeleagă.

– Am făcut-o bine de data asta?

Ea se cuibări lângă el.

– O, da, făcu ea visătoare. Foarte bine.

El își notă în gând: dacă ea căsca în brațele lui după aceea, el făcuse treabă bună. Un scop foarte frumos de avut – să îți ostenești soția. Pleoapele ei se închiseră și el simți cum îl cuprinde un val de mândrie feroce.

Îi spusese că el nu avea așteptări de iubire.

Nu era ca și cum nu ar fi crezut în dragoste. Gândul la dragoste era ca gândul la apă în deșert. Iată un clișeu stupid, unul care-l făcu să se gândească la un bărbat în straie zdrențuite care se poticnea prin Sahara, în căutarea unei oaze printre dunele de nisip.

Dar Antarctica era și ea un deșert – sigur, un deșert rece, unul uscat doar pentru că apa se transforma în gheață de îndată ce ajungea în aer.

Așa că el credea în dragoste. Întotdeauna crezuse în dragoste. Fusesse înconjurat toată viața de apă, era doar înghețată bocnă. Iubise cât de tare îndrăznise și văzuse cum îngheța sub ochii lui. Nu era o surpriză că acum, când își verifică sentimentele, descoperi că o iubea. Surpriza era de data asta că atunci când îndrăzni să bea, descoperi că dăduse de apă și nu de gheață.

Ar fi putut să plângă.

Războiul ducesei

-Asta, îi spuse el lui Minnie, a fost... sincer... cel mai uimitor moment la care am participat vreodată. Și nu vreau decât să o mai facem din nou.

-Măine, murmură ea. La urma urmei, avem nouă zile timp.

Capitolul 22

Înainte ca soarele să găsească orizontul, Minnie se trezi simțind buzele soțului ei pe gât și brațele în jurul ei. Adormise somnul epuizării de sațietate. Își dădu vag seama că era încă obosită. Dar nu conta. Dacă era obosită, era o oboseală bună, genul care o făcea să fie încântată de senzația corpului său lipit de al ei, de mâinile lui alunecând pe coastele ei cu intenție posesivă. Se simțea mai degrabă ca un vis și nu ca trezie. Ea era caldă și atingerea lui era dulce.

Dacă noaptea trecută fusese o descoperire, dimineața era despre explorări – despre potrivirea palmelor în curbura spatelui său, despre a-și trece mâinile peste pieptul său și despre observarea punctelor sensibile. Dorința insistentă și amețitoare din noaptea nunții fusese înlocuită de un sentiment de stranie mirare.

Era pregătită deja când el alunecă în ea. În dimineața asta mișcările lui erau ca un legănat blând, ca un sărut pentru întregul corp, unul care îi smulse un orgasm în etape și nu prin forță.

Când termină, el își sprijini fruntea de a ei.

– Bună dimineața.

Cerul începea să se coloreze în roz. Nu dormise destul în noaptea care trecuse, dar nu voia să alunece iarăși în vis. Voia să captureze acest moment și să-l întindă la nesfârșit.

– Bună dimineața.

El nu îi dăduse drumul.

– Știi, zise el, sunt absolut înfometat. Dacă îmi amintesc bine de la ultima mea călătorie, mai jos pe stradă e o mică brutărie-patiserie care ar trebui să aibă deja deschis.

Până se îmbrăcară, lumina dimineții inundase străzile de sub ei. Hotelul în care stăteau, foarte elegant – noaptea trecută numele hotelului fusese ultimul lucru la care să se gândească – dădea într-un bulevard lat. Un parc, înconjurat de un gard metalic, se găsea într-o parte. Clădiri din piatră cu fațade ingenioase se întindeau în

partea cealaltă. Robert o conduse pe o stradă laterală, dincolo de parc. Mica lui brutărie era de fapt o cafenea de pe malul Senei. Nu doar Sena, hotelul lor se afla în inima orașului, la câțiva pași de Île de la Cité.

Cu câteva luni în urmă, ea nici nu și-ar fi imaginat că va veni la Paris cu un soț. Nu și-ar fi imaginat că va sta la un hotel la doar jumătate de kilometru de catedrala Notre Dame. Asta era mai mareț chiar și decât cele mai sălbatice visuri ale Lydiei – dar nu. Să se gândească la prietena ei o îndurera prea tare pe Minnie.

Se concentra în schimb asupra a tot ce era vechi și frumos și tot ce era luminos și nou. Copertinele colorate, clădirile elegante, micul stol de porumbei care veni lângă ei în timp ce mâncau, înclinându-și foarte interesați capetele la croasanții pe care Robert îi obținuse de la brutar.

Patiseria era așa de bună, caldă, plină de unt și cu un aluat delicios, încât Minnie aproape că nu vru să o împartă cu păsările.

Dar în timp ce aruncau resturile de la micul dejun spre păsările care uguiau – încercând să lase și vrăbiuțelor de pe margine câteva firimituri –, un băiețel cu o cârjă se apropie șchiopătând. Pe cap avea o șapcă, nu destul de mare ca să îi acopere urechile mari.

Ar fi trebuit să fie prea tânăr pentru o expresie așa calculată în privire. Dar vârsta nu avea nimic de a face cu necesitatea vicleniei. Făcu un pas șchiopătat spre ei, sprijinindu-se puternic în cârjă. Pasul său șchiopătat era prea exagerat ca să fie real. Pentru unele lucruri nu aveai nevoie de traducere.

Degetele lui Minnie se închiseră peste brățara de la încheietură.

Ochii lui sclipiră, calculați, încă o dată. Dacă intenționa să îi bunzarească în timp ce aruncau pâine la păsări, acum își schimbase strategia la fel de iute.

– Câteva centime, *monsieur*, zise băiatul într-o engleză stricată. Își dădu jos șapca și o întinse spre Robert. Câteva centime pentru un olog.

Cum îi ghicise că erau englezi... Ei bine, bănuia că nu era greu de ghicit. Doar vorbeau unul cu celălalt.

Minnie se așteptase ca Robert să îl alunge pe băiat, dar el se opri și scoase portofelul. Fără să spună o vorbă, băgă mâna înăuntru și luă o monedă. Ea văzu sclipirea aurului când o aruncă spre băiat.

Degetele băiatului se întinseră și apucară moneda din aer din reflex. Dar rămase cu gura căscată când se uită să vadă ce a prins. Cârja îi căzu din mână. Se holba, nesprijinit.

Robert dădu drumul brațului lui Minnie și făcu doi pași în față. Se aplecă și luă cârja.

– Data viitoare, zise el cu accentul lui englezesc în franceză, nu da drumul cârjei. Altcineva nu ar înțelege că te prefaci și ar fi mai puțin iertător.

– *Monsieur.*

Băiatul se uită din nou la moneda din palmă înainte să ia cârja de la Robert și să fugă, fără nici un semn că ar fi olog.

– Știai că se preface? întrebă Minnie.

Robert ridică din umeri.

– Mi se părea probabil.

– Și i-ai dat... ce i-ai dat oricum?

– O monedă de douăzeci de franci. Mă îndoiesc că a văzut vreuna în viața lui.

Douăzeci de franci. Asta era aproape o liră. Pentru un băiat al străzii, așa o pradă valora luni întregi de cerșit.

– De ce, când știai că minte?

Îi aruncă un mic zâmbet.

– Mincinoșii au și ei nevoie de ajutor ca oricine altcineva. Știu totul despre asta. Se uită spre strada pe care dispăruse băiatul. Mai ales când se preface așa de prost.

– Știi despre prefăcătoriile pentru bani? întrebă Minnie și simți cum îi vine să zâmbească.

Ea se ridică, își scutură firmiturile de pe rochie și se duse lângă el.

– Într-adevăr. Unele dintre primele mele amintiri sunt despre minciuni pentru bani.

Îi puse mâna pe braț și începură să se plimbe. Pe partea stângă, un gard din fier forjat separa aleea lor de Sena. Fluviul aluneca pe lângă ei. Minnie refuza să creadă că apele sale puteau fi maronii și murdare.

– Serios? pufni ea neîncrezătoare. Ce mărunțiș voiai să cumperi?

– Nici un mărunțiș, zise el aruncându-i un zâmbet și bătând-o pe braț. E mai degrabă o poveste amuzantă. Vezi tu, părinții mei s-au căsătorit în circumstanțe ciudate. Tata a convins-o pe mama că o iubește. Ea l-a crezut. Tatăl meu putea fi foarte convingător când

își punea mintea. Dar tatăl ei știa un pic mai multe despre lume și bănuia că ducii nu se îndrăgosteau pasional și dramatic de fete ale unui negustor de lână care aveau zestre uriașe. Nu după doar câteva săptămâni în orice caz. Așa că, în loc să îi predea tatălui meu o sumă uriașă la căsătorie, a pus banii într-un fond, să fie plătiți câtă vreme mama era fericită.

Robert mai luase o pungă în plus de la brutar. O deschise acum și îi dădu o chiflă – rumenă și aurie și caldă – și mai luă una și pentru el. Pe asta începu să o rupă în bucăți și să le arunce peste gardul de metal spre rațe.

– Asta nu sună ca începutul unei povești amuzante, zise Minnie cu îndoială.

– Ei bine, informația de context nu e foarte amuzantă, presupun. Robert se încruntă și rupse o bucată de crustă. Dar restul este, îți promit. În orice caz, ca să rezum, tata nu avea nici un ban al lui, iar mama controla restul. Așa că atunci când mama venea în vizită...

– Mama ta venea în vizită? Nu locuia cu tine?

– Nu, de cele mai multe ori nu o făcea. Nu cred că am văzut-o în primii trei ani de viață. Se scărpină în barbă. Dacă ar fi locuit cu tata, fondul ar fi trebuit să plătească – ăștia erau termenii. Mama controla banii prin prezența ei. Ea nu voia ca tata să primească nici un peni, așa că atunci când i-a spus că va trebui să locuiască împreună cu el ca să mă poată vedea, ea i-a spus să se ducă la naiba.

Minnie se gândi la conversațiile pe care le purtase cu mama lui. Ea spusese tot felul de lucruri, dar nu asta. Deși astfel se explicau destul de multe. De fapt, mult prea multe. Asta nu se dovedea a fi o poveste foarte amuzantă. Minnie clipi spre soțul ei, dar el avea un mic zâmbet pe față, de parcă era totul parte din aceeași glumă. Aruncă pâinea în aer și rânji când rațele se certară pe ea.

– În orice caz...

– Stai un pic. Tatăl tău nu a lăsat-o pe mama ta să te vadă în primii trei ani din viața ta?

– Corect.

Se încruntă și mai rupse un pic de crustă din chiflă.

– Nu avea control asupra banilor, dar legal avea control asupra mea. Așa că... Ridică din umeri, de parcă ar fi fost perfect normal.

– Nu poți să-l învinuiești că a încercat.

Nu puteai? Ba da, Minnie putea.

Dar Robert aruncă pur și simplu pâinea în apă și continuă să vorbească.

– Când am împlinit patru ani, continuă el, au ajuns la un aranjament. Bunicul, tatăl mamei mele, îi ceda tatei câteva fabrici ca să țină la distanță pe cei mai răi creditori.

El se uită la Minnie.

– Graydon Boots era una dintre ele. În schimb, mama avea voie să mă vadă pentru câteva zile de două ori pe an. Încercam cu disperare să fiu tare cuminte când venea – așa de cuminte ca de data asta să nu mai plece. Tata, sigur că mă susținea în planurile mele. Când aveam șase ani, planul lui strălucit era următorul: să pretind că nu știu să citesc, pentru că, dificultățile financiare pe care le avea nu îi permiteau să îmi angajeze un tutore. Era convins că asta o să o facă să cedeze.

Minnie își drese glasul, simțind cum gâtul i se strânge ciudat de mult.

– Și a funcționat?

– Aproape. M-am prefăcut a fi cel mai amărât dintre copii. Am pretins că nu cunosc literele. M-am holbat fără expresie la foi și am dat din umeri. Am început să recit alfabetul și am sărit literele de la L la P. Am numărat până la o sută și am sărit peste șaiszeci direct la șaptezeci. Am adunat cinci și cu șase și mi-a dat treisprezece.

El rânji spre ea.

– Iar tatăl meu a avut dreptate – aproape că a funcționat. După câteva zile, ea a trimis iute o scrisoare tatălui ei, cerând să i se mai trimită un cufăr cu lucruri. A comandat un abecedar de la un magazin local. În fiecare după-amiază mă lua în salonul ei și mă așeza ca să parcurgem alfabetul. Era foarte severă – aproape milităros de severă. Eram pe un program foarte strict.

– Dar tu... Ea nici nu își putea imagina cum un fiu de duce să nu știe să citească la vârsta aia, dar nici nu-și putea imagina cum era să crească un fiu de duce fără să-și vadă mama niciodată. Dar tu știai deja literele, nu-i așa?

Ridică nonșalant din umeri.

– Evident. Nici nu prea aveam altceva de făcut în afară de a citi. După trei zile în care m-am prefăcut ignorant, eram deja nerăbdător, întrebându-mă când mă voi putea apuca să citesc mai departe

Robinson Crusoe. Dar funcționa – ea nu plecase încă. Când am ajuns la M e pentru marmotă am schimbat în M e pentru mama. Ea mi-a aruncat o privire de-a ei – privirea aia severă cu buzele strânse – și a vrut să știe de ce am spus asta. I-am spus că era pentru că nu voiam marmote prin preajmă, dar că îmi plăcea că era pentru

Cum putea el să zâmbească când Minnie simțea că i se frânge inima, ea nu știa.

Dar el scutură din cap cu o expresie care părea ușor amuzată.
- Se pare că asta a fost o încercare prea evidentă, pentru că ea a scuturat din cap și a spus că în ziua aceea nu vom mai învăța alfabeta; avea de scris scrisori foarte importante, private, și că eu va trebui să mă joc cuminte de unul singur. Mi-a dat hârtie și creion și mi-a spus să mă distrez desenând.

- Nu-mi vine să cred că asta nu i-a topit inima.

- O, nu. Dar la vremea aceea, mama era un suflet împietrit. Și știa cum să mă joace pe degete. Scrisori foarte importante, private – a repetat asta de două ori. Evident că nu am rezistat tentației de a mă uita la ele. Le-a scris stând lângă mine, în timp ce eu mă prefăceam că desenez păsări. Scrisoarea ei foarte importantă, privată, era să scrie iar și iar același lucru: „Clermont poate să se ducă la naiba”.

El rânji amintindu-și asta – mama lui scriind insulte la adresa tatălui său.

- Sigur că a trebuit să întreb ce e naiba? Prin urmare mi-am deconspirat tentativa de fraudă. Tocmai îi dovedisem că știu să citesc. Nu scosese nici un cuvânt. Se ridicase pur și simplu și ieșise din cameră. Ea și tata s-au certat îngrozitor după aceea. Cred că ea chiar a aruncat cu lucruri după el de data asta. Și nu am văzut-o apoi din nou decât după vreo optsprezece luni.

Minnie nu știa ce să spună. El stătea acolo, zâmbind, de parcă tocmai i-ar fi spus o poveste amuzantă – ca anecdota pe care ar fi putut s-o povestească ea despre cum se pierduse o dată când avea șapte ani și pusese mâna în buzunarul altui bărbat, crezând că e tatăl ei.

- Doamne, zise ea, nu-mi vine să cred ce nemernic nevrednic eram.

Cum putea să zâmbească despre tatăl său care-l folosise ca armă împotriva mamei sale la vârsta de șase ani? Cum putea să râdă

despre cum l-a părăsit mama sa? Cum putea să pretindă că era ceva amuzant în faptul că tatăl său a luat un copil sugăr de la mama sa doar ca să obțină mai mulți bani de la ea?

– Știi Robert, zise ea, înecându-se cu cuvintele, nu e nimic amuzant la povestea asta. Nimic.

Încet, zâmbetul de pe fața lui dispăru.

– Nu crezi asta? Dar...

El se încruntă și-și frecă bărbia.

– Nu prima parte, înțeleg asta. Și... presupun că nu e tocmai o poveste care se termină cu bine. Nu m-am gândit la asta, dar sunt așa de obișnuit cu finalul, că nu mă mai gândesc la el. Dar partea din mijloc... cu siguranță asta a fost amuzant. Nu-i așa?

– Când ai schimbat alfabetul ca să spui că M e pentru mama, ai vorbit serios?

Preț de o secundă nu mai fu nici urmă de amuzament în privirea lui. Părea așa de bătrân, liniile mici din colțurile gurii adunându-se când își strânse buzele. Și arăta totuși și așa de tânăr... imposibil de tânăr, de parcă el, cel de șase ani, ar fi privit încă la cum se îndepărta mama lui.

– Poate.

Își feri privirea, apoi se uită din nou la ea.

Pe chipul lui reapăruse acea expresie de amuzament sofisticat, dar părea ușor strâmb, de parcă ar fi încercat să poarte o pălărie care nu i se prea potrivea.

– De asta nu e amuzant.

– Dar sunt elemente amuzante în poveste, protestă el. Să aduni cinci cu șase și să-ți dea treisprezece.

Mâna lui se strânse mai tare în jurul cotului ei. Nu aruncă următoarea bucată de pâine rațelor, ci mai degrabă o azvârli așa de tare că unele rățuște măcăiră surprinse și fugiră înainte să-și dea seama că fugeau de mâncare. Și poate că atunci își dădu seama cât de mult însemna pentru el. Pentru el trebuia să fie o poveste amuzantă. Această mică poveste despre cum spusese minciuni la îndemnul tatălui său și cum își dorise cu disperare ca mama lui să rămână cu el – asta era o poveste despre cum să frângi inima unui copil.

Acesta era bărbatul care înțelegea că o căsnicie cu așteptata fiică de nobil se va sfârși în regret și recriminări dacă se afla că el

intentiona să abolească nobilimea. Știa în sinea lui ce însemna să aibă o soție care să plece de lângă elși respingea această posibilitate – o respingea, deși ar însemna scandal și bârfă, deși ar însemna și că cei mai cu nasul pe sus din societatea bună nu i-ar accepta niciodată familia.

El nici nu se uită la ea.

-Partea asta despre cum am sărit porțiuni din alfabet? Cu siguranță că e măcar un pic amuzantă?

Acesta era bărbatul care își dorea ca soția să îl iubească, dar nu îndrăznește să speră că se va întâmpla. Atunci își dădu Minnie seama că ea avusese ceva ce el nu avusese niciodată. Ea fusese iubită. Tatăl ei o adorase până în momentul în care condamnarea iminentă îi frânsese spiritul. Avea amintiri fericite, de ani întregi, cu el. După ce el dispăruse, apăruseră strămătușile ei. Ea nu era poate de acord cu tot ce îi spusese ele, dar ele o iubeau. O trataseră de parcă ar fi contat. Ea considerase iubirea de la sine înțeleasă.

Ce norocoasă fusese!

El trebuia să râdă de ce se întâmplase. Dacă nu ar fi râs, ar fi plâns. Ea nu ar fi putut să înțeleagă până în acest moment – pentru că în acest moment trebuia și ea să râdă sau să izbucnească în lacrimi pentru el. El se uită la ea cu o asemenea intensitate că nu suportă să mai forțeze chestiunea.

-Da, zise ea încet și-și împleți degetele cu ale lui. Chiar îmi dau seama acum. E chiar amuzant.

Acele prime zile la Paris i se părură lui Robert ca niște bijuterii. De parcă ar fi trăit toată viața lui în spatele norilor și soarele ieșise dintr-odată cu o forță orbitoare.

Se trezeau. Se plimbau. Vizitau muzee și locuri interesante, își găseau calea înapoi spre apartamentul lor după-amiaza ca să facă dragoste. Loja de la operă rămase nefolosită în favoarea timpului petrecut în pat.

-Ai spus că te-ai gândit la mine în genunchi, zise ea într-o după-amiază. Cum ar funcționa asta?

Așa că el îi explică. Și apoi ea insistă să încerce, iar după câteva instrucțiuni, încercările se transformaseră în mädularul lui tare în gura ei, mâinile pe umerii ei. El scoase o exclamație de surpriză, când ea îl dezmierdă până ajunse la orgasm.

După asta, era firesc să îi întoarcă favoarea. Avu nevoie de un pic mai mult timp ca să priceapă esența, dar merită efortul.

„Dacă ești bun în pat, aș putea să mă îndrăgostesc de tine.“

Era hotărât să devină foarte bun și avea ani întregi de fantezii care trebuiau explorate.

Uneori, lucrurile pe care și le imaginau se dovedeau anatomic imposibile și sfârșeau grămadă pe podea. Uneori – ca atunci când el o aplecă peste birou – lucrurile se dovedeau foarte, foarte bune.

În a patra noapte a lor la Paris, el îi puse rubinele la gât – doar rubine – după ce dăduse tot restul jos și făcu dragoste așa cu ea.

După aceea, ea pipăi giuvaierele de la gât.

– Astea se presupune că sunt mită? întrebă ea. Ar fi trebuit să-ți fi dat seama de-acum că nu trebuie să îmi oferi nimic ca să mă atragi în patul tău.

– Mi-am dat seama de asta, zise el vesel, dar, din fericire pentru tine, dorința mă protestește. Așa că primești rubine.

Ea zâmbi doar.

Dar avusese dreptate. Fusese o mită. Nu pentru favorurile ei, lui nu îi plăcea ideea de a plăti pentru sex ca bărbat însurat așa cum nu îi plăcuse nici când era burlac. Dar de-acum el voia ca ea să facă dragoste cu el. Voia asta cu o dorință profundă pe care nu ar fi putut să o explice. Dar mai aveau aproape o săptămână la dispoziție. Era timp pentru asta. Nu trebuiau să se grăbească.

Adormi cu brațul în jurul ei și se trezi a doua zi de dimineată în aceeași poziție.

Rubinele de la gâtul ei sclipeau în lumina dimineții, o prevestire roșie ca sângele a ce avea să urmeze.

El se uită la ele și scutură din cap la un asemenea gând straniu și tulburător.

Atunci se auzi o bubuitură în ușă.

Minnie se trezi de la un curent rece și de amintirea unui zgomot. Deschise ochii. Dormitorul lor era gol. Clipi și se uită în jur. Abia atunci auzi murmurul vocilor din salonul principal. Se dădu jos din pat, găsi un halat și se duse la ușa dintre cele două camere.

Acolo stătea un *garçon*. Îi întinse lui Robert, care era și el în halat, un plic maro, simplu. Robert îi dădu o monedă.

– Așteaptă afară în caz că e nevoie de răspunsul meu imediat.

Închise ușa.

- O telegramă? întrebă Minnie. Sper că nu sunt vești proaste. Rubinele pe care el i le pusese la gât noaptea trecută i se păreau grele, deplasate acum că era îmbrăcată doar cu halatul brodat.

Robert băgă degetul arătător sub capacul plicului și rupse sigiliul.

- Bănuiesc că e de la Carter, managerul afacerilor mele. Poate să aștepte până după...

El vorbi nepăsător, deschise plicul și se uită la hârtia dinăuntru. Minnie privi cum se albește la față. Se holba la mesaj cu buzele mișcându-i-se ușor. În cele din urmă ridică privirea.

- E de la Sebastian.

- Domnul Malheur? Vărul tău, omul de știință?

Șuieră aproape ca un șarpe.

- Chiar el.

- Robert, ce s-a întâmplat?

Încă se mai uita la foaia de hârtie. Chipul îi părea sculptat în marmură - dur și alb.

- Spune-i lui Rogers să îmi împacheteze lucrurile. Vorbi pe un ton dur, tăios. Poate să le ducă la primul tren.

El scoase un ceas din buzunar, se încruntă la el și apoi deschise ușa spre băiatul care aștepta.

- Trimite răspuns: Voi sosi pe dată.

Îi aruncă încă o monedă și băiatul dispăru.

Robert încă nu se uitase direct la Minnie, însă se întoarse.

- Trebuie să prind trenul expres de nouă și jumătate. Asta îmi dă timp aproape o oră. Nu am timp...

- Ce s-a întâmplat?

Ea trebui să îl urmeze în garderobă, grăbindu-se să țină ritmul cu pașii lui lungi.

Rânjetul nervos de pe fața lui se îmblânzi când se uită la ea.

- Tu rămâi, zise el mai blând. Ai de făcut cumpărături și nu e nevoie...

Ea îi puse mâna pe piept.

- Nu e nevoie în afară de faptul că tocmai ți-am jurat credință cu câteva zile în urmă. La bine și la rău, Robert. Să nu crezi că vei reuși să fugi de mine, lăsându-mă aici să ghicesc ce s-a întâmplat. Dacă pleci, vin și eu.

Ea se gândi că el va încerca să protesteze, dar el scutură doar din cap și sună după valet.

- Ce este? întrebă ea din nou.

- Se pare că au acuzat un suspect de revoltă criminală pentru distribuirea pamfletelor, zise Robert. L-au arestat și acuzat.

- Ce? Te-au acuzat în lipsă?

- Nu, nu pe mine, zise el și buzele i se strânsă și mai mult. Bărbatul pe care îl au e nevinovat, dar asta nu îi va opri să insiste cu acest caz. Cred că mă vor putea umili, fără să se gândească că distrug viața unui bărbat care mi-a fost mereu superior.

- Cine? Cine e?

Chipul lui se contorsionă și el îi apucă mâinile strâns.

- Oliver Marshall, zise el. Fratele meu.

Capitolul 23

În trenul expres de la Paris la Boulougne, Robert cumpără un întreg compartiment de clasa întâi. Nu pentru lux, nici măcar n-ar fi observat în momentul ăsta. Era pentru autoconservare. Dacă trebuia să facă conversație politicoasă despre călătorie nu ar suferi prăvăștii niciodată. În schimb, se uită la peisajele care se derulau la fereastră în timp ce soarele urca pe cer. Orele treceau.

Nu stătea în nici unul dintre scaunele confortabile, nu gustă din acele minunate patiserii cu cremă și fructe pe care Minnie trebuie să le fi comandat pentru el. Încercă la îndemnul ei un biscuit, dar avea gust de cenușă în gură și îl puse deoparte după o singură îmbucătură.

Stătea în partea din față a compartimentului cu o mână pe perete și cealaltă ținând țigara afară pe geamul deschis.

Își dăduse seama de mult că folosea țigările ca o scuză ca să evite compania. Acum, o dâră mică de fum scăpase în compartiment și formase o altă barieră, un perete cețos între el și soția sa. El mai trase totuși un fum, iar acesta era acru și aspru în plămâni lui, o pedeapsă mult mai potrivită pentru ceea ce permitea decât propria vinovăție.

El știuse că Stevens voia un vinovat. Știuse și în graba – și pasiunea – nunții sale, amânase chestiunea până la întoarcerea lui. Se gândise că va avea destul timp să se ocupe de asta.

Kilometri treceau în zăngănitul roților de tren, marcate doar de ceasul său și de satele pe lângă care treceau. Orele lungi alunecau una după alta, punctate de scrâșnetul frânelor și de fluierul trenului pentru opririle puține pe care le făcea expresul. Mai întâi Beauvais, apoi Amiens rămase în urmă. Abia când trenul ocoli mestecenii cu scoarță argintie din pădurea de la Crécy, soția lui înfruntă privirile încruntate pe care i le arunca și se duse lângă el.

– Știi, zise ea, venind să stea lângă el la peretele din spate, dacă îl împingi, tot nu merge mai repede.

– Nu? făcu el și scutură capătul țigării pe fereastră, privind scântelele cum zboară, pulsând scurt în vânt. Dar nici nu-l încetinește, din ce-mi dau seama.

Ea se uită în altă parte. Degetele îi bătură darabana pe fereastră; maxilarul i se încordă.

O a treia pedeapsă, ușoara îndepărtare, una care ardea mai mult decât fumul pe care-l inhalase.

„Dar în felul acesta o pedepsești și pe ea.“

Strânse pumnul și scutură din cap.

Ea nu spuse nimic. Trenul luă o curbă, ea își puse o mână pe perete ca să se stabilizeze. Protestul legăturilor din metal care se îndoiau îi înconjură. Sunetul trenului, clic-clacul roților de tren la circa 50 de kilometri pe oră înghiți orice răspuns ar fi putut da ea.

Nici măcar de o săptămână căsătoriți, și el strica deja totul. El voia... așa de multe. Nu doar o soție cu numele, ci o familie adevărată. Cineva care să îl aleagă pe el.

Ce vis prostesc! În acest anume moment, nici el nu s-ar fi ales pe sine. Mai scutură o dată scrumul țigării și privi scântelele portocalii zburând.

Și atunci simți cum brațul ei îl cuprinde din spate.

Ea nu spuse nimic, se lipi doar de el și îl ținu strâns.

Strânse până când fu limpede că nu avea să-i dea drumul, indiferent cât de proastă era dispoziția lui. Simți cum i se agață respirația în piept și de data asta nu de la fum.

– O, Minnie, se auzi spunând. Ce o să mă fac?

– Tot ce poți să faci. Când e procesul?

El scutură din cap.

– Nu știu.

– Ești duce. Trebuie să fie ceva ce poți să faci. Făcu o pauză. Chestiuni legale, nu știu aproape nimic despre ele. Dar procesele nu pot fi casate?

– Acesta intenționează să mă umilească pe mine, zise Robert. Cred că e răzbunare.

Chipul lui afișă o expresie încruntată.

– Era ceva foarte în neregulă în Leicester. Am început să cercetez pentru că am descoperit ce făcuse tatăl meu cu Graydon Boots.

Acele acuzații de revoltă criminală apăreau mereu când existau neînțelegeri între muncitori și patroni. Sunt răzbunări, nu aplicarea corectă a legii.

- Cu atât mai ușor să le casezi atunci, zise Minnie.

- Nu e așa de simplu. Robert bătu din nou țigara de cadrul ferestrei. Sebastian a zis că au venit deja câțiva reporteri de la Londra ca să relateze despre asta. Se spune că un bărbat din casa mea a comis infracțiunea. Stevens crede, fără îndoială, că va fi o condamnare ușoară, că eu fiind plecat din țară nu voi putea reacționa. Crede că răul va fi fost făcut până la întoarcerea mea. Eu voi fi umilit, iar Oliver - un oaspete în casa mea și un asociat cunoscut - va fi marcat drept infractor.

- Dar asta nu se va întâmpla, zise Minnie.

Robert mai tăcu o vreme.

- Aș putea să declanșez suficientă presiune pentru ca să fie închis cazul.

Brațele ei se strânsă în jurul lui.

- Dar nu pot opri bârfele care vor rezulta dacă voi obține închiderea anchetei. Fratele meu... el a muncit așa de al naibii de tare ca să obțină respect pentru sine. Începe să aibă reputația unui bărbat inteligent și onest. Dacă aș obține închiderea anchetei - chiar dacă am câștiga, la un moment dat, pe motiv că pamfletele nu erau nici măcar de revoltă -, ideea că el ar fi scris asemenea pamflete radicale sub un nume asumat ar distruge tot ce a muncit. Așa că da, aș putea opri un proces juridic. Dar fratele meu nu are nevoie de un verdict favorabil. Are nevoie să fie exonerat public de acuzație.

- Iar tu vei face să se întâmple.

O spuse pe un ton așa de încrezător, de dulce, că pentru moment el aproape că o crezu.

- O să fac orice, zise el și vocea i se frânse. Fratele meu mi-a spus odată că familia era o chestiune de alegere. Dacă i-aș întoarce acum spatele, ce fel de frate aș fi?

Lăsă țigara să cadă pe fereastră care se răsuci într-un vârtej pe lângă tren și dispăru după curbă înainte să o vadă aterizând.

Pădurea trecu pe lângă ei, dispărând la distanță. Acum nu se mai vedeau decât pășuni.

Numără trei garduri înainte să vorbească din nou.

- Tatăl meu a violat-o pe mama lui.

Ea trase tare aer în piept.

- Asta e legătura pe care o am cu el - că o femeie a fost supusă, fără vrerea ei, voinței tatălui meu. Că familia mea era așa de puternică încât justiția a fost subminată.

- Nu ai fost tu.

- A fost ducele de Clermont. Îi port numele. Strânse mâinile în pumni. Responsabilitatea lui. Presupun că într-un anume fel a fost un maximum de egoism ca eu să îl revendic ca frate. Dar nu pot să îl las. Dacă familia e o chestiune de alegere, atunci îl aleg pe el. Și o voi face iar și iar până când...

Gândul era ca o greutate zdrobitoare pe pieptul lui. Aproape că se clătină sub greutatea ei. Chiar se clătină când trenul schimbă din nou direcția. Dar Minnie se sprijini de umărul lui, susținându-l și apoi îl conduse să se așeze pe una dintre banchetele tapițate.

- Îl alegi pe el până când...

- Până când o să cadă stelele din cer, zise el. Pentru că el m-a ales mai întâi.

Era așa un lucru condamnat de admis, acea vulnerabilitate. Se simțea ca o țestoasă scoasă din carapace, pregătită pentru supă.

Dar ea nu ridică din sprâncene la asta. În schimb, stătu în fața lui cu fustele lângă genunchii lui. Degetele ei îi traseră sprâncenele, apăsând pe tâmple înainte să se întoarcă să netezească încruntarea frunții lui. Era o senzație minunată. De parcă ar fi putut să alunge vinovăția încordată din trăsăturile lui.

- Strămătușile mele obișnuiau să-și facă asta una altea, zise ea. Când lucrurile nu mergeau bine.

El îi dădu mâinile la o parte.

- Nu am nevoie de consolare.

Nu o merita.

Dar, înainte ca el să se poată ridica și să plece, ea îl apucă de mâini. Strânsoarea ei nu era puternică, dar sigură.

- Dacă familia e o chestiune de alegere, zise ea blând, atunci te-am ales pe tine.

El slobozi o răsuflare prelungă.

Ochii ei erau mari și cenușii și sinceri, iar ea spunea cuvintele pe care el tânjise ani întregi să le audă.

Se ridică iute și se întinse după ea. Mâinile îi cuprinseseră șoldurile, iar câteva minute mai târziu, gura lui o captură pe a ei. Nu exista

nici gând și nici calcul în acel sărut. Ea era pur și simplu dureros de prezentă.

- Minnie, murmură el sub căldura buzelor ei și apoi din nou: Minnie.

Seara aceasta avea să fie a cincea din căsnicia lor. El o posedase în timp ce ea râdea. O posedase în timp ce ea gemea după el. Nu o posedase niciodată când se simțise așa ca acum - întunecat și nesigur.

Nu mai întrebă de data asta, nici nu îi șopti ce voia să încerce. Nu o pregăti cu sărutări. O împinse la peretele trenului și înainte ca ea să aibă o șansă să se zbată sau să strige, îi prinse fustele în pumni, adunând jupe și crinolină. Trebui doar să își elibereze erecția. O mișcare în sus și în ea și ar face la fel de rău ca tatăl lui, luând o femeie pentru că era acolo și pentru că voia să o simtă. O mișcare, și el s-ar pedepsi mai mult ca niciodată.

Capul ei era lăsat, plecat dinaintea lui. El era mult mai înalt decât ea. Nu era nimeni în jur, ea nu avea cum să cheme pe cineva în ajutor. Probabil că s-ar speria de moarte.

Îi lăsă fustele să cadă și se dădu înapoi.

- Îmi pare rău, zise el. Sunt într-o dispoziție foarte, foarte urâtă. Ai face bine să pleci de lângă mine cât încă mai poți.

Ea se uită atunci în sus la el. Ochii îi erau de un gri palid și absolut minunați. Dar nu tresări nici un pic.

Umbrele de la copacii de lângă tren trecură peste ei, pictându-le fețele într-o paletă de lumini și umbre. Corpul lui tremură de dorință.

- Vorbesc serios, Minnie, zise el încet. Pleacă. Dacă ai putea vedea ce gândesc acum, te-ai speria de moarte. Știi ce ți-aș putea face?

- Nu, zise ea cu glas aproape placid. Spune-mi.

- Te-aș împinge la perete, zise el și-și puse mâinile de-o parte și de alta a capului ei. Și te-aș poseda.

- M-ai poseda, rosti ea gânditoare. În ce fel vrei să spui?

- Știi ce vreau să spun, făcu el cu ochii mijiiți.

- Mă tem că nu am habar.

El făcu un pas în față și o țintui de perete.

- Chiar trebuie să explic totul?

- Te rog.

- Aș putea să-mi împlânt mădularul în tine, zise el și își frecă șoldurile de ale ei. Fără preambul. Fără nimic.

Ea făcu ochii mari și un colț al gurii i se înclină.

-O, nu, spuse ea și pe obraz îi apărură o gropiță. Nu mădularul tău. Orice, dar nu mădularul tău.

El se trezi că zâmbește, în ciuda situației.

- Fir-ar să fie, Minnie, nu poți să-mi iei în serios dispoziția proastă?

Ea îl ignoră.

- Și uite cum eram eu aici și mă simțeam așa de... goală. Dacă ai fi înăuntrul meu, asta ar putea să-mi trezească niște senzații ciudate. În timp ce vorbea, ea îi desfăcu pantalonii. Degetele ei se jucară pe toată lungimea lui, dezmierdându-i erecția. Dar nu trebuie să mă îngrijorez de asta, zise ea. Ești așa de mare încât cred că nu ai încăpea.

Ea îi strânse capul penisului în timp ce vorbea și el slobozi un geamăt.

- Doamne, Minnie, nici nu mai văd limpede.

- E un lucru bun că trebuie să-ți temperezi dorința, zise ea și mai încet, pentru că sunt așa de umedă acum și ar fi îngrozitor de jenant dacă ai...

O ridică pe perete, îi puse picioarele în jurul lui și alunecă în ea. Era umedă, așa de umedă și de fierbinte. Plăcerea corpului ei se strânse în jurul lui și era așa de intensă că aproape că durea. Mișcarea ușor legănată a vagonului de tren îl făcea să se miște în ea.

El îi sprijini pe amândoi de perete și mușchii i se încordară.

- Da, chiar așa, Robert, zise ea și îl cuprinse cu brațele. Chiar așa. Fix așa.

Se mișcă în ea, alunecând, încordându-se până când pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

Lăsă dorința să îl conducă, se lăsă pradă instinctului până când nu mai era nimic altceva în afară de el și de ea în jurul lui, sânii ei sub mâinile lui, pulsul ei bătând cu fiecare împlântare.

Minnie avu orgasm, strângându-se în valuri de căldură pulsândă în jurul mădularului său. Iar el se izbi în ea, tare la început, apoi și mai tare, până când își atinse și el climaxul. În momentul în care își vărsă sămânța, își imagină că erau conectați de mult mai mult în afară de atingerea dinților lui pe maxilarul ei, mâinile lor împletite,

Războiul ducesei

picioarele ei încă înfășurate în jurul lui. Era mai mult decât actul fizic de a se îngropa în corpul ei.

În acel moment, pentru prima dată în viață, Robert crezu că exista cineva și pentru el. Cineva care să fie alături de el în cele mai grele momente. Mai mult decât o iubită, o prietenă, un aliat. O soție – la bine și la rău, în sărăcie sau bogăție. În boală și în sănătate. În veselie și în lacrimi.

Se îndreptă, respirând cu greutate, impresionat de darul care i se făcuse. Nu putu decât să îi dezmierde obrazul uluit.

– Minerva mea, șopti el.

Se simțea de parcă o descoperirea din nou. De parcă, în mijlocul întregii agitații a zilei, lui îi fusese oferită dorința inimii. Iar acum că o avea, nu voia să îi mai dea drumul.

Minnie își puse capul pe umărul lui.

– Așa e mai bine, zise ea.

Era așa de nou, sentimentul ăsta între ei. Nou și nefamiliar și așa de bine-venit încât aproape că se temea să-l recunoască, pentru ca să nu dispară. Însă dacă nu spunea nimic...

– Undeva, zise el, cineva spune că am făcut o mare greșală să mă însor cu tine.

Ea își ridică fruntea de pe umărul lui și se uită în sus spre el cu ochii mari.

– Se înșală, zise el și își puse brațele în jurul ei. Toți se înșală, oricine ar fi ei. Ești cea mai bună alegere pe care am făcut-o vreodată.

În ochii ei sclipea o lumină când se uită la el, care-l făcu să se simtă ca un uriaș. Ar fi putut să cucerească o armată întreagă cu ea lângă el. Orice mersese prost acum se îndreptase.

Era aproape prea mult să creadă așa ceva.

Așa că, în schimb, își lăsă capul în jos spre ea și o sărută din nou.

Când Robert ajunse în Leicester, călătorea deja de o bună parte din zi. Noaptea nunții, amintirea lentă, neprețuită de a se trezi a doua zi de dimineată lângă Minnie, urmată de zile de amor languros cu ea... toate acele lucruri fuseseră alungate de zgomotul sacadat, dur și ritmic al trenurilor exprese, vibrația vapoarelor cu aburi.

Nu își luă timp să mănânce sau să se spele când trenul lor ajunse în sfârșit în Leicester, seara târziu. Era întuneric și luna era deja

deasupra capetelor lor. O sui pe Minnie în trăsură și purcese pe dată, pe jos, spre centrul orașului.

Seara era întunecată și vântoasă, dar nu foarte friguroasă. Sebastian îi spusese în telegramă unde îl țineau pe Oliver – chiar în Guildhall, exact sub biblioteca unde o întâlnise prima dată pe soția sa, la doar câțiva pași de sala de audiență unde fuseseră prezentați oficial unul altuia.

Și, într-adevăr, când ajunse la clădire în întunericul nopții, aceasta părea să fie ca în seara în care se întâlniseră. Se întâmpla vreun eveniment în sala mare. El bătu la ușa laterală, așteptă, apoi bătu mai tare până când bărbatul care era considerat temnicer apăru la ușă.

– Fără vizitatori, se încruntă el la Robert. Nu la ora asta.

Robert îi întinse bărbatului o monedă.

– Nu sunt vizitator.

Bărbatul nici măcar nu clipi.

– Imediat, domnule, zise el.

Parisul și croasanții păreau foarte departe. Amintirea aparținea altui bărbat, unul fericit, căsătorit, temător, încântat de viitorul care i se dezvăluia încet. Toată fericirea fusese înlocuită de o senzație de vid în timp ce era condus în sala de detenție. Temnicerul scoase la iveală un felinar care arăta pereți mizeri și uși din lemn. Descuie ușile principale, apoi urcă la una dintre celule. Se auzi sunet de lemn care zgâria pe lemn.

Robert îndreptă lumina în față. Bărbatul nu deschisese ușa celulei. În schimb mutase un panou care acoperea o fereastră de câțiva centimetri.

Temnicerul făcu câțiva pași în spate și îi făcu semn lui Robert să se apropie.

Robert păși mai aproape și ridică lanterna când făcu asta. Razele nu ajungeau în întunericul negru ca noaptea din celulă.

– Oliver? zise el cu voce joasă.

– Robert?

Auzi un foșnet.

– Doamne ce puternică e lumina. Nu văd nimic.

Lumina lanternei era anemică în cel mai bun caz și nici măcar nu arăta dimensiunile celulei în care era ținut fratele său.

Pentru ca Oliver să creadă că e puternică lumina... trebuie să fi fost în întunericul ăsta de ore întregi. Tot timpul în care Robert și-l petrecuse în compartimentul de clasa întâi, fratele său fusese aici. El se cutremură.

- Ai pături? întrebă Robert. Mâncare?

- Ce faci aici? întrebă Oliver pe un ton nefiresc de vesel. Ești în luna de miere acum. Ar trebui să fii la Paris.

- E vina mea, zise Robert cu voce joasă, punând lanterna jos și făcând un pas în față. Eu am scris afurisitele alea de pamflete. Nu voiam să te implic deloc. E vina mea că ești în împuțita asta de celulă.

Nu era o metaforă. Ajunsese destul de aproape ca să simtă aerul care ieșea pe mica deschizătură. Împuțită era o exprimare blândă.

- Ei bine, am ghicit că tu ești autorul, zise Oliver după o scurtă pauză. Sunau a tine, dacă știi ce vreau să spun. Au fost o lectură fascinantă. De ce nu mi-ai spus?

- Știam că cineva obținea condamnări false pentru revoltă criminală, pufni Robert.

Răsufierea lui era albă în frigul din încăpere.

- Voiam să aflu cine era. Eu sunt singura persoană pe care nu puteau să o acuze. Dacă ți-aș fi spus, ai fi putut fi considerat complice.

- Ah. Deștept.

- Se pare că nu, evident. Sunt șocat că am ajuns la timp în oraș. Îmi imaginez că se grăbesc să te condamne.

- Aparent nu, oftă Oliver. Așteaptă să sosească un martor. Ți amintești de Lord Green din anii de la Cambridge?

- Lord Green? Da, îmi amintesc de el - dar ce naiba poate să spună? L-ai văzut mai recent decât mine?

- Nu, nu de pe vremea când am pariat ultima oară pe un joc de șah cu trei ani în urmă. Dar l-au chemat să depună mărturie și nu am idee ce naiba poate să spună.

Iarși șahul. Nu putea fi o coincidență. Ce însemna totul însă... Robert scutură din cap.

- Ei bine, ai și tu un martor. Mi-ar plăcea să văd un juriu care să te condamne după ce ducele de Clermont declară că el a scris pamfletele. Că tu nu știai nimic despre asta.

Duse mâna la fereastră. Dar în loc să poată să apuce mâna fratelui său ori să îl bată pe umăr, degetele lui întâlneau bare de metal

puse așa de apropiate încât nu putea strecura decât degetul mic. Reuși doar să atingă vârful degetelor fratelui său.

– Haideți, strigă temnicerul. Nu mai faceți d-astea. Nu e voie să strecurați cuțite și alte d-astea unde nu pot să le văd.

Robert își lăsă frustrat mâna jos.

– O să mă întorc de dimineață, îi promise Robert. O să lămurim totul atunci. O să comand o sticlă de șampanie anticipând eliberarea ta.

– Mai bine un galon de ulei de carbon.

– Ulei de carbon?

– Sunt păduchi aici în celulă.

Robert gemu. Întunecată, împutită, plină de păduchi – el îi făcuse asta fratelui său. Dar dacă Oliver reușea să fie optimist...

– Atunci e bine că nu am reușit să te bat pe umăr, zise el.

– Ha!

Se întoarse să plece.

– Îți dau cuvântul meu că nu o să-i las să te condamne.

Dar când se întoarse își dădu seama că o a doua figură li se alăturase în întuneric – cineva mai scund și mai lat decât Robert. În întuneric zări doar umbra unei mustăți și o forță impozantă.

– Nu, zise bărbatul, uitându-se la Robert. Nu o să îi lăsați. O să țin minte asta, Excelență.

Bărbatul mai făcu încă un pas înainte și lumina de la lanternă îi dezvălui chipul.

– Vă dau cuvântul meu, domnule Marshall, repetă Robert.

Tatăl lui Oliver se uită la el. Se uită pur și simplu, dar cu o expresie amenințătoare, fără să scoată un cuvânt.

– Tată, zise Oliver din spatele lor. Nu te mai uita urât. Mă faci de râs.

– Hmm, zise domnul Marshall și făcu un pas în față. Am venit de cum am aflat. Mama ta caută un loc unde să stăm. Ar trebui să fie aici în câteva minute, după ce trece de soția temnicerului.

Asta e, decise Robert, era momentul ca el să dispară. Trebuia să fie plecat până apărea restul familiei lui Oliver.

– Ne vedem mâine, promise el și ieși afară înainte să o împovăreze pe doamna Marshall mai mult decât o făcuse deja.

Era o stație de trăsuri în piața din apropiere. Se îndreptă într-acolo când pași ușori alergară după el.

Războiul ducesei

- Așteptați, zise o voce de femeie. Excelență.
Robert clipi uimit și se întoarse. O siluetă ascunsă sub o mantie se grăbi spre el și își dădu gluga jos.
-Miss Charingford, zise Robert surprins.
-Ascultați-mă, zise femeia pe un ton grăbit. Și ascultați-mă bine. Stevens l-a aruncat pe domnul Marshall în temniță ca să vă umilească.
-A reușit. În asta și în altele.
-Crede că veți fi la Paris pe parcursul procesului. Că va reuși să-l condamne pe omul dumneavoastră de afaceri...
-Nu e omul meu de afaceri, zise Robert.
-Orice ar fi. Stevens crede că poate să dovedească faptul că bărbatul era implicat și că poate sugera că a lucrat la ordinul dumneavoastră.

Robert se uită la ea.

-Nu poate să dovedească asta, zise el în cele din urmă. Nu e adevărat, și eu ar trebui să știu. Nu poate dovedi decât dacă obține mărturie plătită de la cineva.

Miss Charingford scutură din cap.

-Poate să dovedească faptul că domnul Marshall a fost implicat. Măcar va încerca.

-Nu are cum să facă asta, repetă Robert.

Miss Charingford clipi.

-Știu, zise ea mult mai încet. Dar trebuie să știți... trebuie să știți cum încercă să dovedească. E o frază într-unul din pamflete, un citat dintr-o carte obscură despre strategia în șah. E bine-cunoscut faptul că nu vă interesează jocul. Dar există un martor care va veni să depună mărturie că a discutat strategie cu Marshall și i-a împrumutat volumul în chestiune.

-O, zise Robert și răsuflă adânc, amintindu-și furia lui Minnie din ziua aceea. Știu... Știu exact la care frază vă referiți. Știu și cum am aflat-o.

Teroarea îl cuprinse. Își aminti ce furioasă fusese Minnie când el folosise cuvintele ei, cât de sigură fusese că ele vor arunca vina asupra ei. Simți că i se face rău.

-Exact, zise Miss Charingford. Minnie mi-a trimis o scrisoare în care mi-a explicat totul. Trebuia să vă spun. Stevens nu știe despre trecutul ei. Doar care îi e numele. Ea scutură din cap. El crede că nu

e nimic altceva decât numele ei. Nu i-a trecut prin cap să întrebe ce ar fi putut să facă.

- De unde ați aflat ce au de gând să facă?

Lydia rămase tăcută o clipă, apoi oftă.

- Tata mi-a spus. El e magistratul care a aprobat mandatul de arestare al lui Marshall. Nu a avut de ales, să știți.

- Chiar nu? întrebă Robert pe un ton periculos.

- Nu, răspunse ea. Stevens se pricepe să spargă greve. E cel mai bun. Dar îi ajută pe cei care-l ajută, și cum eu l-am refuzat, a insistat că tata trebuie să facă mai mult.

- Înțeleg, zise Robert încet.

Și chiar o făcea. Indiferent ce se întâmpla cu Oliver, Stevens nu va continua să servească în miliție.

- Credeți că tatăl dumneavoastră va vorbi cu mine dacă vin să-l văd?

Ea aprobă ușor din cap și se întoarse să plece.

- Stați, Miss Charingford. Mai e un ultim lucru.

Ea nu venise la nunta lor. Își aminti de cele câteva ore în trenul de la Leicester la Londra, când Minnie jelise parcă pierderea prieteniei lor.

Se uită în ochii ei.

- Lui Minnie îi e dor de dumneavoastră.

De parcă ar fi putut auzi acuzația din cuvintele lui, Miss Charingford se făcu mai mică.

- Și mie, șopti ea. Nu, ba nu. Nu știu. Sunt încă furioasă pe ea. Nu înseamnă însă că vreau să fie rănită. Scutură din cap. Aș face bine să plec înainte să-și dea seama cineva că am ieșit. Eu doar... trebuia să spun cuiva, dar nu pot să o înfrunt încă. Vă rog să nu-i spuneți că am fost eu. Nu până nu sunt pregătită.

Zicând asta, se întoarse și plecă.

Vor prezenta dovezi că Oliver fusese implicat. Robert porni din nou, dar de data asta trecu de piața unde un vizitiu de cabrioletă moțâia cu hățurile în mâini.

Putea să se străduiască să obțină închiderea investigației - și să îl lase pe fratele lui sub un nor de suspiciuni. Sau ar putea vorbi. Dar când fusese vorba inițial să ia întreg scandalul în spinarea sa, nu se punea problema de altceva. Dar acum trebuia să explice cum

de Excelența Sa, ducele de Clermont, ajunsese să citeze dintr-un obscur volum de strategie a șahului.

El îi promisese lui Minnie că îi va păzi secretele. Îi promisese fratelui său că îl va vedea liber și exonerat. Nu putea să facă ambele lucruri.

Un diavol în el îl făcu să-și imagineze exact cum va reacționa Minnie când va auzi că el va accepta adevărul. Era chiar mai rău decât orice își putea imagina că ar putea să-i facă – să o ducă în sala de judecată unde să privească felul în care cineva la care ținea o trăda fără ezitare. Nu putea să-i facă asta. Nu putea.

Dar Oliver... Oliver era fratele lui. Bărbatul care îl acceptase fără ezitare, în ciuda faptului că tatăl său nu făcuse decât rău familiei lui. El era fratele său. Fratele său, singurul care fusese familia lui timp de ani întregi.

Imaginea aceea cu sala de judecată – cu Minnie albindu-se când auzea cum o trăda – i se derula iar și iar în minte. Era cu atât mai rău pentru ea cu cât sporea convingerea publică cu privire la faptul că el spunea adevărul. Îl făcea pe Robert să se simtă rău. Avea să îi distrugă căsnicia. Ea chiar urma să-l părăsească – și el nu putea nici măcar protesta.

Pentru că ea ar avea dreptate. El ar merita asta.

Robert se plimbă multă vreme pe străzi, până când picioare începură să-l doară, mâinile îi înghețară și abia de mai putea gândi de la furtuna din capul său. Umblă și umblă și apoi decise.

Capitolul 24

Când ajunse în sfârșit acasă, era sigur că Minnie va vedea ce intenționa să facă. Văzuse tot restul despre el cu atâta ușurință. Dar ea îl aștepta cu ceai și o cină târzie și orice văzu în expresia lui probabil că atribuisese nefericirii generate de situația fratelui său.

– Nu cred că vor putea să îl condamne, îi spuse Robert peste o cană de ceai cald.

– Astea sunt vești foarte bune.

El își întinse mâna și o lăsă să se legene dintr-o parte în cealaltă.

– Nu sunt cele mai rele vești. Nu există destule dovezi ca să-l condamne, dar ar... ar putea să nu fie destule ca să îi restabilească reputația. Nu dacă nu explic implicarea mea.

– Și o vei face?

El se opri și se uită în ochii ei.

– Asta nu mă mai implică doar pe mine.

Ea se uită în sus la el. Când începuse să aibă încredere în el? De ce o lăsase?

– Pe cine mai implică? întrebă ea.

– Pe mama o dată. Închise ochii fără să se poată uita la ea în timp ce spunea prima minciună. Dacă explic totul, trebuie să dezvălui și ce relație de rudenie e între mine și Oliver. Adevărul ar umili-o pe mama – el a fost conceput câteva luni după căsătoria ei – și i-ar umili și pe părinții lui Oliver. Oliver însuși... ei bine, nu i-ar strica să se știe că e fiul unui duce.

– Înțeleg, zise ea încet.

– E mai grav decât crezi. Vezi tu, nu mai e doar despre proces în sine, ci despre relatările publice despre el. Dacă aş afirma doar că e fratele meu, unii ar crede că am spus asta doar ca să îl salvez de condamnare, de dragul prieteniei. Nu ar fi exonerat. Dar... imagi-nează-ți, de dragul veridicității, că aş anunța adevărul despre paternitatea lui cu mama în sală. Cum crezi că ar reacționa?

-Eu... ei bine. Ducea... ducea văduvă, vreau să spun – e o femeie puternică, ca o cremene, dar la fel de fragilă.

-Probabil că s-ar albi. S-ar ridica să plece. Iar reacția asta, mai mult ca orice, ar da afirmației girul veridicității. El se uită la ea. Ar umili-o pe ea, dar ar putea să îmi salveze fratele.

- Poate dacă ar ști ce urmează...

- Dacă știe ce urmează, se poate pregăti, întări pentru asta ca să nu reacționeze. Dacă știe ce urmează, probabil nici nu ar veni la proces.

Se uită din nou la ea.

- Sunt sigur că pot să prezint în mod convingător nevinovăția lui Oliver. Dar ca să fac asta s-ar putea să fiu nevoit să sacrific – pentru totdeauna – orice fel de pace aș putea încheia cu mama. Spune-mi, Minnie? Merită?

Ea tăcu multă vreme, privindu-l în ochi. El îngropă adevărul adânc, adânc, ca să nu poată să audă ce nu spusese el.

- Și ai face asta? Întrebă ea în cele din urmă. Să-ți pierzi orice fel de speranță cu privire la mama ta, de dragul fratelui tău?

- Tatăl meu... rosti el răgușit și închise ochii.

Era singura șansă să îi explice, chiar dacă ea nu știa încă ce auzea.

- Nu, zise ea. Nu trebuie să răspunzi. În dimensiunea lucrurilor cântărești umilința mamei tale față de viitorul fratelui tău. Fratele tău trebuie să aibă prioritate.

Îl cuprinse cu brațele. Atingerea ei ardea. Nu o merita. Nu o merita pe ea. Se ridică în picioare și se duse să stea câțiva pași mai încolo.

- E mai mult de atât, zise el ușor. Nu e doar faptul că tatăl meu a violat-o pe mama lui. Nu e doar că a încercat să scape de ea, că a refuzat să recunoască copilul, că nu oferit decât un minimum de ajutor. Nu e doar că acțiunile mele l-au adus în seara asta într-o celulă. Strânse din pumni. Am încercat să fiu tot ce nu a fost tatăl meu. Și prin urmare nu pot. Nu pot să îl las pe fratele meu singur cu asta. Nu pot să risc să fie condamnat și nu voi sta deoparte câtă vreme pot să îl salvez.

- Nu, Robert, zise ea. Sigur că nu o vei face. Îl mângâie pe obraz. Ai prea multe de făcut ca să-ți irosești energia pe regrete. Fă ce trebuie făcut.

Nu avea cum să fugă de regrete așa cum se uita în jos la ea. Nu făcea lucrurile să fie mai bune, deși primise aprobarea ei tacită.

Într-un fel, făcea ca încordarea din abdomen să fie și mai rea. Îi zâmbi.

– Acum, spune-mi cum pot să ajut?

Inima lui aproape că se frânse când se uită în jos la ea.

– Poți să te asiguri că mama e în sală în ziua procesului, zise el încet. Stai cu ea și asigură-te că e acolo când vorbesc.

Pentru că dacă Minnie o aducea pe ducesă... atunci era și ea acolo.

Acum nu era timp de regrete. Cu toate astea, le simțea străpungându-i pielea ca mici așchii tăcute în timp ce ea continua să îi zâmbească.

– Poți să te bazezi pe mine, îi promise ea.

Iar el o făcuse. Își prostise soția.

Robert se întoarse la celula fratelui său a doua zi de dimineață la zece. Bani pe care îi dăduse temnicerului avuseseră deja efect. Partea de sus a ușii celulei era deschisă, dezvăluind gratii grele de fier în spate. Celula în sine fusese curățată, iar Oliver primise apă cu care să se spele. Camera încă mai puțea, dar măcar acum nu mai era așa de rău ca să-ți declanșeze reacție de vomă.

– Am avut o discuție bună cu avocații în dimineața asta, îi spuse Oliver vesel. Părinții mei s-au dus să mănânce un mic dejun, dar se vor întoarce curând.

– Atunci n-o să stau mult, zise Robert.

O umbră de confuzie alunecă peste fața fratelui său, dar Robert îi dădu înainte și îi spuse ce aflase cu o seară înainte – despre conținutul depoziției lordului Green cu privire la citatul dintr-un volum de strategie de șah.

Oliver se sprijini de peretele celulei.

– Dacă stau să mă gândesc, e un punct bun. Nu am recunoscut citatul. De unde ai auzit de „atacul descoperit”? Tu nu joci nicio dată șah.

Robert trase adânc aer în piept.

– Știi cine e Minerva Lane? Sau Maximilian Lane, presupun.

Oliver scoase un mic pufnet de uimire și se aplecă în față.

– Maximilian Lane? Sigur că știu cine e el... ea. E faimoasă în anele de șah. I-am studiat partidele, să știi. Au fost înregistrate în

timpul... Oliver se întrerupse și îl privi pe Robert în ochi. Glumești, zise el. Nu-mi spune că Minnie a ta e Minerva Lane.

-Ă... ridică Robert din umeri. După cum se întâmplă... da.

-Așadar, ai știut.

Robert aprobă din cap.

-Stevens îi știa numele adevărat, dar nu i-a descoperit trecutul.

-Înțeleg. Oliver făcu doi pași spre marginea celulei și se întoar-se. Sigur că ascunde cine e. Ar fi distrusă dacă ar ști toată lumea.

El nu spuse nimic, nu-l întrebă pe Robert dacă ar vrea să dezvă-luie trecutul soției sale.

Oliver nu ar cere niciodată așa ceva. Dar apucă barele de fier și le strânse până i se albiră pumnii.

-Ce haos!

-Nu e haos! zise Robert și se apropie. Dintre noi doi, eu am totul. Titlul, averea. Am încercat să compensez diferența cât de bine am putut. Măcar pot să mă asigur că ai un pic de libertate.

Oliver își înclină capul și se uită la el. Își încreți din nou nasul, de data asta de nedumerire.

-Asta crezi? Crezi că, dintre noi doi, tu ai primit totul și eu am rămas fără nimic?

Nu era o părere. Era un fapt. El îi dăduse fratelui său cât de mult dorise el să primească, dar Oliver încă se mai lupta să își asigure poziția în societate.

-Nu contează, zise Robert.

-Nu, nu trec peste cu un nu contează. Tu chiar crezi că te-ai născut cu mai multe decât mine?

-Știu că da.

Oliver se întoarse cu spatele, cu umerii încordați.

-Mai gândește-te, Robert. Mai gândește-te. Nu aș da ce am - celulă, păduchi și toate astea - pentru toată averea ta.

-Și ce ai tu de e așa de valoros?

-Am o familie care mă iubește.

Cuvintele îl loviră pe Robert foarte tare. Abia începuse să spere că ar avea posibilitatea de a fi fericit, doar ca să îi fie smulsă din nou. Părea să nu poată trage aer în piept. Se simțea de parcă ar fi fost lovit în burtă, suficient de tare cât să îi provoace spasme la plămâni.

Se uită la fratele său stând dinaintea lui cu fața din profil. Lumina puțină care pătrundea prin geamuri îi ilumina părul blond.

Nu îl vedea doar pe Oliver stând în spatele gratiilor, ci pe toată lumea care ținea la el – morocănosul și amenințătorul domn Marshall, impozanta doamnă Marshall, trei surori, o mătușă, doi nepoți... și reflectat în lumina ochelarilor săi, un frate.

Un frate pe care îl găsisese când avea doisprezece ani și care îl adoptase cu o voioșie fericită care îl șocase pe Robert. Oliver îl învățase tot ce știa despre cum să fii parte a unei familii.

– Da, zise Robert cu voce cam răgușită. Ei bine, după cum se arată, am și eu o familie care mă iubește. Și nu am de gând să o abandonez.

El puse mâna prin barele de fier.

– Am păduchi, îi reaminti Oliver.

– Taci din gură și ia-mi mâna.

Împărțiră o strângere de mână ușor jenată cu o bară de fier între palmele lor, dar Robert nu ar fi dat asta pentru nimic în lume.

– Lasă-mă să fac asta pentru tine, zise el. Pentru că, atunci când ne-am întâlnit la Eton, ai fi putut să mă dobori și să mă lovești în coaste, dar în schimb ai ales să fii fratele meu.

– De asemenea, zise Oliver vesel, cea mai nouă sursă a ta de contaminare.

Robert râse.

– Am deja două galoane de ulei de carbon care te așteaptă. Cred că pot să folosesc un pic ca să-mi dezinfectez degetele.

În spatele lui se auzi cineva dregându-și glasul și Robert se întoarse. Oricât umor ar mai fi avut, acesta se făcu scrum.

Nu știa de când stătea femeia acolo. O văzuse o dată, cu mai bine de un deceniu în urmă, dar asta fusese de ajuns. Ea i se întipărise pe retină.

Doamna Marshall era mult mai scundă decât fiul ei. Părul ei castaniu avea un pic mai mult alb decât ultima oară când o văzuse, dar asta o făcea să pară și mai regală. Se priviră unul pe celălalt, ca două gazele care se miros pe o pajiște – privind, privind, privind, sperând că nu le va vâna nimeni.

– Îmi pare rău, zise Robert, o să plec acum.

Se strecură pe lângă ea, ocolind-o cât de departe putea fără ca să se lipească de perete. Ieși pe ușa care dădea în curte. Lemnul și tencuiala se înălțau alte două etaje deasupra lui, protejându-l de soarele de toamnă târzie. Era rece. Își puse mânușile și își trase pălăria peste urechi.

Tocmai când se pregătea să plece, se auziră din nou pași, iar doamna Marshall ieși din celulă. Privirile li se întâlniră de la un capăt la celălalt al curții. Robert și-o feri pe a lui.

Foarte încet, ea traversă pe pietrele din pavaj spre el.

-Doamnă Marshall, zise el abia respirând. Îmi pare așa de rău.

-Excelență.

Ea se uită la el și apoi își mută iute privirea.

-Fără titluri, vă rog.

Se așeză pe o bancă de la marginea curții. Era udă de la ploaia de noaptea trecută; simțea umezeala cum îi pătrunde prin pantaloni. Dar nu voia să stea în picioare să o privească de foarte sus. Era de ajuns că o întâlnise în tot acest timp și îi stârnise acele amintiri.

-Dumneavoastră mai ales nu ar trebui să vă adresați mie așa.

Ea se întoarse spre el. El studie pietrele din pavajul de sub picioarele lui.

-După ce v-au făcut ducii de Clermont, zise el încet, nu merităm respectul dumneavoastră. Pot doar să spun că îmi pare rău. Îmi pare foarte rău că Oliver...

-Nu e vina ta.

-Ba cu siguranță este. Fratele meu așteaptă să fie judecat pentru un act pe care l-am comis eu, din simplul motiv că nu pot ajunge la mine. Dacă asta nu e vina mea, atunci nu știu ce e. El se uită la pereți. Dar vă promit că nu voi lăsa să i se întâmple nimic. Promit.

Ea rămase în fața lui încă un pic mai mult. El își ținu capul plecat, conștient de fiecare respirație.

Iar apoi încet, foarte încet, ea își dădu fustele la o parte și se așeză cu grijă pe bancă lângă el.

-I-ai fost un prieten bun fiului meu.

-I-am fost frate.

El tot nu se uită la ea.

-Vorbea despre tine mereu când venea acasă de la școală. Despre tine și despre Sebastian Malheur - dar mai ales despre tine. Nu e nevoie să spun, eu și domnul Marshall găseam asta alarmant. Dar el nu vorbea despre un băiat care părea o versiune mai tânără a tatălui tău. Păreai așa de gânditor și de tăcut, două feluri în care ducele de Clermont nu a reușit să fie. Întotdeauna mi-am dorit să fi fost mai bine pregătită cu ani în urmă. Când Oliver vorbea despre tine, păreai așa de drăguț, încât mi-am imaginat un băiat

complet diferit. Să intru în cameră și să te văd privindu-mă – cu ochii, nasul, gura lui – nu știu ce m-a apucat. Nici măcar nu mi-am revenit decât după ce ajunsesem la mai bine de jumătate de kilometru distanță.

– Nu e nevoie să explicați. Știu ce a făcut tatăl meu. Dacă aș fi fost în locul dumneavoastră, nici eu nu m-aș fi putut privi.

– Oliver a zis după aceea că el crede că ți-am jignit sentimentele. Robert scutură din cap.

– Nu e loc de sentimente în treaba asta. Vi s-a făcut o nedreptate. Nu e responsabilitatea dumneavoastră să întindeți o ramură de măslin, ci a mea să nu vă stau în cale. Să vă ofer puțina consolare pe care o pot oferi.

– Poate, zise ea încet. Poate. Dar nu pot să nu mă gândesc la următorul lucru.

Deasupra lor cerul era albastru, fără nici un nor pe cer. Părea imposibil în perioada asta a anului, dar iată că era. Robert își înclină capul pe spate și închise ochii.

– Noi i-am spus lui Oliver adevărul despre nașterea sa când era încă destul de mic. Sau, ar trebui să spun, Hugo i-a spus. Nu totul, înțelegi, dar versiunea pentru copii. A existat un om rău care m-a rănit. Unii oameni ar zice că era tatăl său, dar noi îl iubeam și nu era adevărat. Nu voiam să spun nimic, dar Hugo m-a convins.

Oftă.

Robert încercă să-și imagineze cum ar fi să aibă părinți care să se gândească ce să le spună copiilor lor, cărora să le pese de aceste detalii. Care să-l asigure că îl iubeau.

„Vreau să fiu genul ăsta de părinte.” Strânse pumnii.

– Hugo a fost foarte realist în privința asta, așa că Oliver a acceptat totul fără probleme. Până când a aflat despre tine. Atunci a avut coșmaruri.

– Despre mine? întrebă Robert.

– Da. Se trezea noaptea plângând și nu se mai oprea. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, a zis că bărbatul rău îl avea pe fratele lui și că trebuia să mergem să-l salvăm.

Robert simți cum i se pune un nod în gât.

– Ah, reuși el să spună cu grijă.

– Am crezut că era drăguț și faza asta a trecut. Dar... Se întoarce să se uite direct la el. Dar acum, au trecut aproape treizeci de ani

de când l-am văzut pe tatăl tău. Ce mi-a făcut mie a durat doar zece minute și eu tot îmi mai amintesc.

Se opri și apoi se întinse și îl bătu pe genunchi.

El se uită în ochii ei. De data asta ea nu își abătu privirea.

-Tu, zise ea încet, tu ai crescut cu el. Asta trebuie să fi fost îngrozitor.

Preț de o secundă, Robert îl văzu pe tatăl său stând amenințător deasupra sa, mult mai înalt atunci, așa de mult mai înalt.

„Ce fel de fiu mai ești și tu?” zisese el și își ridicase mâinile energic. „Oricare alt băiat, și lucrurile ar fi stat mult mai bine. Nici măcar mama ta nu te vrea destul ca să rămână.”

-O, zise Robert încet. N-a fost așa de rău. De cele mai multe ori tata nici măcar nu-și amintea că eram acolo.

Și poate că doamna Marshall auzi acel ton ascuns din glasul lui, pentru că încet de tot îl cuprinse cu brațul.

-Bietul meu băiat, zise ea.

Datoria lui Robert pentru după-amiază nu promitea să fie la fel de iluminatoare ca de dimineață.

-Nu am idee ce să cred despre dumneavoastră!

Robert stătea la intrarea în casa familiei Charinford. Părea să fie un loc destul de confortabil, tapetat cu bej și albastru, holul în sine vesel și luminos.

Dar domnul Charinford, care stătea în fața lui, nu părea nici vesel și nici luminos.

Părul îi era cenușiu și subțire și își încrucișase brațele peste piept.

-Am fost de acord cu asta, zise celălalt bărbat, pentru că ați dat dovadă de bun-simț într-o singură ocazie.

-O ocazie? Robert ridică din sprâncene. Când a fost asta?

-Când v-ați căsătorit cu Miss Pur... presupun că nu mai pot să-i spun așa acum? Charingford își înclină capul și aproape că zâmbi. Când v-ați căsătorit cu soția dumneavoastră. Am încercat să îmi conving fiul să se uite la ea, dar el nu a putut trece de acea cicatrice. Prietenia ei cu fiica mea... Am petrecut patru luni împreună în Cornwall într-o călătorie și cred că o cunosc cel mai bine din oraș în afară de strămătușile ei. A fost o alegere bună.

Așa fusese. Robert nu voia să se gândească ce va fi după ziua următoare.

– Sper doar că ceva din mintea ei înțeleaptă a început să se transfere și în conștiința dumneavoastră. Nu pot să-mi imaginez ce v-a venit să scrieți acele pamflete. Să veniți aici și să încercați să convingeți oameni ca mine să susțină o reformă a votului.

Charingford îi aruncă o privire pe sub sprâncene.

– Dacă știți că eu am scris acele pamflete, întrebă Robert, de ce l-ați acuzat pe domnul Marshall?

Charingford își plecă privirea.

– Erau destule dovezi ca să susțină implicarea sa. Iar...

– Iar Stevens v-a cerut-o, completă Robert.

Charingford își mușcă buza.

– Știți despre asta?

– Să nu-mi țineți predici despre minte, zise Robert. Am cerut să vă vizitez fabrica și ați fost de acord să mi-o arătați. Hai să trecem la asta.

Charingford făcu un gest și un lacheu deschise ușa din față. Când făcu asta, vibrația surdă care venea de la fabrica de vizavi acceleră la un urlat.

– Dacă vreți să poftiți, Excelență, zise el morocănos.

Zornăitul mașinărilor era aproape copleșitor când traversară peste piatra din pavaj.

Zgomotul îi înconjură, o cacofonie de țipete și tremurături. Domnul Charingford îl pofti înăuntru cu o serie de gesturi, iar apoi, când ajunseră sus pe o scară mică pentru a sta pe o platformă de metal de unde se vedea toată operațiunea, se întoarse spre el.

– Asta e încăperea principală, strigă el străduindu-se să se facă auzit peste zdrăngănitul mașinilor de dedesubt. Aici ața e țesută în ciorapi.

Arătă spre fabrica de dedesubt. O femeie, cu părul încăruntit legat la spate într-un coc neglijent lucra la o mașinărie care răsucea sfoara pe bobine metalice într-o parte a încăperii. Câțiva bărbați se plimbau de la o ramă circulară la alta, mișcând piese dacă era necesar și înlocuind bobine, dând produsele unor băieți care se grăbeau cu ele în încăperea alăturată. Se mișcau cu economie de gesturi, care părea să rezulte mai mult din prevedere decât din pricepere.

- Fiecare mașină poate produce două perechi de șosete în nouă minute, strigă Charingford. Iar bărbații sunt necesari doar ca să dea cârligele jos la final și să repună cilindrul care dirijează forma șosetei. Uitați-vă la ei, Excelență. Nici măcar nu trebuie să ia decizii în munca lor zilnică. Cum aș putea să am încredere ca ei să decidă viitorul țării noastre? Să înțeleagă cum funcționează industria?

Robert își înclină capul și ascultă doar peste zgomotul mașinăriiilor.

- Cântă, zise el. Ce cântă?

Domnul Charingford făcu o pauză cu mâna la ureche, ascultând.

- Sunt fericiți să fie la muncă, Excelență. Cântă un imn - ca să îl slăvească pe Domnul.

Robert privi în jos spre parterul fabricii. Tot ce trebuia să facă era să privească, în vreme ce muncitorii de dedesubt răsuceau și invârteau și tăiau.

„Norocul tău, putea el să o audă pe Minnie zicând, este că te poți gândi la viitor fără teroare.“

Nu credea că ar putea măcar să înțeleagă ce însemna să stai acolo jos, să rezisti în acel zgomot fără sfârșit zi după zi. Știa doar că asta nu erau doar simplă grațitudine și imnuri.

În decursul scurtului său mariaj, nu mai fusese niciodată mai departe de Minnie decât în acel moment. O mințise, iar ziua următoare avea să își încalce promisiunea față de ea și să o rănească. Cu toate astea, putea să o audă acum peste bubuiturile mașinăriiilor.

- Nu pretind a ști ce înseamnă să fii muncitor, domnule Charingford, dar sunt proprietar de fabrici. Am moștenit destule de la bunicul meu. Iar când mă uit la fabrica dumneavoastră, nu văd oameni care să se bucure că sunt la muncă.

O femeie de jos se uită în sus la ei când vorbi. Nu exista ură în ochii ei și nici dispreț. Doar o expresie blândă în jurul ochilor - ca un dor tăcut.

Poate că fusese odinioară o tânără lady din familie bună, care nu reușise să se mărite. Poate că ea nu avusese de ales decât să muncească până când părul îi încărunțise înainte de vreme și pielea i se stafidise. Cu toate astea, privea în sus. Ca și la ceilalți, buzele se mișcau în cântec.

- Ei bine, zise domnul Charingford. Ce vedeți în schimb?

– O văd pe Minnie, zise el cu voce emoționată. Văd ce ar fi putut deveni în zece ani, după ce sănătatea mătușilor ei s-ar fi deteriorat.

Domnul Charingford trase puternic aer în piept.

– O văd pe fica dumneavoastră dacă piața pentru ciorapi și șo-sete ar dispărea.

– Nu Lydia, zise domnul Charingford pe un ton șocat. Cu siguranță nu...

El se opri cu o expresie nefericită.

– Văd cine ar fi putut fi fratele meu, dacă un alt bărbat nu ar fi intervenit și nu l-ar fi crescut. Îmi văd bucătăreasa din copilărie dacă nu aș fi pensionat-o. Singura persoană pe care nu o văd sunt eu însumi. Își lăsă mâna să alunece peste balustradă. Nu am fost acolo și nu voi fi niciodată. Singurul lucru pe care îl înțeleg acum este că nu pot pricepe ce înseamnă să stai într-o fabrică, să te uiți în sus și să cânti.

Domnul Charingford își înclină capul și se uită la el, chiar ascultând acum.

– Am destule defecte. Mă năpustesc acolo unde ar trebui să pășesc cu grijă. Vorbesc când ar trebui să ascult. Dar când îi aud cântând, nu aud doar un imn. Ei cântă spre Domnul pentru că nu au găsit pe nimeni altcineva care să asculte.

Charingford vorbi prevăzător.

– Stevens susține că dacă ascultăm od ată, nu vom face decât să îi agităm pe muncitori să fie și mai nerezonabili.

– Nu găsiți că Stevens devine din ce în ce mai nerezonabil în solicitările lui?

Charingford își feri privirea.

– Cât de mult v-a cerut, Charingford? Sunteți magistrat. A zis că nu vă va ajuta dacă nu faceți așa cum spune? V-a cerut bani? Sau pur și simplu a cerut să fie răsplătit cu mâna frumoasei dumneavoastră fice la schimb pentru eforturile sale?

Charingford strânse palmele pe balustrada din metal din fața lui. Își închise ochii.

– Astea, zise el, a făcut toate astea.

– Am descoperit, zise Robert, că pe termen lung să îmi plătesc muncitorii suficient ca ei să nu fie nevoiți să se gândească îngroziți la viitor costă mult mai puțin decât să angajez oameni care să îi terorizeze.

- Vorbiți ca Minnie, bombăni Charingford.

Suna parcă a plângere.

Robert pur și simplu zâmbi și scutură din cap. Era poate cel mai draguț compliment pe care îl primise vreodată.

Un băiat tânăr alergă pe podeaua de dedesubt, predând o bobină întreagă unui bărbat care întorsese două dintre mașini.

- Dacă nu vă uitați cu atenție, zise Robert, bărbații și femeile de la parter se vor contopi în nuanțe de maro și gri greu de detectat. Nu trebuie să îi vedeți decât ca niște brațe muncitoare ale mașinilor, carne și sânge în loc de oțel și fier. Care își trag un salariu în loc să fie cumpărate direct. Dar mașinăriile nu cântă. Mașinăriile nu speră. Și, Charingford, nu cred că îi putem opri, nici măcar cu o mie de copii ale căpitanului Stevens. Nu intenționez să încerc.

- Sunteți un radical.

Nu exista înfierbântare în această acuzație.

Charingford privi peste fabrica sa. Dar acum privirea i se opri colo și dincolo – asupra unor femei care legau ciorapii în hârtie, asupra unor bărbați care operau mașinile.

- Știu, zise Robert.

- Dacă ați fi vorbit așa prima dată când ați sosit în loc să scrieți pamflete...

- Mă maturizez. Iar soția mea, se pare, are un anume efect asupra mea, ridică Robert din umeri. Nu se știe. Până împlinesc treizeci de ani, aș putea chiar să încep să fac o diferență cu atitudinea mea.

Capitolul 25

Era târziu când soțul lui Minnie se întoarse acasă – așa de târziu că toți servitorii cu excepția unui lacheu solitar se duseseră la culcare. Minnie auzi ușa din față deschizându-se și închizându-se în urma lui Robert. Și-l putea imagina dându-și jos hainele – mantaua, haina – și întinzându-i-le lacheului. Ea așteptă să îi audă pașii pe scări, dar pe măsură ce minutele treceau, el nu venea.

Minnie se ridică încet și ieși pe vârfuri din camera lor. Casa era întunecată în partea de jos. Singurul motiv pentru care vedea pe unde să calce pe scara mare care ducea la intrare era o urmă de lumină care venea dintr-o încăpere din spate. Urmă calea luminii auri în jos spre hol.

Ușa din capăt era deschisă. Robert ședea la masă cu o farfurie în față cu resturi reci de la cină. Nu mânca, ținea pur și simplu furculița într-o mână, holbându-se înaintea lui fără să vadă nimic. Capul îi era ușor înclinat, de parcă ar fi implorat vita din față lui să facă cine știe ce lucru mareț. În timp ce îl privea, mâna lui se duse spre coada ochiului și îl atinse – aproape de parcă ar fi șters o lacrimă.

Nu plângea. Nu duse mâna după batistă. Dar mâna rămase lângă ochi, de parcă să alunge orice emoție.

Ea își ținu răsufierea.

Se retrase în hol, blestemând papucii moi de mătase. El nici măcar nu o auzise venind. Deschise ușa de la hol tare și luă pachetul pe care îl obținuse mai devreme în ziua aceea. Ba chiar mai și trânti ușa când o închise. Când ajunse din nou la ușa încăperii în care se afla el, Robert își lăsase mâna jos. Acea privire intens întunecată dispăruse, și el chiar reuși să îi prezinte un mic zâmbet.

– Minnie, zise el, nu credeam că mai ești trează.

De parcă ea ar fi putut să doarmă gândindu-se la el și îngrijorându-se pentru fratele lui. Procesul era programat pentru a doua zi.

Războiul ducesei

Ea vedea ce obosit era și cât se stresase. Avea cearcâne negre sub ochi și pe frunte avea riduri de îngrijorare.

- Nu am putut să adorm fără tine, îi răspunse ea.

Puse pachetul pe masă lângă el.

Ducele luă o bucată de carne în furculiță.

- N-am avut timp de cină, zise el aproape scuzându-se, înainte să o ducă la gură. Și constat că sunt leșinat de foame.

Ea se așeză lângă el.

- Mi-e și mie un pic foame.

Mișteau probabil amândoi. Probabil că știau asta amândoi.

Cu toate astea, Minnie luă o chiflă ca să îi țină companie și în timp ce el mânca, ea o fărâmiță pe farfurie. Dacă nu era altceva, măcar prezența ei îl îndemna să mănânce mâncarea din fața lui.

Mânca mecanic – mazăre, și napi, și morcovi ca și vita dintr-un sos care se închegase. Îi întorcea stomacul pe dos când se gândea, dar el nu părea să simtă nici un gust din ce mânca. Păru surprins când furculița nu mai găsi nimic pe farfurie.

- Zi lungă, zise el. Cred... Cred că mă voi duce direct în pat.

Dar nu se ridică.

Minnie luă asta ca pe o invitație de a se duce la bufet ca să îi toarne un pahar de sherry. I-l aduse, iar degetele lor se atinseră.

- O să fie totul în regulă? întrebă ea.

Ca răspuns, el își puse capul în mâini.

Minnie își puse degetele peste ale lui. Pielea lui era caldă la atingere; aproape că îi putea simți tâmplele pulsând. Încet, ea îi frecă fruntea, iar el scoase un mic sunet și se împinse pentru presiune mai mare.

- Nu știu, zise el încet. Nu sunt...

Își întoarse capul într-o parte ca să se uite la ea și apoi își feri iute privirea.

- Nu sunt sigur.

Bătu cu degetele în masă.

- Dar voi face tot ce pot ca să fie bine. Fratele meu... Trase adânc aer în piept. Tatălui meu nu i-a păsat. Nu a ajutat. Oliver a crescut fără nici unul dintre avantajele pe care le-am avut eu și să ia așa de public vina asupra sa pentru ceva ce am făcut eu – Minnie nu pot să suport. Simt că înnebunesc doar gândindu-mă la asta. Trebuie să știi asta.

– Știu, zise ea și îi frecă fruntea. Dar faci tot ce poți.

– Da. Vocea lui era sumbră. Așa de sumbră. Cu toate astea, nu văd nici o cale prin care să se termine cu bine.

– Poate că nu. Dar orice s-ar întâmpla, vom înfrunta asta împreună. El trase aer în piept.

– Minnie... Mâine o să fie aglomerație la tribunal. Cineva a dat de veste ziarelor din Londra că voi depune mărturie și acum nu vor fi doar doi reporteri, ci douăzeci.

– Mă întrebi dacă mă descurc în mulțime? Pot să fiu în mulțime. Mă face să mă simt inconfortabil, dar câtă vreme nu se uită nimeni la mine, pot să mă descurc.

Dacă era posibil, asta intensifică expresia sumbră din privirea lui. El părea să se dezumfle chiar acolo la masă.

– Eu... Minnie, nu știu cum să spun asta.

Ea scutură din cap.

– Trebuie să fiu acolo, zise ea. Nu există altă cale. Așa că voi fi.

Ea avea să stabilească detaliile mai târziu.

El scutură din cap.

– Măcar un lucru bun a ieșit din asta. Am venit la Leicester ca să opresc abuzul de acuzații de revoltă criminală ca unelte pentru a opri grevele. Acum știu cine e în spatele lor. Îi aruncă un zâmbet tăios. Am avut cea mai interesantă conversație cu... cu un magistrat despre ce a cerut Stevens ca să-l ajute să mențină pacea. Se va face dreptate.

– Foarte bine, zise Minnie. Excelent. Mai am ceva pentru tine și sper că e ceva bun. Ți-am luat ceva.

Ea indică spre obiectul învelit în hârtie maro pe care-l adusese cu ea.

– Ce este?

– Un cadou.

– Dar nu e ziua mea, zise el și se uită la ea. Iar Crăciunul nu e decât peste o lună.

– Nu e un cadou pentru o ocazie anume. Ea simți cum îi bate inima în piept. E doar ceva ce am văzut și am vrut să fie al tău.

Ca acele rubine pe care i le dăruise el, acum puse într-o cutie pentru o ocazie mai fericită.

– E greu, zise el și pipăi marginile. O carte? Un atlas?

– Nu o să-ți spun, zise ea. Va trebui să deschizi și să afli.

Războiul ducesei

Trase de sfoară și când funda aspră se desfăcu, dădu drumul sforții pe jos. Hârtia se șifona în timp ce despacheta cadoul. Nu exista nici un titlu pe copertă și nici pe cotor. Ea își ținu răsura în timp ce el deschise coperta și răsfoi primele pagini netede. Cartea asta nu ieșise din nici o tipografie. Fusesse ilustrată cu multă pasiune, de mână. Ea se gândise că ilustrațiile erau acuarelă, dar dacă erau, erau surprinzător de vibrante – stratul și straturi de vopsea stivuite una peste cealaltă până când nuanțele de roșu erau la fel de profunde ca ale frunzelor muribunde toamna și cele de albastru la fel de reale ca un cer de vară. Prima ilustrație – o literă A uriașă – stătea în vârful unui deal. Litera însăși se compunea dintr-o sumedenie de alte imagini. Un pom – alun, aplecat de vânt forma o latură a literei. Chiar în vârful ramurilor stătea un albatros, care își întindea aripile spre cer. O alpaca se întindea pentru a mânca o alună, gâtul său formând cealaltă latură. Un aligator se încolăcise la picioarele sale, dar, în loc să amenințe oricare dintre celelalte creaturi, părea să molfăie agrișe. Întreaga ilustrație era compusă din lucruri care începeau cu A.

El se uită la ea înainte să dea pagina la litera B – berze, baloane și brebenei.

- Mi-ai luat un abecedar?

El părea nedumerit.

- Am crezut... Ea înghiți. Ai spus că îți dorești mulți copii. M-am gândit să-ți iau un abecedar care nu are litere tipărite în el. În felul acesta ai putea inventa orice îți dorești pentru fiecare literă. Și nu ai greși.

El se uită la pagini. Atinse marginea uneia și se întrebă dacă se gândea la M – care avea și figura unei mame care ține un copil de mână, împletit cu molii și coțofene (*magpies*) care zboară în jurul unui mur la miezul nopții.

Dar el nu dădu pagina la litera aceea. În schimb, se întoarse să se uite la ea.

- Ai luat asta pentru mine, zise el.

Ea aprobă din cap.

- Pentru că...

- Pentru că mă gândeam la tine.

El se ridică. Ea nu îi putea citi deloc expresia.

Dar apoi el îi puse mâinile pe umeri și când ea ridică privirea, o sărută. O sărută fără finețe, fără blândețe. O sărută cu toată emoția pe care nu i-o arătase când intrase pe ușă – sălbatic, feroce, de parcă s-ar fi întors după o absență de zece ani și avea nevoie să-i reamintească de tot ce se întâmplase. O cuprinse cu brațele, strângând-o tare ca în lanțuri. Dogorea de căldură lângă ea. Luă sărutare după sărutare, fără să-i permită aproape să răsuflă înainte de a o cuprinde în alt sărut. O trase spre el așa de strâns că abia dacă observă când o ridică și o puse pe masă lângă el. Îi părăsi gura suficient de mult ca să sugă pe gât și pe bărbie. În urmă rămăneau mici pete de plăcere după sărutările lui și el tot cobora – până când îi desfăcu nasturii de la cămașa de noapte, suficient cât să îi dezvelească sânii.

Gura lui se închise peste sfârcul ei și ea i se dăruie. Nu exista pentru ea nimic altceva decât dogoarea limbii lui asupra ei, sălbăticia mâinilor lui pe șoldurile ei. Spatele ei se întâlnește cu lemnul tare al mesei.

– Doamne, Minnie, șopti ei. Ce m-aș face fără tine?

– De ce ar trebui să știi asta? Nu plec nicăieri.

Nu păru să o audă. Îi dădu drumul doar cât să își desfășure pantalonii și apoi îi prinse încheieturile cu mâinile și le ținu în laterale. Dar nu se uită în ochii ei.

– Sunt aici, zise ea. Nu trebuie să mă ții. Nu plec nicăieri.

Nu îi dădu drumul. În schimb scoase un mârâit profund și se împinse în ea. Corpul ei era alunecos, pregătit să-l primească. El nici măcar nu se ostenise să își dea jos pantalonii de tot, iar când se împlântă în ea, îi simți stofa pantalonilor pe coapse. Cumva faptul că fusese așa de disperat după ea încât nici măcar nu se mai dezbrăcase, că o împinsese direct pe masă, îi spori dorința și mai mult. Alunecarea minunată a corpului lui într-al ei i se păru și mai delicioasă și mai interzisă.

Nu exista nimic curat și normal la felul ăsta de amor. Era ceva mult mai letal, o forță primordială pe care ea nu o mai trăise până atunci. Mișcările lui erau tari și regulate, iar părul i se încrețise pe frunte și era ud de nădușeală.

– Doamne, gemu el.

Ea îl strânse tare, iar el mârâi din nou.

– Te vreau, zise el sălbatic. Doamne, te vreau. De ce nu te pot avea?

Războiul ducesei

- Dar poți. Mă ai.
Dar el nu răspunse. În schimb, începu să se miște și mai tare, parea aproape frenetic. În schimb, începu să se miște și mai tare, îi eliberă și încheieturile în timp ce se slobozea – dar doar ca să îi poată apuca fața și să o sărute.

În timp ce orgasmul lui trecea, sărutul lui se transforma de la sălbatic la dulce. Se retrase încet, trase aer tremurat în piept și se uită în jur ca să verifice parcă dacă tocmai se culcase cu ea pe mijlocul mesei.

Masă bine construită, altminteri. Aproape că nu se mișcase, indiferent de cât de tare o posedase el.

Se desprinse de ea și alunecă să stea pe podea. Ea se ridică atentă.

- Minnie, șopti el.

- Dacă spui un singur cuvânt în afară de ce minunat a fost, o să te mușc, zise ea.

El izbucni în râs.

- Doamne, făcu el și îi cuprinse obrazul. Ești magnifică.

Dar pe chipul lui tot mai era o umbră, o cortină trasă peste expresia lui. El se îndepărtă de ea și ea îl simți cum se retrage în sine.

Iar Minnie știu. Vedea asta în înclinarea capului său, în felul în care nu reușea să o privească în ochi.

Era ceva ce nu îi spunea.

Îi zâmbi slab și îl bătu pe încheietură.

- Nu vreau să îți concepi toți copiii pe o masă de lemn, dar de data asta... n-a fost așa de rău.

- Trebuia doar... Trebuia să știi că mai ești a mea. Mâna lui poposi lângă umărul ei și apoi o lăsă să cadă pe lângă corp. Nu știu ce m-a apucat.

Ea se întinse și îl luă de mână și își împleti degetele cu ale lui.

- Știi, întotdeauna a fost unul dintre cele mai dragi visuri ale mele să înnebunesc un bărbat. A fost absolut minunat să o fac.

Îi atinse buzele cu un deget.

- Cât de dificil trebuie să fi fost pentru tine – cât de grele trebuie să fi fost ultimele zile. Mi-ai spus când m-am măritat cu tine că voiai un aliat, cineva care să te vadă mereu pe tine și nu doar un duce. Ea îl trase aproape de ea. Și iată-mă.

- Iată-te, șopti el cu voce răgușită, punându-i mâinile pe păr. Iată-te.

La trei dimineața, mintea din vis a lui Robert preluă controlul. Se văzu pe el în boxa martorilor și Minnie – o versiune mai tânără și mai vulnerabilă a ei înseși – în public.

– E un copil nenatural, se auzi spunând. Odrasla diavolului însuși. Ea m-a determinat să o fac.

Ea îl privea cu ochii mari și expresie rănită – iar apoi se sparse într-o ploaie de sticlă cenușie. Se întinse după ea, dar cioburile doar îi tăiară mâinile fâșii.

Se trezi încercând să tragă aer în piept, întinzându-se după ea, dându-și seama din nou ce avea să se întâmple. O, Doamne. El avea să îi facă asta – să o trădeze în boxa martorilor, de față cu toată lumea, exact așa cum o făcuse tatăl ei.

Minnie era ghemuită pe o parte lângă el. În somn, mâna ei se odihnea pe șoldul lui, capul îi era pe umărul lui. Chiar și în somn avea încredere în el.

El nu putea să o facă. Nu putea să îi facă asta.

Se târi jos din pat. La lumina tremurândă a lumânării îi scrise o scrisoare în care îi spuse tot – ce avea de gând și de ce voia să o facă.

„Trebuie să spun adevărul despre tine, scrise el la final. Nu văd altă soluție. Dar să nu vii azi la proces. Îmi pare rău despre ce va trebui să spun – dar să nu vii la proces. Te iubesc.” Mâna lui rămase agățată în aer, vrând cu disperare să mai scrie o ultimă propoziție. „Te rog să mă ierți.”

Dar nu știa cum ar putea ea să facă asta. Nu era nici măcar sigur dacă se putea convinge să o roage.

Înainte să plece să se întâlnească cu avocații lui Oliver, îi trezi camerista și îi puse scrisoarea în mâini.

– Uite, zise el făcând semn spre un scaun chiar lângă dormitorul lor. Stai aici. Asigură-te că orice faci, ea va citi scrisoarea de îndată ce se trezește și nici un minut mai târziu. E urgent.

Restul dimineții trecu într-o nebuloasă. Păru să aștepte o eternitate ca să înceapă procesul, dar când începu, dovezile acuzării se contopiră într-un fluviu fără sens de mărturii și examinări. Sentimentul de neliniște al lui Robert creșcu. Peste tot în jurul lor, reporterii stenografiau de zor. Apărarea își începu partea ei. Acesta

Războiul ducesei

era momentul în care Minnie ar fi apărut în sală cu mama lui după ea. Dar ea nu veni. Slavă Domnului!

Robert fu chemat în sfârșit să dea mărturie și tot restul păru să dispară – sala de judecată, membrii juriului, reporterii care priveau cu avid interes. Nu mai era nimeni în afară de el și avocatul care conducea interogatoriul.

Întrebările erau simple la început – nume, titlu, vârstă, ultima oară când stătuse în parlament. Și apoi...

– Știți cine a scris aceste pamflete care sunt în centrul cazului acuzării? întrebă avocatul.

– Da, zise Robert. Eu le-am scris.

Un murmur surprins se înalță din mulțime.

– V-a asistat cineva?

– Am dat instrucțiuni să fie distribuite de un bărbat care nu știe să citească și le-am tipărit la mai bine de o sută cincizeci de kilometri distanță. Nimeni din casa pe care am închiriat-o în Leicester nu a știut nimic despre ele. M-am asigurat de asta.

– Nimeni? Dar cum e cu domnul Marshall?

– Mai ales domnul Marshall nu a știut, sublinie Robert. Vedeți, le-am scris pentru că mi s-a adus la cunoștință că a existat o explozie a condamnarilor pentru revolte criminale în oraș – unele care nu păreau să fi fost corect judecate conform legii. Voiam să îi scot la iveală pe cei care erau implicați în schema asta. Am scris pamfletele pentru că nu puteam fi judecat, dar nu aș fi implicat altă persoană din jurisdicția orașului Leicester. Nu voiam să expun pe nimeni riscului.

– De ce v-ar păsa de domnul Marshall? întrebă avocatul. El era doar un angajat plătit, nu-i așa?

– Nici vorbă, zise Robert foarte apăsător. Nu l-am plătit nicio dată – am lămurit financiar lucrurile cu el. Și chiar dacă nu mi-ar fi păsat de bunăstarea angajaților mei, el e fratele meu.

Se auziră exclamații surprinse și alt murmur uluit.

Robert era așa de concentrat pe întrebări că nu se uitase prin sală. O făcu acum. Preț de o clipă, reporterii din rândul din față se uitară șocați la el. Apoi rânjiră încântați pentru că își dăduseră seama că povestea era și mai interesantă decât bănuiau ei. Ca la un semn, creioanele lor începură să se miște frenetic. El zâmbi,

trecând cu privirea de ei – până când ochii îi căzură pe un loc din spatele încăperii.

Acolo, așezată în ultimul rând, era Minnie. Trebuie să fi intrat în timp ce el vorbea. Alături de ea ședea mama lui.

Oare nu primise mesajul lui? Ce făcea oare aici?

– Excelență, se auzi vocea avocatului.

Era așa de încetă, de lentă, dar Robert nu părea să poată scăpa de ea. Nu putea nici măcar să se miște de pe locul lui.

– Jucați șah?

Ochii lui Minnie îl sfredeleau.

– Nu.

Nu putea nici să se întoarcă de la ea.

– Nu ați jucat niciodată șah?

– De câteva ori în tinerețe. Suficient cât să știu regulile jocului. Dar știu foarte puține.

– Puteți explica modul cum ați ajuns să scrieți despre „atacul descoperit” în pamfletele dumneavoastră – și cum ați făcut asta în termeni așa de apropiați de unii dintr-o obscură carte despre strategii de șah.

– Da, zise Robert. Pot.

Întreaga sală deveni tăcută.

– După cum se face, când am scris acel pamflet vorbeam cu cineva care e un expert într-ale șahului. Nu domnul Marshall.

– Și cine este acea persoană?

Minnie deja își dăduse seama probabil ce se petrecea. Probabil că înțelesese de ce îi ceruse să vină la proces. Știa că el o prinsese în capcană, o trădase în public, făcuse tot ce promisese să nu facă. Ar fi trebuit să o trezească de dimineață și să îi spună chiar el.

Îl privea cu o expresie ciudată pe față. Și apoi, în mod straniu, își duse două degete la buze și apoi i le arătă.

„Îmi pare rău, Minnie.”

– În 1851, se auzi Robert vorbind, o fată de doisprezece ani pe nume Minerva Lane a câștigat primul turneu de șah internațional.

În 1851, Minerva Lane fusese trădată și distrusă de tatăl ei. Iar acum Robert era pe cale să o facă din nou.

– O cunoașteți pe Minerva Lane?

El se forță să se uite la Minnie când împlântă cuțitul.

Războiul ducesei

Chipul ei era cenușiu, iar ochii mari. Încet, foarte încet ea lăsă în jos cele două degete pe care le sărutase.

Cuvintele se simțeau în gura lui ca cioburi de sticlă, dar le rosti oricum.

-Sunt căsătorit cu ea.

Capitolul 26

Faptul că știa ce avea să se petreacă nu ajuta. Minnie nici măcar nu-și putea simți inima bătând, așa de densă era anxietatea. În timp ce Robert vorbea, întregul ei corp se transformă în gheață. Iar când toată lumea se întoarse să vadă la cine se uita, când ochii lor poposiră asupra ei întunecați și plini de acuzare – fu cuprinsă de o panică sălbatică, nebună. Murmurele se umflară într-o revărsare de cascadă.

– Ea e, spuse cineva.

Nu-și amintea cum să respire. Plămânii i se poticniră în spasme fără aer. Se ridică în picioare, dar mulțimea era peste tot în jurul ei. Strigând. Urlând. Vederea i se acoperi de puncte întunecate care se făceau tot mai mari. Ultimul lucru pe care-l văzu era Robert în standul martorilor, sărind peste margine. Apoi totul se întunecă.

Nu era sigură când își recăpătă cunoștința. Se întoarse treptat, încet ca o bucată dintr-un vis care se transforma în realitate. Simțea legănarea blândă a trăsुरii, brațele soțului ei care o ținea, respirația lui pe ceafă. Mâinile lui. El îi șoptea vorbe de încurajare, dar ea nu-și putea deschide ochii.

Realizarea a ce se întâmplase venea în valuri. Cum fusese dusă în sus pe scări. Moliciune în jurul ei. Și vocea lui, vocea lui Robert era acolo, chiar în mijlocul viselor neliniștite. Se auzea ca un murmur înfundat în urechile ei până când neliniștea dispăru și ea ațipi.

Când se trezi era după-amiază. Era întinsă în pat. Nu, își dădu ea seama, în patul lor. Țsta era patul ei, patul care fusese instalat în apartamentele ducesei. Era pentru prima dată când stătea întinsă pe salteaua asta și nu-i plăcea.

Cineva îi dăduse jos rochia albastră de mătase și corsetul, jupele și pantalonașii și o lăsase doar în lenjeria intimă. Nu era înconjurată de o mulțime – dar da, leșinase din nou. În public. Alte amintiri urmară rapid acestora. Sala de judecată. Robert stând în

față. Robert uitându-se direct la Minnie în timp ce dezvăluia toate secretele ei tuturor.

Nu era furioasă cât mai degrabă straniu de goală. Minnie oftă și se ridică. Își amintea cum căzuse. Dar cel mai straniu lucru – nu-și amintea când se lovise de pământ. Încet, prevăzător, scoase un deget de la picior din pat. Picioarele ei găsiră podeaua; le testă să vadă dacă o susțineau și constată că o țineau.

Și atunci ochii îi căzură pe o figură pe un scaun în partea cealaltă a camerei – o femeie.

- Lydia, exclamă ea. Ce faci aici?

Lydia se ridică în picioare.

- Soțul tău a trimis după mine. Chipul ei părea ușor umbrit. Am auzit ce s-a întâmplat. A spus că ai nevoie de mine, așa că... am... am venit.

- Dar...

- Îmi pare așa de rău, exclamă Lydia grăbită și veni lângă ea. Mult timp nu m-am putut gândi decât că mă mințiseși, că nu puteam avea încredere în tine. Că nu aveai încredere în mine. Lydia se așeză lângă ea. Am zis că nu mi-ai spus nimic, dar știam că ai aceste accese, că urai mulțimile. Asta nu e prima dată când te văd leșinând în fața tuturor. Dacă m-aș fi gândit puțin, mi-aș fi dat seama. Am fost așa de plină de ură.

Minnie se uită la prietena ei.

- Să nu spui așa ceva.

- Cum să nu spun? Nu a fost o minciună când ai descoperit că sunt însărcinată și mi-ai spus că totul va fi bine. Nu a fost o minciună când am pierdut sarcina și tu mi-ai citit ore întregi în timp ce eu zăceam în pat, temându-mă că voi muri și eu. Aș fi vrut să-mi fi spus, dar... Ea tăcu. Nimic dintre noi nu a fost vreodată o minciună. Și ar fi trebuit să fiu aici pentru tine, așa cum ai fost și tu pentru mine, cu mult înainte de asta.

Lydia o strănse tare la piept, așa de tare că Minnie se temu că nu-i va mai da drumul. Ea nu voia să îi dea drumul.

- Îmi pare rău și pentru că înseamnă că nu o să mai pot spune că ți-am zis eu, făcu Lydia pe un ton mult mai prozaic.

Se uitară una la cealaltă și izbucniră în râs.

- Ba mi-ai zis. Și ai avut dreptate. A fost...

Minnie se opri încruntându-se.

- Ce e gălăgia asta?

Lydia se întoarse.

- Asta? E doar soțul tău care vorbește cu oameni în camera lui.

Camera lui? Aia era camera lor. Nu folosiseră camere separate până acum. Chiar și în timpul celor mai întunecate momente ale soțului ei, tot împărțiseră același pat. Camera asta nu fusese folosită deloc.

Îl auzea vorbind - nu suficient de tare ca să distingă cuvintele -, dar la un volum la care putea auzi cadența vorbelor, ritmul ordinelor scurte pe care le dădea.

- Lydia, întrebă ea, unde e soțul meu?

Ar fi putut jura că el o adusese acasă. Trimisese după Lydia. Ultima oară când leșinase, fusese acolo când se trezise, știind că lovitura dată reputației ei însemna că trebuia să îi ofere căsătoria. De ce nu era aici? Lydia scutură din cap.

- În camera cealaltă.

- Ar trebui să fie aici. A fost aici.

Scoase un halat din dulapul ei. Apoi se duse câțiva pași spre ușa care îi despărțea. Mânerul se răsuci sub greutatea ei și ușa se deschise.

În încăpere erau trei servitori - valetul său și doi lachei plus mai multe cufere. Robert ședea cu spatele la ea, privindu-i cum se agită. Un servitor tocmai ieșise din garderobă cu brațe de veste colorate de mătase. El le puse într-un cufăr, iar lumea lui Minnie încremeni.

- Robert, ce Dumnezeu faci? întrebă Minnie.

El încremeni, cu spatele întors spre ea. Servitorii își feriră privirile și începură să împacheteze mai iute și mai tăcut. Doar privirile lor piezișe le trădau interesul.

- Te-ai recuperat destul de iute, zise el încă stând cu spatele la ea. Am crezut că voi reuși să plec înainte să te trezești.

- Să pleci? Dar unde te duci?

În cele din urmă, el se ridică și se întoarse.

Dar chiar dacă se întorsese spre direcția în care se afla ea, el nu se uită direct la ea.

- Plec.

Ea se panică pentru că el vorbise în fața tuturor acelor oameni. Ei se uitaseră la ea, iar vechea teroare se redeșteptase. Dar oricât de îngrozitor fusese leșinul, fusese ușor. Odată ce o făceai, nu trebuia

Războiul ducesei

să te mai confrunți cu situația. De asta însă nu putea scăpa. Asta...
asta doar durea.

- Pleci? Unde pleci? Pentru cât timp?
- Ți-am promis ceva, zise el în cele din urmă. Și am încălcat această promisiune de mai multe ori decât aș fi crezut posibil. Pot doar să-mi imaginez cât de furioasă ești pe mine. Își încordă maxilarul. Nu o să mă agăț de tine. Nu o să implor. Îi aruncă un zâmbet rece. Fac lucrurile mai ușoare pentru tine.

Ei îi vuia capul.

- Așa, pur și simplu?

- Fără scene. Fără ceartă. Fără nevoia de a arunca cu ceva. El se uită în sfârșit la ea și îi oferă un zâmbet obosit. Vei avea tot ce îți dorești, trebuie doar să ceri.

Dacă era posibil, servitorii începuseră să împacheteze și mai repede, parcă pentru a dovedi că urechile lor nu auzeau ce se spunea.

Minnie păși încet prin cameră și se opri în fața lui.

- Nu înțeleg. Vrei să spui...

- Știu ce s-a întâmplat acolo. Te-ai căsătorit cu mine doar pentru că eu ți-am spus că te voi proteja. Și eu doar...

- O clipă, Robert.

Minnie flutură din mână către servitori.

- Cred că ar fi bine să plecați acum. De fapt, cred că ar fi bine să eliberați aripa asta pentru următoarea oră.

O pauză. Unul dintre servitori se uită la cravatele pe care le ducea. Un altul se uită la duce, care își încordă maxilarul, dar nu spuse nimic.

Minnie bătu din palme.

- Lăsați totul și plecați.

Ei se împrăștiară.

Minnie se întoarse.

Lydia încă mai stătea în cadrul ușii care făcea legătura dintre cele două încăperi, privindu-i cu ochi mari. Ea ridică mâinile.

- Am plecat deja, zise ea. Vino mai târziu să mă vezi, Minnie.

Îi aruncă lui Robert o privire dură și apoi dispăru și ea.

Iar apoi Minnie își puse mâinile pe pieptul lui și îl împinse zdravăn.

- Robert, idiotule, ce naiba e în capul tău?

- Trebuia să o fac, zise el. Trebuia. El era fratele meu și eu trebuia...

– O, bărbat prost! Ea îl împinse încă o dată și el se poticni în spate, lovindu-se cu picioarele de pat. Nu despre asta vorbeam.

– Am lăsat un bilet, zise el. În dimineața asta. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine mai repede despre asta. Ar fi trebuit să te trezesc. Mi-a trebuit mult timp ca să îmi revin. Mi-e rău când mă gândesc că ai fost expusă la asta doar pentru că...

– Am găsit biletul tău, zise Minnie. L-am citit. Am decis că aveai dreptate.

– Ai... ce ai făcut?

El clipi prosteste spre ea.

– Am găsit biletul tău, repetă Minnie. L-am citit și am decis că impulsul tău inițial era corect. Nu puteam să ascundem adevărul despre identitatea mea. Avea să se afle indiferent ce făceam. Asta însemna că singurul lucru care mă aștepta era un pic de umilință. Comparat cu viața fratelui tău, ce ar însemna asta?

– Minnie! exclamă el pe un ton îngrozit. Dar tu...

Ea își puse mâna pe umărul lui.

– Tu a trebuit să spui tuturor adevărul despre trecutul meu ca să îl salvezi pe fratele tău de la a fi ostracizat. Îți imaginezi cumva că aș fi insistat pe tăcerea ta cu așa ceva în joc? Da, scena a fost îngrozitoare. Da, nu vreau să mai trec vreodată prin așa ceva. Nu îmi place când se uită lumea la mine. Nu pot să respir, nu mai văd bine. Ea se uită la el. A fost groaznic, dar nu a fost sfârșitul lumii. Și tu crezi că înseamnă sfârșitul căsătoriei noastre?

El clipi.

– Nu e așa?

În sfârșit o privi în ochi. El părea surprins, uluit chiar.

– Dar ești furioasă pe mine, văd asta.

– Sigur că sunt furioasă.

El scutură din cap.

– Atunci... Nu o să pleci?

– Sigur că sunt furioasă, repetă ea. Pentru că am crezut că reprezentam ceva pentru tine. Și tu ești pur și simplu dispus să pleci pentru că nu poți să te ostenești să repari lucrurile.

– Nu pot să mă ostenesc... repetă el cu voce uluită.

Se uită la ea. Se întoarse și se uită la cuferele pe jumătate împachetate, la teancurile de cravate pe care servitorul le abandonase pe o comodă cu sertare.

- Eu doar... Vocea îi era moale și obosită. Nu înțeleg. Ți-am făcut rău. Știam că o să o fac și tot am făcut-o. Cum pot să îndrept asta? Nu pot să-ți spun să nu fii furioasă. Ar trebui să fii furioasă. Meriți să fii furioasă.

Acesta era bărbatul a cărui mamă îl părăsise în copilărie. Acesta era bărbatul al cărui tată nu văzuse în el nimic altceva decât o unealtă care să scoată bani din buzunarele altora. Robert o iertase pe Minnie pentru înșelătoria de dinainte. Dar avea așa de puține așteptări de iertare pentru sine însuși că nici măcar nu încerca să o ceară.

Minnie îl apucă de mână.

- Știi de ce sunt furioasă? Pentru că mai degrabă ai pleca decât să încerci să faci mariajul nostru să funcționeze.

El îi cercetă privirea.

- Eu...

- Știu. Știu că nu vrei să te cerți. Dar certurile nu distrug o căsnicie. Să nu te împaci, asta o distruge.

El înghiți în sec.

- Vrei să te cerți?

- Da. Și vreau să spui că ai greșit teribil, cu disperare și îngrozitor.

El tresări.

- Știi că așa e. Știu că așa e.

- Vreau să te cred când îți ceri scuze. Vreau să știu în sufletul meu că nu ai face niciodată ceva care să mă rănească. Vreau să-mi promiți că data viitoare când se va întâmpla așa ceva, vei veni să vorbești mai întâi cu mine și vom decide împreună ce să facem.

Se uită la ea cu capul înclinat.

- Iar apoi, după ce vei fi făcut toate astea, vreau să te iert.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Dar de ce vrei să faci toate astea?

- Pentru că te iubesc, zise ea. Te iubesc. Te iubesc.

El răsufă din rărunchi.

- Ești sigură? zise el încet.

Ea aprobă din cap.

- Înțeleg, făcu el.

Apoi, fără să mai zică ceva, ieși din cameră.

Capitolul 27

Minnie se holba la ușa prin care ieșise Robert cu mintea absolut confuză. De ce plecase? Unde se ducea? Ce trebuia să facă ea?

Se duse la fereastră să vadă dacă el pleca de tot din casă, aruncă o privire afară și făcu un pas în spate cu o exclamație șocată. În pragul casei lor se afla o mică mulțime, o înghesuială de pălării în nuanțe de maro și negru care forma un semicerc adânc de vreun metru. Un bărbat ridică privirea, o văzu și arătă spre ea...

Minnie sări înapoi cu inima bubuindu-i.

Dacă el ieșise, ea nici nu va putea să îl urmeze.

Se întoarse în camera lui. Pe o comodă cu sertare zăcea un ziar. Îl despătură curioasă și descoperi că fusese tipărit în după-amiaza aceea. Nu putea să fie mai vechi de o jumătate de oră.

„Ducele de Clermont este autorul pamfletelor“, proclama titlul. Cu litere mai mici dedesubt: „Ducea e fostă campioană de șah“.

Citi iar și iar textul, scuturând din cap la cât de nesărat i se părea.

– Ei bine, murmură ea. Presupun că „ducea e fostă escroacă ce s-a îmbrăcat ca băiat și a înșelat sute de oameni“ nu ar încăpea. De trei ori ura pentru dimensiunile restrictive ale ziarului.

Articolul în sine era surprinzător de echilibrat. Cele mai rele acuzații le suportase în trecut – monstru, escroacă, copilul diavolului – astea lipseau. Trecutul ei era rezumat într-un paragraf scurt, faptic. Era șocant, fără îndoială, dar timpul amortizase charisma cuvintelor tatălui ei.

„Domnul Lane a pretins că întreaga înșelătorie a fost ideea ficei sale, dar nu a fost găsită niciodată o dovadă pentru afirmația că un copil de doisprezece ani a fost implicat într-o asemenea întreprindere frauduloasă.“

Se simțea de parcă ar fi deschis o ușă spre ceea ce credea că e un monstru uriaș, doar ca să descopere că avea doar câțiva centimetri

înălțime. Erau lucruri pe care le puteai spune despre copilul unui infractor. Dar nu spuneai lucrurile astea despre soția unui duce.

Relatarea de la procesul de azi părea la fel de stranie. Să citească despre propriul leșin era în mod hotărât o experiență stranie. Se simțea de parcă și-ar fi observat emoțiile de la distanță. Putea auzi exclamațiile șocate ale celor din sala de judecată, dar acum înțelegea că era surpriză, nu condamnare. Se putea vedea cum se albea, fără ca pielea să i se umezească, respirația accelerându-se iute.

Îi permisesse să vadă ce se întâmplase și după aceea. Căzuse într-un leșin adânc. Un bărbat de lângă ea o scuiase – iar când o făcuse, ducesa văduvă îl pocnise cu umbrela. Se uitase urât la oricine amenința să se apropie, ținându-i la distanță.

Robert sărise peste trei bănci – cu siguranță asta trebuia să fie o exagerare – ca să ajungă la ea.

„Când ducele o scoase pe soția sa din sala de judecată, el a binevoit să răspundă la câteva întrebări. A afirmat că era informat despre identitatea soției sale în momentul căsătoriei – o afirmație susținută de registrul de căsătorie unde numele soției sale era trecut Minerva Lane. Excelența Sa a explicat după cum urmează alegerea sa: De ce aș vrea să îmi iau o soție convențională, când puteam avea una excepțională?”

Minnie puse ziarul jos și își închise ochii. Aceștia o ardeau de la lacrimile care stăteau să se rostogolească. Îl putea auzi în citatul acela – și-l putea imagina cum își dădea ochii peste cap, aruncând o privire deranjată spre public. Corpul ei avea amintirea de a fi ținută, chiar dacă mintea nu o avea. Nu era sigură de ce însemna, dar era sigură de un lucru. El se întorcea.

Continuă să citească ziarul. Articolul era lung de câteva coloane. O notă informativă amintea că, după proces, căpitanul George Stevens fusese arestat și acuzat că primise mită în schimbul efectuării datoriei sale oficiale. Minnie zâmbi mândră. Foarte bine.

Ușa se deschise. Robert stătea în hol cu o carte strânsă la piept. Îi întâlni privirea cu o expresie îngrijorată.

– Va trebui să mă scuzi dacă rasolesc asta, zise el încet. Dar nu am mai făcut până acum.

– Dar ce faci?

Drept răspuns, el intră în încăperea și puse volumul legat în piele pe comoda cu sertare de lângă ea.

Era abecedarul pe care ea i-l cumpărase în prima zi.

- Eu... El se uită în jos și apoi se uită din nou la ea. Am decis pentru ce sunt literele astea, îi spuse. M-am gândit să-ți spun și ție.

Ea avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că el era emoționat. Se uită la ea pieziș și deschise cartea la prima pagină.

- A, zise el este pentru atâtea feluri în care te iubesc.

Arsura aceea sălbatică a lacrimilor porni din nou cu forță reînnoită. Clipi, nevrând ca ele să îi întunece vederea. Voia să-l vadă pe el, să îi distingă detaliile părului blond și ciufulit și felul în care își mușca buzele.

El își feri privirea.

- E o prostie, murmură el, ducând mâna la colțul foii.

Aproape că o închise înainte ca Minnie să-și dea seama ce făcea și să-și pună mâna peste paginile deschise.

- Nu! protestă ea. Nu e.

Mâna lui o acoperi pe a ei și el înghiți în sec.

- Nu e o prostie să-mi spui că mă iubești. Niciodată.

- O, zise el încet.

Păru să aibă nevoie de câteva minute ca să absoarbă totul, înainte să deschidă iar abecedarul.

- A este pentru atâtea feluri în care te iubesc. Mai sunt alte douăzeci și șase, dar cum acesta este alfabetul pe care îl avem, va trebui să mă restrâng un pic. Cel puțin deocamdată.

El dădu pagina spre un B strălucitor și stacojiu, iluminat în felul în care puteai vedea în manuscrisele medievale. Pe o parte a literei erau desenați brazi și pe curbura literei era cocoțat un brebenel.

- B este pentru „ba o să fac și greșeli“. Ceva ce sunt sigur că nu te va surprinde.

El se uită la ea și întoarse pagina.

- C este pentru „confesiuni“. Nu știu cum să fac asta. Nu știu cum să fiu un soț. Nu știu cum să fiu tată. Tot ce am învățat de la tatăl meu este ce să nu fac - iar asta nu e decât arareori un ghid. Dar...

Mai dădu o pagină.

- D e pentru Determinare.

Altă pagină.

Războiul ducesei

- E e pentru Eternitate, pentru că de atât timp va fi nevoie ca să renunț iar la tine.

- F, asta este pentru Foarte multă iertare. Pentru că cred că voi avea nevoie de asta înainte să încep să repar lucrurile.

- Le repari deja în clipa asta, zise Minnie cu un zâmbet. Dă-i înainte.

El mai dădu o pagină.

- G e pentru... G e pentru ... Doamne sfinte, ar fi trebuit să îmi notez astea. Am uitat.

Minnie simți cum îi tresaltă buzele.

El se încrunță perplex.

- Serios, nu am idee ce urmează. Le sortasem pe toate în cap și aveau să fie absolut sclipitoare, iar când terminam, tu îmi săreai în brațe și totul avea să fie bine.

Minnie se aplecă și dădu câteva pagini până ajunse la litera M. Asta era pagina expusă în vitrina librăriei când cumpărase cartea. Litera M era în nuanțe de negru și albastru cu urme de auriu și siluete de tufe de muri pe forma întunecată a literei sub cerul luminat de lună. Acest M probabil că evoca miezul nopții.

- Aceasta este cea mai importantă, zise ea. M e pentru mine, al meu. Eu sunt a ta și când faci greșeli.

Ea bătu pe literă.

El făcu un pas înainte și încet-încet o trase în brațele lui.

- Minnie, zise el, Minerva mea. Ce m-aș face oare fără tine?

- Există doar o altă literă despre care trebuie să vorbim.

Ea dădu câteva pagini înapoi.

- I este pentru iubire. Pentru că te iubesc, Robert. Te iubesc pentru bunătatea sufletului tău. Te iubesc pentru onestitatea ta. Te iubesc pentru că vrei să abolești aristocrația. Te iubesc, Robert. Îl trase aproape de ea. Nu o să te arunc afară pentru o greșală.

- Dar eu...

Scutură din cap.

- O să discutăm asta mai târziu. Deocamdată, Robert... există alte lucruri care ne solicită atenția.

- Da, zise el încet.

- E o mulțime întreagă de reporteri afară, zise ea. Și noi tocmai am spus tuturor cine sunt.

- O să scap de ei, zise el și se ridică.

Ea ridică o mână.

- Nu, zise ea încet. Nu cred că va fi necesar.

- Te aștepti să o prezinți pe ducasă în societate?

- Ce crede ducesa văduvă de Clermont despre asta?

- De ce ați scris acele pamflete? E parte dintr-un plan parlamentar?

Când Robert păși în holul principal, câteva ore mai târziu, întrebările strigate îl copleșiră, ridicându-se una peste cealaltă și contribuind la cacofonia greu de deslușit. Soarele apusese de-acum, iar lămpile cu ulei ardeau strălucitor și trupurile din încăpere ridicaseră temperatura dincolo de nivelul de confort.

Ziariștii fuseseră invitați cu cincisprezece minute mai devreme și se pare că se instalaseră suficient de confortabil ca să țipe în reședința lui privată.

El așteptă ca Oliver să intre în încăpere în spatele lui înainte să își ridice mâna. Întrebările țipate continuă, dar Robert nu dădu nici un răspuns - îi țintui pe bărbați cu privirea - și la un moment dat agitația se domoli.

- Domnilor, zise el când toată lumea tăcu. Lăsați-mă să vă explic ce se va întâmpla. V-am invitat în casa mea. V-am oferit ceai și biscuiți dulci.

Mai mult de o mână scutură firmituri de pe haină la acel comentariu.

- Dacă respectați regulile pe care le stabilesc, toate întrebările dumneavoastră își vor găsi răspuns și chiar mai multe. Dar bărbatul care își va ridica vocea peste un ton plăcut, de conversație - acela va fi aruncat afară de urechi. Cel care vorbește în afara rândului va fi poftit afară. Dacă vă purtați ca o gloată, veți fi tratați ca atare. Dacă vă purtați însă ca oameni civilizați, vom răspunde la toate întrebările.

- Excelență, strigă un bărbat din spate. De ce aceste reguli? Vă temeți de ceva anume?

Robert scutură serios din cap.

- Oliver! făcu el cu un gest în spatele său. Te rog să îi arăți ușa domnului care strigă.

- Stați! N-am...

Robert ignoră protestele omului și îi lăsă pe ceilalți să vadă cum era escortat din cameră. Când ușa se închise peste explicația lui

Războiul ducesei

bărbății se întoarse spre restul mulțimii. Mai erau poate douăzeci dintre ei, cocoțați pe scaune aduse din alte camere. Toți își scose-
seră cășetele. Patruzeci de ochi îi priveau cu grijă.

- Vedeți, nu există o a doua șansă, zise Robert.
Auzi ușa deschizându-se din nou în spatele lui.

- Oliver, dacă nu te superi, poți să arăți care e felul corect în care
se pune o întrebare?
Fratele lui se duse să stea lângă cel mai apropiat ziarist și ridică
mâna tăcut.

Robert îi făcu semn.

- Recunosc pe domnul din lateral.

- Excelență, rosti Oliver pe un ton normal, de ce ați stabilit ace-
ste reguli? Vă temeți de ceva?

- O întrebare excelentă, făcu Robert. Am stabilit aceste reguli
pentru că, în câteva minute, ducesa ni se va alătura și nu intențio-
nez să o expun unei mulțimi care urlă.

Bărbății se așezară mai bine și se aplecară atenți.

- Vedeți, zise Robert, maniera în care sunt puse întrebările este
cea care mă interesează. Toate întrebările vor fi luate în conside-
rare - deși la cele care sunt prea personale vom refuza să răspun-
dem. Ar vrea cineva să întrebe?

Bărbății schimbă priviri între ei, de parcă s-ar fi temut să nu
greșească. După câteva minute, un bărbat din spate ridică mâna
modest. Robert dădu din cap spre el.

- Excelență, întrebă bărbatul, de ce v-ați căsătorit cu Minerva
Lane?

- Voiam o ducesă care să fie frumoasă, deșteaptă și curajoasă
mai mult decât îmi doream una de viță nobilă. Nu am nevoie de
bani. Faptul că eram și îndrăgostit de ea era un bonus bine-venit.

Robert făcu semn spre alt bărbat.

- Sunteți următorul.

- Poartă ea pantalonii în căsnicia dumneavoastră?

Era o întrebare pe care Robert bănuia că o va mai auzi iar și iar
până când va răspunde spre mulțumirea tuturor.

- Vreți să știți care a fost primul lucru pe care l-a făcut cu banii
mei? întrebă Robert. A vizitat o casă de modă la Paris.

Asta declanșă un chicotit.

– Credeți-mă, zise Robert. Oricine arată așa de bine ca soția mea în rochii și corset nu are nici o intenție de a purta pantaloni.

Capetele plecate, notându-și cuvintele.

Minnie avusese dreptate.

„Au un model în minte despre cum ar trebui să fie o femeie, zise ea. Pe de o parte, e o grămadă de minciuni. Dar poți să folosești acele minciuni împotriva lor. Arată-le că mă conformez modelului într-o privință și nu vor mai întreba dacă sunt diferită în altele.”

Ea zâmbise.

„În orice caz e foarte simplu. Îmi plac hainele frumoase. Dacă îi putem face să vadă asta, nu vor mai întreba despre altceva.”

– Asta e foarte frumos, zise alt bărbat când Robert îi dădu cuvântul, dar credeți că tânăra Minerva Lane l-a convins pe tatăl ei să îi înșele pe alții, că ea a fost cauza condamnării și a morții lui timpurii? Și dacă da, îi pare rău?

Robert scrâșni din dinți, simți cum începe să se înfurie, dar se forță să fie calm.

– Nu, zise el. Tatăl ei a deschis conturi false. Tatăl ei a spus minciuni compatrioților când ea nu era de față. Bunul-simț sugerează că atunci când a fost prins a fost dispus să spună altă minciună ca să se salveze, indiferent cui făcea rău. Ducesa de Clermont a suferit destul pentru minciunile tatălui ei, zise el. În chestiunea asta trebuie să îmi revendic dreptul de soț. Zâmbi încordat. O să bat măr pe oricine sugerează altceva.

Declarația lui fu întâmpinată de o duzină de stilouri scrâșnind pe hârtie.

„Dacă spui asta, îi zisese Minnie, știi că va trebui să o faci. Cel puțin o dată.”

El abia aștepta.

– Și dacă tot vorbim de ea, zise Robert, cred că e timpul să o aduc. Se întoarse, conștient de șoaptele care creșteau în spatele lui. Deschise ușa laterală și păși prin ea.

Minnie aștepta în camera de alături, cu mâinile strânse, plimbându-se de colo colo. Se opri la vederea ei. Purta o rochie pe care el nu o mai văzuse niciodată – una care, fără îndoială, fusese comandată la Paris, printre partide de amor. Era de o culoare stacojie strălucitoare, genul de rochie care ar fi atras toți ochii. Era strânsă

Războiul ducesei

în talie ca să îi pună rotunjimile în valoare. Și purta rubinele pe care el i le dăruise.

Avea un șal negru de dantelă pe brațele altfel goale și flori în păr. Dar peste toate acestea ea adăugase ceva ce el nu văzuse decât în picturile secolului trecut. Își pusese o aluniță neagră de frumusețe în colțul gurii. Atrăgea atenția spre cicatricea ei, compusă din aceea pânză de păianjen albă peste obraz, care acum părea o decorațiune și nu o amintire a unui act de violență inutil. Modernitatea rochiei, combinată cu acel machiaj de modă veche, o făceau să pară o creatură din nici un secol.

El își dădu seama de asta și încremeni uitându-se la ea.

-Știi, Minnie, zise el ușor răgușit, că ești fermecătoare?

-Așa sunt? Mama ta urăște alunița, zise ea. Sunt mulți acolo în sală?

Se duse spre ea.

-Aproape douăzeci. Dar am făcut tot ce mi-a stat în putință să îi sperii ca să fie civilizați. Ești sigură că vrei să faci asta?

Ea trase aer în piept. Diamantul se cutremură pe pieptul ei.

-Foarte sigură.

O luă de mână.

-Pentru că sunt dispus să îi trimit la naiba...

Palma ei era rece și umedă și ea respira cam repede.

-...și o să fiu lângă tine tot timpul, zise el. Nimeni nu o să se apropie de tine.

-Știu.

Îl strânse de mână și împreună pășiră înapoi în holul principal. Ea făcu o pauză la intrare. El nici măcar nu era sigur că se opri de emoție sau pentru că voia să facă impresie.

În orice caz, era limpede că făcuse impresie. Bărbații scoaseră mici exclamații de uimire – de parcă s-ar fi așteptat cumva ca ea să apară în ușă îmbrăcată în haină și pantaloni. Și apoi se ridicară toți în picioare.

Minnie zâmbi. Robert, care o ținea de mână, îi simțea pulsul accelerat la încheietură, degetele care se înfipseseră în palmă când toți ochii aceia se ațintiră asupra ei. Știa foarte bine ce o costa zâmbetul acela. Mai știa și că dacă țipau în clipa aceea, dacă scoteau vreun sunet ca de mulțime furioasă, ea ar putea să leșine chiar

acolo. În schimb, bărbații rămaseră tăcuți ca moartea, nevrând să fie dați afară.

O conduse la divanul din capul încăperii, o așeză și luă apoi și el loc.

Divanul era pus pe o platformă mică, înălțată. Minnie se uită în jur și îi studie pe toți.

– Ei bine, zise ea, presupun că asta e cât de aproape voi ajunge de un tron.

Asta smulse mulțimii un râset surprins.

– Va trebui să mă scuzați, domnilor, zise ea cu voce înceată, așa de înceată că toată lumea se încordă să o asculte. Am cerut tăcere. Vocea mea nu e puternică atunci când sunt emoționată.

Se ridică o mână.

– Vă temeți de ce adevăruri am putea descoperi?

O întrebare îndrăzneată de a-i fi pusă direct în față.

Dar Minnie nici nu tresări.

– Nu, răspunse ea simplu. Teama mea are origini primordiale. Când aveam doisprezece ani...

Făcu o pauză, trase încet aer în piept și continuă:

– Ei bine, bănuiesc că știți cu toții ce s-a petrecut când aveam doisprezece ani, de la declarația tatălui meu în sala de judecată și mulțimea furioasă care m-a înconjurat după aceea. Mi-au lăsat această cicatrice. Își atinse obrazul. De atunci, grupurile mari de oameni mă lasă fără suflu. Nu suport să am atâția ochi ațintiți asupra mea pentru că îmi amintește de acel moment. De fapt, sunt recunoscătoare că vă luați toți notițe. E mai bine decât să mă priviți toți odată.

Zise asta cu un zâmbet dezaprobat, dar degetele ei erau încă strânse în jurul degetelor lui Robert.

Penițele scârțâiră la asta. Nu vor observa ce Robert vedea așa de limpede – paloarea obrazilor, buzele ușor rozii care erau de regulă roșii.

– Chiar și acum, zise Minnie, după toți acești ani, doar să mă gândesc la acel moment îmi face mâinile să tremure. Iar dacă ați striga, s-ar putea chiar să leșin. Le mai oferi un zâmbet. Asta s-a întâmplat astăzi în sala de judecată.

– Cum veți putea participa la baluri, petreceri – genul acesta de adunări unde ducesele sunt obligate să își facă apariția?

Războiul ducesei

-Sunt sigură, zise Minnie, că voi primi multe invitații amabile de la nobili exact pentru astfel de evenimente.
Discutaseră exact această întrebare, iar și iar până când fiecare cuvânt era perfect.

-Mai sunt, de asemenea sigură, că toată lumea va înțelege că voi refuza acele invitații fără rea-voință. În decursul viitorilor ani, însă, eu și soțul meu vom găzdui o serie de evenimente cu mai puțini participanți. Voi avea grijă de mai multe dintre întreprinderile caritabile ale soțului meu și sunt încrezătoare că voi ajunge să cunosc multă lume bună în felul acesta.

-Și nu vă temeți că vă vor respinge din pricina poveștii dumneavoastră de viață?

-Sunt sigură că vor fi unii care nu vor dori să mă cunoască. Dar situația mea nu înseamnă în nici un caz că cercul meu de cunoștințe va fi, din necesitate, exclusiv. Dacă o femeie dorește să se retragă din disputa pentru un loc acolo, este bine-venită să facă acest lucru.

În timp ce vorbea, ei transcriau cuvintele ei stenografiind. Vor apărea *ad verbatim* în jumătate dintre ziarele națiunii. Dar în timp ce scriau, unii bărbați își ridicau privirea să se uite la ea.

Arăta fără indoială foarte feminină. Le arătase slăbiciunea și îi făcuse să se simtă în largul lor. Dar reporterul cărunt din lateral - Parret credea Robert că e - se uita foarte interesat la Minnie. Scria despre politică și bârfele Londrei de mai multă vreme decât oricare dintre ei și probabil că își dăduse seama de ceva ce Robert deja știa.

Ducesa de Clermont tocmai lansase o provocare pentru doamnele din Londra. Prietenia ei era o onoare singulară, originală și avea s-o dăruiască cu mare grijă.

Parret ridică mâna.

-Excelență, zise el, talentul dumneavoastră pentru șah a fost o toană de copilărie? O înșelătorie?

Pe buzele ei apăru un zâmbet autentic de data asta.

-Nu, zise ea simplu, nu a fost.

El ridică o sprânceană și contemplă.

-Ați spus că sunteți emoționată. Nu păreți emoționată.

-Când simțeam că încep să mă simt emoționată, îmi spuneam pe dată să nu simt nimic. Ajuta un pic, până puteam să plec și să fu singură.

Mâna ei se strânse peste a lui Robert.

- Acum știu că nu sunt singură. Iar asta ajută și mai mult.
Nu era singură.

Nu era doar mâna ei într-a lui și corpurile lor alături pe divan. Era un sentiment care le arăta că nu înfruntau doar această încercare împreună, ci și o viață. Nu avea să fie ușor. Nu avea să fie mereu distractiv. Dar chiar și în cele mai rele momente, va fi mai bine pentru ea lângă el.

Nu era singură.

Îl umplea această certitudine.

Lângă ei, Oliver zâmbea ușor. Minnie puse mâna peste a lui Robert și pentru o secundă el se uită în ochii ei.

Când asta se va termina - când vor trimite acești bărbați în lume să povestească ce forță erau ducele și ducesa de Clermont - el îi va arăta cât de puțin singură era.

Va lăsa colierul pe ea, decise el. Tot restul...

-Excelență, întrebă cineva întrerupându-i reveria, dacă am putea să vorbim de acele pamflete? Ce intenționați cu ele?

-A, da, zise Robert. E foarte simplu. Eu sunt duce. Ca atare, mă consider răspunzător nu doar pentru bunăstarea mea, ci și de cea a întregii țări.

Zâmbi, se uită în ochii fratelui său și se aplecă în față.

-Dacă îi reducem la tăcere pe cei care vor să vorbească, cum pot să îmi mai fac datoria? Arestarea căpitanului Stevens a fost doar începutul.

Acum mâna lui Minnie se strânse peste a lui.

-Nu știu cât voi putea realiza în viața mea, zise el, dar este doar începutul.

Epilog

Patru ani mai târziu

Ar fi putut părea o zi ca oricare alta pentru oricine altcineva, dar Robert știa că nu era așa. Tensiunea din aer era densă; un domn de lângă el strânse pumnul și se aplecă în față. Alături de el, Oliver și tatăl său stăteau privind. Lydia și soțul ei erau cocoțați pe scaune în partea cealaltă a camerei. Lydia știa prea puțin șah, dar tot privea cu mâna la gură. Alți trei ridicau numărul celor prezenți la opt, fără să ținem cont de cei doi oameni din mijlocul încăperii.

Dar opt nu mai erau suficienți ca să o facă pe Minnie să se simtă agitată. Într-adevăr, arăta de parcă ar fi uitat totul. Stătea la masa care fusese instalată în mijlocul încăperii și părea să fie singura de acolo care nu dădea semne de emoție.

Cucerise Londra ca o furtună – ceea ce însemna că, așa cum se întâmpla la orice furtună, oamenii rămâneau în case când o vedeau venind. Dar oamenii care contau nu o respinseseră. Fusese mai degrabă o oarecare curiozitate cu privire la ducesa de Clermont și nu sentimente negative. Ea invitase la evenimente speciale, exclusive, limitate ca număr, iar oamenii veniseră. Oameni importanți.

Treptat, se relaxase în rolul ei. Tot nu mergea la petreceri mari; încă mai încerca să evite oamenii care o priveau pe stradă. Dar în astfel de locuri... În astfel de locuri, toată lumea putea vedea cine era ea cu adevărat. Era îmbrăcată într-o rochie superbă din mătase albastră și nu părea deloc deranjată, nici măcar atunci când bărbatul din față ei începuse să asude.

În cele din urmă, el luă piesa în mână. O ținu așa și apoi o puse jos. Gustav Hernst, care câștigase cu vreo cincisprezece ani în urmă primul Turneu Internațional de Șah de la Londra, își jucă mutarea.

Minnie studie relaxată tabla. Luă o piesă și după un moment de contemplare, cu toată lumea privind, o sărută.

Hernst scutură din cap și răsturnă regele pe tablă. Se lăsă pe spate în scaun.

– Ești în continuare foarte bună, zise el. Prea bună. Ar fi trebuit să câștigi ultima oară când am jucat.

Accentul lui german abia dacă putea fi detectat.

– Dar n-am putut rezista.

Minnie se ridică și îi întinse mâna.

– O partidă bună, zise ea.

– O partidă excelentă. Mă bucur că soțul tău m-a invitat. Ce s-a întâmplat cu ani în urmă... nu ar fi trebuit să se întâmple. Jocul nu ar fi trebuit oprit, mai ales nu când erai pe cale să câștigi. A durut mereu. A fost plăcerea mea să îndrept lucrurile.

Minnie se uită la Robert. După toți acești ani, căldura pe care el o simțea când se uita în ochii ei nu dispăruse. Devenise mai adâncă, familiaritatea conferindu-i cunoștințele despre stările ei. Îi zâmbi și îi întinse mâna.

– Haide, zise ea. În salon au adus gustări și răcoritoare.

Dar când toată lumea ieși din cameră, ei îl lăsară pe Oliver să servească drept ghid.

Minnie și Robert rămaseră în urmă și după ce toată lumea dispăru, deschiseră ușa din partea cealaltă.

Ducesa văduvă de Clermont refuzase să asiste la spectacol, susținând că era nepotrivit și prostesc. Dar Robert bănuia că avea un alt motiv pentru care făcuse asta.

Și, într-adevăr, tânărul Evan, care nu avea nici trei ani, stătea în poala ei și se uita la abecedar.

– Barză! proclamă el fericit.

– Și ce mai începe cu B?

– Bunică, zise Evan.

Femeia pufni.

– Lingușitorule. Alege altă literă, te rog.

– C, zise el în cele din urmă. Cărunt. Ai păr cărunt. Știi asta?

– Ei, asta e o calomnie de cea mai joasă speță, zise mama lui calmă.

Dar brațele i se strânseseră în jurul nepotului ei și ea se aplecă pentru a-i inhala mirosul.

– Mama, zise Robert, au pregătit gustări în salon.

Războiul ducesei

Ducesa văduvă ridică privirea.

-O, zise un pic încrunțată, sunt ocupată. Își lăsă din nou capul în jos și pe buze îi apărură un mic zâmbet. Sunt foarte ocupată.

Nota autoarei

Le dau tuturor cărților mele nume de cod, pe care de regulă le dezvălui pe site. Asta se cheamă „Campioana de șah” și deoarece numele trădează conținutul, nu am vrut să îl includ aici. Dar acum îl știți.

Fiecare roman istoric modifică istoria măcar într-o anumită privință. Pentru cartea asta a trebuit să schimb istoria de mai multe ori și am vrut să anunț acele momente în mod deschis.

În primul rând și cel mai evident – primul turneu internațional de șah – care a avut loc la Londra în 1851 – a fost câștigat de Adolf Anderssen și nu de Gustav Hernst și nu au existat înșelăciuni la turneu și nici nu au fost implicați copii de doisprezece ani.

Descrierea a ce i s-a întâmplat lui Minnie când oamenii au aflat că e fată – și că tatăl ei o trădase – a fost luată dintr-un articol de ziar pe care l-am citit cu ani în urmă. Descrisa un bărbat despre care se descoperise că era femeie. S-a format o mulțime și femeia a fost bătută. Rolurile fiecărui gen erau foarte stricte pe atunci.

Cea mai mare deviere de la adevărul istoric și una care va schimba lumea care a urmat sunt descoperirile științifice despre care vorbește Sebastian aici. Am vrut ca Sebastian să fie un om de știință controversat și un adept al lui Darwin, dar am vrut și să aibă descoperiri ale sale care erau la fel de revoluționare. Cei care urmăresc istoria științei știu că în lumea noastră știința geneticii a fost descoperită prima dată de Gregor Mendel și a fost prezentată într-o lucrare din 1866, care nu a dus nicăieri. Nimeni nu a făcut legătura dintre descoperirea lui Mendel și teoria evoluției, deși descria Mendel era în esență o teorie despre transferul genelor de la o generație la alta. Abia în secolul XX opera lui Mendel a fost redescoperită și i s-a acordat meritul care trebuia.

În lumea mea, am preluat munca lui Mendel pentru Sebastian. Acestea sunt descoperiri pe care ar fi putut să le facă la vremea

Războiul ducesei

respectivă. Dar descoperirea geneticii de către cineva care era în contact direct cu Charles Darwin ar fi schimbat radical ritmul progreselor științifice. În orice caz, lumea pe care am creat-o trebuia să difere de lumea în care trăim după timpul acestor cărți.
(De fapt, opera lui Sebastian a început prin culoarea gurii-leului, care, spre deosebire de mazărea lui Mendel, nu sunt incomplet dominante una față de cealaltă.)

A patra deviere – Leicester de la 1863 nu avea nevoie de un duce care să scrie pamflete pe fluturași și să radicalizeze populația. De pildă, la 1863, muncitorii din Leicester înființaseră o cooperativă alimentară. Astăzi, ideea unei cooperative alimentare pare mai obișnuită. La momentul respectiv fusese un mare pas înainte. Muncitorii erau plătiți de proprietarii de fabrici care dețineau și magazinele din apropiere.

O cooperativă alimentară – unde toți muncitorii puneau bani și îi foloseau ca să aducă fructe și legume la prețuri rezonabile – era de fapt un mare progres în orașele muncitorești. Le permitea muncitorilor să plătească mai puțin și să primească mai mult, iar cooperativa alimentară din Leicester a fost una dintre primele – și cea mai de succes – care au fost înființate. Stevens se referă la ele ca „radicale” și așa și trebuie să fi părut unor proprietari de fabrici. Orice reducea dependența pe care lucrătorii o aveau față de stăpâni era considerat radical.

Un alt subiect sunt revoltele sociale cu privire la chestiunea vaccinării.

Vaccinarea a devenit obligatorie în Anglia în 1853 și mulți oameni urau asta pur și simplu. Era subiectul unor mari nesupuneri civice. Motivele date la momentul respectiv erau foarte diferite, de cei cărora le displac vaccinurile în ziua de azi. (În primul rând, vaccinarea oamenilor înainte de teoria microbilor bolii se credea că ducea la tot soiul de complicații cu care nu ne confruntăm azi. Gândiți-vă la bolile care sunt răspândite azi prin ace refolosite). Iar includerea unei mici părți din dezbaterile istorice e menită să reprezinte doar vremurile, nu să spună ceva despre chestiunea modernă.

Dacă un duce la 1863 putea lucra pentru abolirea aristocrației nu e ceva ce aș putea să știu. În orice caz, nu știu dacă Robert ar fi fost fericit cu ritmul modernizărilor din Anglia. Astăzi, aristocrații britanici nu mai sunt judecați de Camera Lorzilor; nu mai au drept

de veto cu privire la legile votate în Camera Comunelor. Și, hei, a fost nevoie de doar câteva secole ca să ajungem în acest punct.

Oliver întreabă de „ulei de carbon” când e închis. Să se refere la substanța pe care o dorea drept „ulei de carbon” e o mică exagerare din partea mea. În Statele Unite i-am spune kerosen. În Regatul Unit i se spune parafină. Să folosesc acest ultim termen ar fi fost dificil pentru cititorii mai tineri care asociază parafina cu chestia ceroasă care se folosește la manichiură în ziua de azi.

La începutul anilor 1860, parafina/kerosenul/uleiul de carbon era mai nou, iar folosirea nu era ceva obișnuit. Substanța era descrisă ca „ulei de carbon”. În cazul ăsta am decis să îmi iau o mică libertate și să folosesc această denumire care s-ar fi putut să fie folosită în acele vremuri, așadar ,una care să nu nedumerească pe nimeni.